

ПОЛИЦАЈАЦ
ХРИШЋАНИН

Кибинге Ва Мутури

GRATIS

Издавач Soli Deo Gloria
Ћихеи, 2017

Originally published as The Christian Police, 2001
Copyright Kibinge wa Muturi

За издање на српском језику
Copyright 2017 Editura Soli Deo Gloria
Cihei, Nr. 3/i, 417498, Bihor, Romania
Tel. +40 (0) 728 878 087
editura@solideogloria.ro
www.editurasolideogloria.ro

Превод: Рут Лехитски
Уредник: Емануел Опреану
Прелом и корице: Габи Ђулушан
Координатор пројекта: Петру Бохуш

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MUTURI, KIBINGE WA

Policajac Hriščanin / Kibinge Wa Muturi. - Cihei :
Soli Deo Gloria, 2017
ISBN 978606-94414-1-1

Посвета

Мојој вољеној супрузи
Табити
Мојим синовима Мутурију и Камау
И свим полицајцима
Који свакодневно стављају живот у опасност

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР ИЗДАЊА НА СРПСКОМ ЈЕЗИКУ	6
ПРЕДГОВОР ИЗДАЊА НА ЕНГЛЕСКОМ ЈЕЗИКУ	8
ПРЕДГОВОР	9
ЗАХВАЛНОСТ	10
УВОД	13
ХРИШЋАНСКО ВЕРОВАЊЕ И ПОЛИЦИЈСКА СЛУЖБА	15
ПОЛИЦИЈСКА СЛУЖБА	31
ПРЕВЕНЦИЈА КРИМИНАЛА: УЛОГА ЗА СВЕ	53
ПОЛИЦИЈСКА ЕТИКА	59
ИЗАЗОВИ КОЈЕ СУСРЕЋУ ХРИШЋАНИ У ПОЛИЦИЈСКОЈ СЛУЖБИ	69
ПРАВДА И ПОЛИЦИЈА: ХРИШЋАНСКА ПЕРСПЕКТИВА	79
КОРУПЦИЈА И ПОЛИЦИЈА	89
ХРИШЋАНСКО СВЕДОЧАНСТВО У ПОЛИЦИЈСКОЈ СЛУЖБИ	99
СПАСЕН ДА СЛУЖИШ	109
КОДЕКС ПОНАШАЊА ЛИЦА ОДГОВОРНИХ ЗА ПРИМЕНУ ЗАКОНА	123
ЕТИЧКИ КОДЕКС ПОЛИЦИЈСКИХ СЛУЖБЕНИКА	125
УНИВЕРЗАЛНА ДЕКЛАРАЦИЈА О ЉУДСКИМ ПРАВИМА	127
БЕЛЕШКЕ	133
БИБЛИОГРАФИЈА	137
ШТА ДА ЧИНИМ ДА СЕ СПАСИМ?	139

ПРЕДГОВОР ИЗДАЊА НА СРПСКОМ ЈЕЗИКУ

Када сам замољен да напишем уводну реч за српско издање књиге Кибинге ва Мутурија „Полицајац Хришћанин“, прва реченица коју сам прочитао је била „За хришћанског полицајца полицијска служба је позив“. Као хришћанина дуго времена запосленог у области безбедности, ово ме је одмах освојило.

Несумњиво је да у осетљивој области као што је полицијска служба, као сервис грађана, области која је од животног значаја за друштво, има доста истраживања на тему моралних вредности полицајца, али ова књига пружа један свеж приступ овој материји. Особи у љубави и страху од Бога, основни постулати полицијске службе су у срцу, неодвојиви од њих самих – они имају у себи сталну тежњу да чине добро, да буду од користи другима, да се по угледу на дело Господа жртвују за друге. У овој књизи сазнајемо о изазовима у обављању полицијског посла који се стављају пред особе који верују и живе у складу са Божјим законима.

Полицајци који приме Господа Исуса Христа у свој живот, имају филтер моралности кроз који пролазе све његове одлуке. Они су, како каже аутор, двоструки држављани – грађани земаљског и Божјег краљевства. Хришћански морал и традиционални полицијски морал, понекад су у раскораку. Поред тога, природа посла може да доведе до питања савести,

чак и у сумњу у изузеће од спасења, а свакодневна изложеност негативним аспектима друштва, доводе у питање и саму веру. Све је драстично теже када је полиција, као што буде понекад и понегде, инструмент принуде власти.

Мутури разматра спојивост хришћанства и полицијске службе, критички сагледава све њихове раскораке и пружа теолошке одговоре на изазове службе, а ово је пропраћено бројним личним и истинитим причама, што посебно дотиче читаоца и даје добар пример.

Књига може да помогне полицијским службеницима да у себи открију хришћанске принципе или да послужи као смерница за етички и морални приступ послу. Свакако је прилика да се јавност упозна са свим комплексностима полицијског посла, јер без истинског интегритета и моралних начела нема доброг полицајца, као што нема ни доброг хришћанина.

Имајући на уму ауторове речи да је „несрећни хришћанин обично неактивни хришћанин“, топле хришћанске мисли са страница ове исповести, која то у суштини и јесте, могу да препоручим свакоме ко жели да оплемени своју душу.

Владимир Божовић
Министарство унутрашњих послова
Саветник министра

ПРЕДГОВОР ИЗДАЊА НА ЕНГЛЕСКОМ ЈЕЗИКУ

„За хришћанског полицајца је полицијска служба позвање. Немогуће је да постоји часније занимање од пружања бриге и заштите – служба другима – и да се оно врши часно и одговорно“. То је поглед Кибинге ва Мутурија у својој књизи *Полицајац Хришћанин*.

Наредник Мутури нам у овој књизи тврди без икакве сумње да се хришћанство може мерити са полицијском службом. Књига нам нуди чврсти темељ за такву наду. Усмерава нас на полицијску службу у Библији. Приказује нам изазове с којима се сусреће полицајац. О питању правде расправља из хришћанске перспективе на освежавајући начин, а предмет полицијске етике је заснован на библијским принципима. Писац приказује практичне начине како да хришћански полицијски службеник на свом радном месту живи своју веру.

Ван сваке сумње, пред нама имамо хришћанског полицајца који критичким очима конструктивно гледа на свој позив с циљем да напише дубоко верску књигу, такорећи теологију полицијске службе. Одважно истражује непопуларне изазове са којима је суочена полицијска служба. Библијска основа коју нуди као одговор на ове изазове стимулисаће ваш ум и вашу савест.

Пошто годинама и сам познајем аутора, с великим задовољством вам препоручујем ову књигу. Предмет је темељито истражен и добро написан.

Позивам свакога да прочита књигу. Занимљива је, подстакнуће вашу веру и даће вам увид у изазове које XXI век ставља пред живот вере.

**Комесар Шедрах Кируки, (Shedrach Kiruki, MGH, CBS)
Комисија за јавну службу
Кенијска полиција**

ПРЕДГОВОР

Полицајац Хришћанин је снажна комбинација приповести и библијских цитата, драматичног приповедања и библијског промишљања полицијске службе. Књига нам нуди увид у изазове с којима се суочава хришћански полицијски радник. Књига је веома допадљиво приказана али уједно и тачна.

На јасан начин нам исказује посао хришћанског полицијског радника. Истовремено приказује слику полицијске службе онима изван службе, омогућавајући им на тај начин да са поштовањем гледају на оно што полицијски радник чини, зашто то чини и шта при томе доживљава. Можда ће неко при читању и сам бити изазван да се одлучи на ту службу.

Циљ књиге није да глорификује службу или да је чини примамљивијом него што јесте. Она једноставно говори о изазовима и задовољствима које доживљавају богобојазни мушкарци и жене који служе у полицијским снагама. Активности и идеје о којима пише Кибинге ва Мутури су заједничка искуства како за хришћане тако и за полицијску службу.

Нека ова књига има позитиван уплив на ваш живот. Нека пружи одговор и нека ојача вашу одлуку да будете истински ученик Исуса Христа.

Јафет Мваниа (Japhet Mwanja, SBC, SS)
Полицијски комесар прве класе
Кенијска полиција

ЗАХВАЛНОСТ

Фудбал, одбојка и кошарка су тимски спортови. И писање књиге, па и ове, је тимски рад. Желео бих да истакнем неке вредне чланове овога тима.

Своју љубав и захвалност упућујем у првом реду својој супрузи, Табити. На њену помоћ и љубав могу увек да рачунам. Она уводи ред али и осећајност у неред мога живота. Без њене интелигенције, далековидости и виталности никада не бих написао ову књигу. Она управља нашим партнерством трпљивошћу и милошћу. Много је волим.

Посебну захвалност дугујем Мутури и Камау који су морали да жртвују своје време за игру са татом, па су га стрпљиво поклонили за овај пројекат.

Моје поштовање и захвалност заслужују и моји пастори Денис Вајте и Бонифес Адојо, моји професори Даглас Вајла, Франсис Манана и Токумбо Адејемо, те пријатељи Роберт Вернон, Дан Нолта и Токумно Адејемо. Сви су они имали великог утицаја на моју теологију. Желео бих такође да захвалним својим родитељима, Фредерику Мутури и Хезелифон Нјери који су ме упознали са хришћанским веровањем у детињству, те усадили у мене вредност службе.

Велику захвалност дугујем Рахаб и Мундара Мутури, Сара Мухоја, Соспетер Гатобу, Паул Кимани и Петерсон Вангомбе, за њихов устрајни рад на овој књизи који су учинили да постане што савршенија. Они су ми дали своју искрену критику па и сугестије, које су позитивно измениле књигу. Постављали

су ми питања, непрекидно ме подсећајући да сам вероватно од самог почетка био у праву.

Моја искрена захвалност је упућена Вањики Каману која је куцала највећи део материјала, те Јунис Гатеру која је припремила прелом текста и дизајн књиге.

Дугујем велику захвалност својим колегама и сарадницима, Мајку Харису и Ан Камау, Са њима сам имао привилегију да делим како и радосне, тако и болне тренутке. Њихова истрајност и охрабрење су ми много помогли.

Дозволите ми да захвалим и члановима удружења хришћанских полицајаца Кеније. Њихова визија „Полиција за Исуса“ и библијско заједништво, стимулисали су моје размишљање. Надам се да сам њихово поверење бар мало отплатио својим искреним приказом света у коме живе и раде – света који сам покушао да прикажем у овом малом издању.

Слава и част припадају изнад свега нашем небеском Оцу. __

Kibinge wa Muturi

УВОД

Сви хришћани широм света се суочавају са различитим изазовима; неки од њих су јединствени за одређено занимање. Хришћани који се баве успостављањем реда нису изузеци. Они се суочавају с различитим изазовима везаним за њихову професију и њихово веровање им даје додатну сложеност у решавању тешких ситуација.

Нека од оваквих питања су: Како се хришћанство слаже са полицијском службом? Како Библија решава одређена питања, као рецимо полагање заклетве и присега; употреба ватреног оружја, корупција, професионална етика, незаконите наредбе и злоупотреба људских права? Набројани су само неки изазови које ова књига жели да освоји.

Предложио сам неке јасне одговоре из сопственог искуства као хришћанин и полицајац, али то ни у ком случају не значи да су и једини, или да их може применити свако и свуда. Ипак, свим силама сам се потрудио да прикажем библијски став за свако наведено питање.

Сврха ове књиге је жеља да се помогне колегама полицајцима да темељито истражују како да обављају свој посао а да при том буду „у свету“ мада не и „од“ света. Значи писцу је стало да успостави стандарде за хришћане који су запослени као полицијски радници, мерила која се заснивају на библијским принципима.

Као што се апостол Павле молио за Израел, тако се и ја молим за полицијске службенике без обзира

где живели и радили: „Браћо, жеља мога срца и моја молитва Богу је за њих усмерена је на њихово спасење. Јер њима сведочим да имају ревности за Бога, али без правилног сазнања“ (Римљанима 10,1-2).

Ако макар један полицијски службеник, након читања ове књиге, одлучи да поверује у Исуса Христа као Спаситеља, или неки полицијски службеник кроз ову књигу осети позив да потражи дубљу спознају и боље библијско тумачење за овде изнесена питања, књига ће да постигне свој циљ.

Аутор је писао с намером да сваки полицијски службеник који чита ову књигу буде изазван не само да посведочи хришћанско веровање у полицијској служби, већ да истовремено одражава и њене вредности.

Аутор

ХРИШЋАНСКО ВЕРОВАЊЕ И ПОЛИЦИЈСКА СЛУЖБА

Да ли се могу спојити хришћанство и рад у полицији? Да ли неко може да буде професионални полицајац а истовремено истински, предани хришћански верник?

Не постоји ни један племенитији нити часнији посао у богомданом људском друштву од бриге за друге и да будеш вољан да спроводиш закон који исправља негативно понашање? Да, стварно, бити спреман да те људи презиру док тако чиниш јесте задатак који те ставља на заиста врло високи ниво.

Полицијска служба је управо такав посао. Верујем да је полицијска служба нешто више од пуког посла. Ја је сматрам позивом, једном врстом службе. Хришћански полицијски радник сматра своју службу позвањем, а од тога не постоји часнија професија, тојест да брине за друге и штити их – да другима служи – а да то чини искрено и одговорно.

Тестови које особа треба да прође да би постала полицијски службеник, разликују се од места до места. Најчешће се при регрутовању службеника у полицијским снагама испитује физичка кондиција, образовање и исправна ментална дисциплина. Наравно, све то је на неки начин од помоћи за

преживљавање у каријери у којој се суочавате са свим оним што је зло у нашем друштву.

Верујем да би требало да поседујете још нешто осим образовања и добре физичке кондиције да би сте били полицијски службеник. Вама је неопходно нешто чега можете да се придржавате када ваше искуство, ваше образовање и ваша способност нису у стању да помогну. Потребна вам је вера.

Шта је вера? Оксфордски речник савременог енглеског језика (6. издање) дефинише веру као: „Верованье у божанску истину а без доказа.“ Када су од једног малог дечака тражили да искаже дефиницију шта је вера, он је одговорио: „Вера је када верујеш у нешто што знаш да није разумно!“ Неко је тачно дефинисао веру као „када напустиш све, а узимаш Једнога.“ Но, најбоља дефиниција за веру долази из Светог Писма. У Посланицу Јеврејима 11,1 стоји: „Вера је тврдо поуздање у оно чему се надамо, осведочење о стварима које не видимо“. Лозинка света гласи: „верујем само оно што видим“. Међутим хришћански мото гласи „веровати је видети“. А зашто је тако? Зато што је „вера доказ за ствари које не видимо“.

Познати писац хришћанских књига за свакодневну побожност, Селвин Хјуз, каже: „Вера види оно невидљиво, верује невероватно и прима оно немогуће. (2) Вера никада не изврдава када Бог нешто заповеда, мада ти захтеви понекад захтевају нешто што се супротставља разуму или људском разумевању. Неко је рекао: „Вера је јача од разума“. Апостол Јован је писао: „Све што је од Бога рођено побеђује свет и ово је победа која је победила свет: наша вера.“ (Прва Јованова 5,14). Кратко и јасно, вера је стална оданост да устрајемо и верујемо Богу

упркос свему. У полицијској служби ћете понекад видети да је ваша вера једино сидро које имате. Без ње ћете веома брзо постати крајње цинични. Када видите само оно што је лоше у друштву, и то из дана у дан, мораћете да потражите неко друго место где можете видети искру нечега што је добро. То „добро“ налазите када се једноставно вратите Библији.

Ово нас доводи до вечитог питања: „Да ли хришћанство и полицијска служба могу да иду руку под руку? Да ли је могуће да неко буде професионалан полицајац а истовремено искрени, предани хришћанин?“

Постоје људи који осећају да је немогуће бити наново-рођена особа а истовремено бити полицијски службеник. Рецимо, недавно сам био позван да на Хришћанском универзитету у Најробију одржим предавање на тему: „Да ли је истина да полицијски службеник може да буде спасен?“ До студената и професора ове установе стигле су неке „гласине“ да постоје полицијски службеници који исповедају своју веру у Христа. Желели су доказе! Биле су им потребне чињенице.

Хришћанство у полицијској служби је питање које је изазвало бројне противуречности у земљама у развоју, у земљама које су прошле болна искуства колонизације. Полицијске снаге тих земаља су с времена на време биле позиване да угуше народне покрете који делују за независност. Као последица свега тога, јавно мишљење о „људима у каки униформама“ је било изузетно ниско. Грађани су гледали на своје националне армије и на полицијске снаге као на инструменте принуде којима се насилно гуши глас слободе. Имајући

ово у виду, обичним људима без обзира на њихову религијску припадност, постало је скоро немогуће да помире професију полиције са хришћанским вредностима.

Да кажемо гласно и јасно, многи хришћани имају проблеме са полицијским службеницима који изјављују да су хришћани. Често нас питају: „Како можете да помирите своје хришћанство са својом професијом полицијског службеника?“ Иза тога се крије мишљење: „Полицајци пуцају на људе, батинама изнуђују признање.“ На крају крајева, зар није банда полицајаца приковала Исуса на крст? За многе полицијске службенике се говори да су умешани у корупцију, неправду и у друге облике кршења људских права. Како онда можете да се поистоветите са светим Богом љубави и опроштењем?“

Постоји још и лажно уверење међу неким полицијским службеницима да су они изузети од спасења због природе њиховог рада и да је због тога немогуће да постану хришћани. Највећи број од њих криви своју професију за своје безбоштво.

У својој књизи *„Полицајци: њихови животи описани њиховим сопственим речима“* Марк Бејкер каже за полицијску професију:

Ви улазите у свој посао са безброј унапред створених ставова. Без обзира колико световни били или пуни знања, ваше свеукупно искуство се укоренило у вама и изузетно проширило услед вашег посла. Било које искуство од онога што ви доживљавате потиче људе у правцу религије. Међутим, ви сте ипак на месту где

је немогуће да прихватите религију, јер није могуће да функционишете, живите и радите на тај начин. Овај посао вас супротставља сваком добром потицају којега сте икада имали. (3)

Коначно, полицијски службеници су научени и оспособљавани да верују у себе и да не верују ни у кога и ни у шта друго осим у оно што им се каже. Ово води осећању да им у суштини Бог и није потребан и да они могу сами да изађу на крај у свакој ситуацији.

Професионални имиџ полицајца се надаље изграђује веома честим инцидентима полицијске бруталности, митом и другим злоупотребама људских права о којима се извештава међу полицијски службеницима.

Не изненађује онда да је неким људима тешко веровати да су полицијски службеници хумани. Многи се питају да ли они заправо имају душе и стога закључују да они можда и не могу да буду спашени.

Постоји прича о некој Кетрин Гунеј, оснивачици хришћанског полицијског удружења. Она је 1880-тих година понудила је хришћански трактат неком младом полицајцу кога је срела. „Шта?“ он загрме као одговор, „зар мислите да полицајац има душу?“ „Зашто? Наравно да је има“, одговори на то Кетрин смирено. Одмахујући главом у неверици млади службеник одговори: „Знате, ви сте прва особа која тако мисли.“

Можемо се насмејати због наивности овог службеника, али то је стварност с којом се суочавају многи полицијски службеници.

Срећан сам што сам хришћански полицајац

Данас само мали број људи верује да би неки полицајац могао да се спасе. А ипак ви и ја знамо да је Христ умро да спасе грешнике, Он је укључио и Кибинге Мутурија, човека за кога је у свом божанском провиђењу знао да ће постати полицијски службеник. Срећан сам да сам полицајац, и то не само полицајац, већ особа чији су греси опроштени. Ја сам хришћански полицајац.

Пре петнаест година, када сам се уписао на полицијски колеџ, одлучио сам да позовем Исуса Христа у свој живот. Никада се нисам покајао за ту своју одлуку. Као полицијски службеник доносим свакодневно многе одлуке. Рецимо, одлучујем да ли ћу неку осумњичену особу ухапсити и под којом тачком закона ћу написати оптужницу. Размишљам да ли ћу употребити своје ватрено оружје или то нећу учинити. Признајем да сам понекад морао да се покајем што сам донео неку одлуку. Но, никада нисам зажалио да примим Исуса Христа у свој живот и да се спасем.

Тиме што сам Христа примио у свој живот, мој живот је постао много лакши. Многе моје колеге су склоне да мисле како ја много више радим од било ког другог. Неки мисле да сам паметнији од других људи. Међутим, ја сам једноставно само преусмерио свој живот и ја чиним оно што све моја два претпостављена очекују од мене. Онај који живи на небу има првенство над оним другим на земљи.

Док прикупљам обавештајне податке или спроводим истраге, док патролирам улицама или радим у канцеларији за жалбе и притужбе,

научио сам да себе упитам: „Шта би Исус учинио?“, другим речима, када би он обукао моју полицијску униформу и бавио се пословима које ја треба да вршим, како би Он то радио?

Предавши свој живот Њему, заветовао сам се да „идем његовим трагом“, те пред сваку акцију упитам себе: „Шта би Исус урадио?“ Заветовао сам се да ћу свим силама настојати да применим учење хришћанства на свако сложено питање полицијског позива - проблеме корупције и мита, неправду и злоупотребу људских права, бруталност и насиље.

Апостол Петар нас саветује: „Јер сте на то позвани, зато ..што је и Христ страдао за вас и оставио вам пример – да пођете његовим стопама.“ (Прва Петрова посланица 2,21)

Шта каже Библија о полицијској служби

Безбројна су питања да ли у Библији има места за полицијски рад. Исто тако се многи хришћански полицијски службеници боре с питањем, да ли је полицијска служба место рада за хришћане. А у своју одбрану кажу да Библија ћути о полицијској служби, мада она нашироко говори о војној служби. Други опет имају проблем са заповестима које је Исус дао својим следбеницима.

Библија као да наговештава да морају бити не-насилни, као на пример изјава: „А ја вам кажем да се не противите злу; него ако те ко удари по твом десном образу, окрени му и други!“ (Еванђеље по Матеју 5,39). Исус је такође научавао: „А ја вам кажем: љубите непријатеље своје и молите се

за гонитеље своје“ (Еванђеље по Матеју 5,44). Насупрот томе, у полицијској служби се од вас захтева да употребите ‘нужну’ силу када некога хапсите или да прекидате насиље. Због тога су неки службеници морали да напусте своју службу, јер нису били способни да помире своје веровање са својом професијом.

Други су опет били уверени да пошто су грађани својих националних држава а поред тога и чланови цркве, ове Исусове речи ваља протумачити тако да је верницима у Христа дозвољава да служе својој земљи у полицијској служби. Но, многи се боре са својом савешћу да ли да служе у полицији, или не.

Постоје многи наводи како у Старом, тако и у Новом Завету који објашњавају Божје одобравање да се силом примењује закон. Мада не желим да залазим у теолошку расправу по питању војске, насиља и Божије природе, дозволите ми да из библијске перспективе разјасним порекло полицијске службе, показујући позадину Исусових речи.

На Блиском истоку је рат углавном био свети чин, јер је у питању била част националног бога. На први поглед, концепт старозаветних писаца који су описивали Израелове ратове је сличан споменутој идеји. Разлика је у томе да је Бог Израела био трансцендентан (оностран), те да се није дизао или падао због променљиве ратне среће. Читамо да је Бог „Господ над војскама Израела“ (Прва књига Самуилова 17,45) те је много више укључен у борбе свога народа као ратник. Сам Бог се описује да је „Господ јунак“ (Књига о судијама 4,14). На другом месту читамо: „Знај, дакле, данас да је Господ Бог твој, који иде пред тобом огањ који спаљује; Он ће их истребити и Он ће их оборити пред тобом,

и изагнаћеш их и истребити брзо као што ти је обећао“ (Пета књига Мојсијева 9,3).

Многи хришћани су забринуте због заповести Израелу да истреби Народе. Због чега би им Бог заповедио да униште друге када је Он Бог љубави који није пристран и не гледа ко је ко? Одговор налазимо само у Библији. „Кад их (друге народе) Господ Бог твој отера испред тебе, немој да кажеш у срцу своме:’ за правду моју уведе ме Господ у ову земљу да је наследим;’ јер Господ тера оне народе испред тебе за неваљалство њихово“ (Пета књига Мојсијева 9,4). Овај стих открива да је Бог деловао не због супериорне моралности Израела, већ због „неваљалства“ становника. Бог је такође желео да сачува Израел од опасности да прастановници не „заразе“ Израел (Пета књига Мојсијева 20, 16-18).

Још једно питање које се често поставља је „Зашто баш Израел?“ Шта их чини тако посебнима? Пета књига Мојсијева јасно каже да је Бог изабрао Израел само на основу Његове милости. Не због њихове величанствености, њихове добротe или верности. Он их је одабрао зато што их је заволео, и потом дао апсолутна обећања њиховим прецима. „Не зато што би вас било више него других народа прихвати вас Господ и изабра вас... Него што вас Господ милује и што држи заклетву којом се заклео оцима вашим, зато вас је Господ извео руком крепком и избавио вас из куће ропске, из руке Фараона, цара мисирског.“ (Пета књига Мојсијева 7:7-8).

Израелци су дошли на глас да су жестоки и одлучни борци углавном због своје вере у Бога. Знали су да би без Божје заштите у војном смислу били рањиви и изложени поразу. Но, исто тако су били

наоружани уверењем да чине оно што Бог жели да чине. Знали су да их је Бог позвао да буду светло народима ратујући за њега како би се отклонило зло и сви други облици злобе. Читамо у Лионовој енциклопедији Библије (Lion Encyclopaedia of the Bible):

Још од почетних дана историје Израела је сваки мушкарац позван да буде војник. Сваки племенски вођа је могао да га позове баш као што је Авраам водио своје људе у поход да избави нећака Лота од његових поробљивача. Свако племе је било одговорно да освоји за њих одређену земљу. Понекад би помагали у том задатку једни другима као што су се ујединили под једним вођем да се одупру Хананцима и Филистејима, те да победе пустињска племена која су непрекидно упадали у Израел. Свако племе које се не би одазвало позиву за помоћ извргнуто је руглу.

Понекад би се отпадници удружили као борбена снага да пустоше, али с времена на време и штитећи локално становништво. За узврат они би очекивали храну.

Није постојала регуларна војска све док Саул није постао краљ.

Он је одредио 3000 мушкараца као регуларну војску под својом непосредном командом за коју је Абнер одговарао. Краљ Давид је био војни геније. Јоав, његов главни командир, заузео је Јерусалим, те научавао Израелце новим методама

ратовања. Давид је био први краљ који је имао лично обезбеђење, састављено од великих ратника. Ови мушкарци су били с њим док је био ван закона, и доказали му своју оданост.

Библија говори о „педесеторици“ и „стотини“ са њиховим командантима, но веома мало се зна подробно о организацији армије. Дуго времена се армија састојала скоро искључиво од пешадије, понеки наоружани као стрелци или певачи, а други за блиску борбу. Соломон је увео коњицу и кочије, које су употребљавали Египћани, Филитеји и Хананци, али су се Израелци углавном борили у брдима. После изгнанства више није постојала јеврејска армија изузев у једном кратком периоду, када су се нејеврејски као и јеврејски војници користили као плаћеници. Ирод Велики је имао своје личне снаге. И у њима су били укључени страни најамници, а били су под римском командом.

У новозаветна времена је Средоземље уживало мир под римском управом. Није написана ни једна новозаветна књига са ратном позадином, премда је повремено присутна римска армија. Пилат је користио римску војну силу за успостављање мира. Они су били веома често брутални и корумпирани. С времена на време Јевреји би дизали буне, а Римљани би их насилно угушили.

Покрајина Сирија, са њеном пограничном покрајином Палестином, била је увек потенцијални извор опасности. Стога је била под непосредном командом императора са једним стално стационираним одељењем.

Римски војници су се често понашали као да су им Јевреји слуге. Међутим, неки од њих, нарочито официри, су задобили поштовање народа. Један одред римских војника, који је био постављен за очување мира у Јерусалиму, за време свечаности Пасхе је учествовао у Исусовом заробљавању и збијао нељудски грубе шале на рачун заробљеника (*Еванђеље по Матеју 27,27-31*). Међутим, Римљани су углавном били на гласу као правични. Неки римски центурион (стотник) је спречио да Павла линчују у Јерусалиму, па када му је живот доведен у опасност, довели су га под војном заштитом безбедно у војну базу у Ћесарију (*Дела апостолска 21,30-26*).⁽⁴⁾

Значи, много пре настанка хришћанства, војници су бранили свој народ од спољних завојевача. Такође су се старали за одражавање закона и реда, те избављали народ од блиске опасности. Ови војници су вршили дужности које су касније специјализоване за војску (разни родови армије, морнарица, ваздухопловство...) у циљу одбране од спољне агресије и очувања закона и реда, док су ватрогасци спасавали људе од осталих опасности. Били су издвојени у сврху делотворности и специјализовани за свако подручје. И хришћани су били позвани да служе као војници, без обзира

што је рана црква протестовала против тога, као што то извештава Нови теолошки речник (*New Dictionary of Theology*):

У Римском царству није постојала свеопшта војна обавеза за државну војну службу. Током задњих година 2. века, постоје докази да су хришћани служили војску упркос протесту црквених вођа. Иполитова *Апостолска традиција (The Apostolic Tradition)* из 3. века, састоји се од упута за црквену дисциплину, Она излаже став да би војни живот могао да буде прихватљив када појединац не би никога убио. Ова наоко контрадикторна изјава се може тумачити искључиво у светлу чињенице да су за време периода *Pax Romana* (Римског мира - од 30. г. пре Христа до 235. по Христу) војници обављали послове које врше полиција и ватрогасне службе у савременом друштву. Дакле, у том периоду се могло служити у војсци а да се при томе нико не убије.

Августин је предњачио у ревизији хришћанских ставова при формулисању читавог броја правила при регулисању насиља, те дозволио верницима да се боре за царство. Комбиновао је Стари Завет са идејама Аристотела, Платона и Цицерона, те створио идеју о праведном рату. По његовом ставу, рат би требало да има за циљ успостављање правде и повратка мира. Рат се мора извојевати под ауторитетом легитимног владара и да се врши на праведан начин, који укључује држање сопствених

обећања непријатељу, те уздржавање од харања, масакра и паљења, како они који не учествују у рату не би претрпели штету и били повређени. Развојем великих државних армија и идеологијом национализма за време 19. и 20. века, проблем оружаних сукоба је постао још хитнији у том периоду основан је читав низ друштава за стварање мира. Њихова настојања су нашла свој израз у Лиги народа (претходница Уједињених нација), те покрету за независност у Индији предвођеним од Мухандаса (Махатме) Гандија. У годинама после Другог светског рата, баланс терора између истока и запада је водио многе у Римо-католичкој цркви и већинским протестантским деноминацијама да заступају пацифизам. (5)

Међутим, налазим да је тринаесто поглавље посланице Римљанима најпрецизније у погледу на Божје одобравање полицијске службе. Читамо:

„Сваки човек да се покорава претпостављеним властима. Јер нема власти а да није од Бога; Бог је поставио власти које постоје. Стога, ко се противи власти - противи се Божијем поретку, а који се противе примиће своју осуду. Јер владајући нису страх за добро дело, него за зло. Ако пак хоћеш да се не бојиш власти, чини добро, па ће те власт хвалити. Она служи Богу за твоје добро. Ако пак чиниш зло, бој се; јер не носи мач узалуд. Она је у служби Богу, гневни осветник ономе што чини зло. Зато јој се треба покоравати

не само због гнева, него и савести ради.“
(Посланица Римљанима 13,1-5).

Хајде да мало протумачимо овај одељак.

Разне групе у Риму су агитовале против плаћања пореза. Хришћани нису били сигурни да ли би требало да плаћају порез или не. Павле је саветовао хришћане у Риму да плаћају порез као део својих свеопшних обавеза потчињавања држави. Такво потчињавање се захтева јер је Бог успоставио државне власти да служе његовој сврси да награди добро и казни зло.

Овде власти јасно означавају владајуће особе у световном друштву. Потчињавање овим властима значи признати њихово место над верницима у поретку који постоји у свету. Овај поредак укључује Богом одређене институције за управљање друштвом. То су: породица за ширење живота, црква за навештање Божјег краљевства и држава да одржава ред. Државу је уредио Бог ради ограничавања греха и да би се успоставио и одржао правични друштвени поредак!

Чарлс Колсон (Charles Colson) у својој књизи *Краљевство у конфликту* примећује да

„...власти имају своје порекло као Божје одредиште. Оне ни у ком смислу нису Божји одзив на саму природу човека. Без обзира што власт није у стању да избави свет нити може да се користи као средство успостављања Божјег царства, цивилне власти постављају границе људском понашању. Држава није лек за грех, већ средство да се исти ограничи. Њен

ограничени задатак је да промовише добро у друштву у опште-грађанским питањима, очување живота и имовине и очување мира и реда.“ (6)

Центуриони (стотници)

Центуриони су били подофицири задужени за око 100 војника. Они су били кључ за стабилност свеукупне римске власти. Били су брижљиво одабирани на основу својих квалитета - оданости, одважности и интегритета. Неке од њих вреди споменути.

Центурион Капернаума који је споменут у *Еванђељу по Матеју 8,5-10* и *Еванђељу по Луки 7,3-10* био је богобојазни човек. Био је милосрдан, понизан, несебичан, те поштовао свој Богом дани ауторитет. Као службеник био је усмерен на заједницу а изнад свега имао је велику веру. Исус је за њега сведочио рекавши: „Заиста вам кажем, ни у кога у Израелу не нађох толике вере.“ (*Еванђеље по Матеју 8,10*).

Ту је затим центурион испод крста. О томе читамо у *Еванђељу по Марку 15,38-30*. Видевши Исуса како умире на крсту, он одважно даје искрено сведочанство да је Исус Божији син. Хришћанство је уједно и веровање а такође и признање да је Исус Божији син.

После Исусове смрти, центурион је крај крста први човек који признаје да је Исус Божји син.

Имамо такође центуриона Корнелија. Налазимо га у *Делима Апостолским 10,1-48*. Он је био први не-јеврејски обраћеник на хришћанство о коме читамо у књизи Дела апостолских. Корнелије је био одани, богобојазни, великодушни молитвени ратник. Био

је понизан, послушан Богу, праведан, поштован и гостољубив. Полицијски капетан Стив Ли, пишући о „Путу једног полицајца у сусрет проблему“ у књизи *Божја реч за мировне службенике* (God's Word for Peace Officers) каже за Корнелија:

Некада су се савремени полицијски службеници називали новим центурионима. Најважнија лекцију коју нови центуриони могу да науче од старих центуриона јесте лекција коју научава Корнелије у Делима апостолским. Слично другим центурионима које налазимо у Библији, он је био службеник од интегритета и вере који је истовремено признао да му је потребно духовно охрабрење од коначног највећег полицијског службеника историје, од Исуса Христа. На основу силне проповеди апостола Петра, Корнелије је постао обновљени центурион, примио је Божји мир за сву вечност. И „Нови центуриони“ треба да постану „Обновљени центуриони“ Да ли си ти такав?

Истински хришћани, слични центурионима, знају да њихова вера захтева високе стандарде праведности. Сваки хришћански полицијски службеник мора стога да у своје полицијске дужности унесе своју хришћанску савест, просветљену Божијом речју. Морали би да се питамо мање шта диктирају правила службе, а више шта диктирају божанске обавезе. То је зато што поступамо полазећи од вишег закона.

Двоструко држављанство

Хришћани су грађани и земаљског краљевства (национална држава) а истовремено и Божјег краљевства. Стога би требало да подупиру и служе најпре у спровођењу закона како би могли да уграђују стандарде Божјег краљевства у земаљско краљевство. Постоје два одлучујућа разлога зашто би требало да служе посебно у полицијској служби.

Прво, као грађани своје националне државе, они имају исте грађанске обавезе као и сви други држављани: плаћање пореза, да служе по судовима, да гласају и подупиру политичке кандидате за које мисле да су најквалификованији. Имају такође заповест да поштују власти и да се моле за њих: „Молим, дакле, пре свега да се врше мољења, молитве, молбе, захваљивања за све људе, за краљеве и сва поглаварства, да миран и тих живот проведемо у свој побожности и честитости. Ово је добро и угодно пред Богом, нашим Спаситељем, који жели да сви људи буду спасени и да дођу да познања истине“ (*Прва посланица Тимотију 2,1-4*). Зато хришћани имају божанску обавезу да доприносе свој део у пословима националне државе.

Друго, као грађани Божјег краљевства, хришћани требају настојати да Божије стандарде праведности и правде учине релевантним у краљевствима овога света. Етички и морални стандарди нашег времена су на веома ниским гранама и изгледа као да је немогуће задржати њихово даље пропадање. Међутим, обавеза живих хришћанских полицијских службеника је да подрже библијске стандарде те да живе као истинска „со“ и „светло“ Исуса Христа на својим радним местима.

Морамо прихватити највише стандарде стручности као што то наш Господ заповеда и да наш посао обављамо на његову славу „...све чините на Божју славу“ (Прва посланица Коринћанима 10,31). Заправо, „Ми смо, наиме, Божји сарадници ...“ (Прва посланица Коринћанима 3,9), и немамо права да одлучујемо где ћемо радити, или да имамо унапред одређену замисао шта нам Бог припрема да радимо. Бог уређује све у нашем животу. Где год да нас Он постави, наш најузвишенији циљ на том месту би требало бити да посветимо своје животе у потпуном предању Њему.“Све што ти дође на руку да чиниш, чини по могућности својој...” (Књига проповедникова 9,10).“ И све што год чините речју или делом, све чините у име Господа Исуса, захваљујући Богу кроз њега“ (Посланица Колошанима 3,17).

Хришћански полицијски службеник стога не сме да се устручава да преступнике лиши слободе. Мора да одражава Христов карактер исправном равнотежом правде и саосећања. Мора да поседује страст за правдом и покушава поступати праведно са свим људима као са јединственим Богом створеним бићем.

Стога, пошто спровођење закона проистиче од Бога, оно мора да се врши на Његов начин преко богобојазних мушкараца и жена. Треба ли томе још нешто додати? Полицијски службеници су део Божјег плана за овај свет. Као сви други, и они имају духа, тело и душу, који су намењени служби и штовању Бога. Као одзив на питање да ли полицијски службеник има душу, Елспет Џекмен каже у својој књизи *Никад ван службе. Никада сам/сама* (Never Off Duty. Never Alone)

Полицијски службеник није нека друга врста створења, додато људском роду за одржавање закона и реда. Полицајац баш као свако други треба Исуса Христа као Господа и Спаситеља.

Зар не бисмо требали да кажемо „амен“ на то? Библија још и даље појачава ову тачку. „Јер Бог је тако заволео свет да је свог јединородног Сина дао, да сваки – ко верује у њега – не пропадне, него да има вечни живот“ (*Еванђеље по Јовану 3,16*). Реч „свако“ свакако укључује и полицијске службенике!

Стварно славим Бога што је спасио чак и полицију од лажне претпоставке да нама није потребно спасење и да треба само у себе да верујемо; зато што нас води преко почетних препрека ка дубљој вери и поступа с нама мешавином строгости и нежности како би нас одржао на курсу; и зато што све то чини на себи својствен начин истовремено одржавајући свој божански закон.

На срећу, широм света постоје многи хришћански полицијски службеници који су установили да вера у Бога није само могућност већ права стварност. Искусили су да је Христос стена на којој стоје, а зове се „све је могуће“ и способни су да раде свој посао боље једино захваљујући својој личној вери у Њега.

Два типа хришћанских полицијских службеника

Док размишљамо о питању да ли су хришћанство и полицијска служба компатибилни, желео бих да обратите пажњу на чињеницу да постоје две врсте хришћанских полицијских службеника. И једни

и други имају потребе које је потребно ословити. Први тип је хришћанин који постаје полицијски службеник, а други тип су полицијски службеници који постају хришћани.

Већ сам споменуо да је живот свих полицијских службеника окрутан. Али живот постаје још окрутнији за хришћанина који постаје полицијски службеник. Прикључује се служби као сви полицијски регрути с мотивацијом да ће спасити свет, мада у овом случају, у двострукој улози као полицијски службеник и хришћанин. Такав службеник налази да је тешко да избегава питања као што су корупција, употреба ватреног оружја и злоупотреба људских права, само зато – што ће му колеге нехришћани рећи: „Знао си то пре но што си постао полицајац. Ако ти се не свиђа, напусти нас“! И, нажалост, многи хришћански полицијски службеници су били изазвани да или одустану од своје вере или сасвим напусте службу због своје неспособности да помире своју веру и своју професију.

Када мислимо на полицијског службеника који постаје хришћанин, живот није нимало другачији. Да почнемо од чињенице да су полицијски службеници научени да верују само у себе и да сумњају у све и свакога. У томе се крије конфликт, јер када службеник дође у додир са хришћанском вером, ствари су много лакше јер располаже са *Причама Соломуновим* 3,5-6. као средством провере-то средство захтева послушност без много избора: „Уздај се у Господа свим срцем својим и на свој разум не ослањај се. На свим својим путевима имај га на уму и он ће управљати стазе твоје.“ Пут за „ескивирање“ је чврсто затворен, а службеник

има да служи човечанству и да служи Богу а да при томе остаје на „танкој плавој линији“, тј да се сусреће са изазовима изнутра. То захтева између осталог да заузме чврст став против корупције, неправде и свих облика злоупотребе људских права. Такође, то изискује од службеника да разреши очито конфликт између вере и професије. То значи понекад прихватити одређену конфликтну позицију као, рецимо да волите свог суседа као што то захтева Господњи закон и без узвраћања се кријете иза пластичног штита суочени с камењем и ватреним бомбама.

Да ли је хришћанство компатибилно са полицијском службом?

Полицијски рад се слаже са хришћанством, јер и једно и друго ради против зла. Зар постоје две ствари које се више слажу од чињенице када раде за исти циљ? Питање не би требало да гласи: „Да ли се слажу хришћанство и полицијска служба“ већ радије: „Зашто хришћанство и рад у полицији не би требало да се слажу?“ Питање не би требало да гласи, да ли је професионалном полицијском раднику могуће да буде искрени-одани хришћанин, већ пре, да ли је могуће да неко буде професионални полицајац а да није искрени хришћанин?

ПОЛИЦИЈСКА СЛУЖБА

Мушкарци и жене полицајци су особе које се на свету најмање схватају. И то упркос чињеници да је њихова служба толико битна, пошто би без њих на свету настао прави хаос. Без одржавања закона и реда не бисмо живели у миру. Када закон и ред нестају, људи би се поубијали све док не би остао ни један жив. Геноцид у Руанди из 1994. је добар пример за ово.

Док чланови полицијске службе знају скоро све што јавност о њима каже и мисли, јавност много мање о томе зна шта се догађа у агенцији за спровођење закона. За ово постоје два разлога.

Прво, снаге реда су много година извршавале своје операције у добро чуваној тајности из страха да се не угрозе њихове операције и сигурност.

Друго, снаге полиције се често уздржано појављују у јавности да би се одбраниле од оптужби против њих, без обзира на њихову оправданост.

Као крајњи резултат, општа јавност је била препуштена сумњама у све што полиција ради, из несигурности или понекад из песимизма. Нажалост, ова осећања превладавају чак и по питањима духовности. Није ни чудо да чак некада и неки хришћани не верују члановима сигурносних снага када посведоче своје веровање у Бога.

Као коментар на однос између полиције и јавности Енциклопедија Британика (*Encyclopaedia Britannica*, изд. Из 1985) пише:

Од Другог светског рата до данас, полицијске снаге у многим индустријализованим земљама, па и у Афричким од 1980-тих, се плаше да је њихов однос са јавношћу све гори и да је то имало супротан ефекат за њихов рад. Многи полицијски службеници сматрају да јавност постаје непотребно критички расположена према постављеним властима у нашим друштвима. Верују да је пораст нерасветљених и некажњених криминалних дела до тада позитивно настројене грађане довео у један однос који веома лако изазива напетост и одбојност. Због тога је полиција у многим земљама започела кампање за јавне односе, одредила службенике за штампу и створила нове процедуре за истраживање јавних притужби које ће упознати јавност са делатностима полиције. (1)

Излагање полиције јавности ставља их под приличан притисак. Блиска присмотра и критика рада чини полицију углавном несигурном и да губе слободу која им је неопходна за обављање њиховог посла. То је тако зато што медији пречесто дају негативни публицитет полицији, пошто су медијске куће баве комерцијалним послом, те су „лоше вести“ за њих добре вести. Људе највише привлаче негативни извештаји, и на тај начин подржавају добар промет и зараду медијских кућа.

У данашњем свету, медији су моћни ствараоци

јавног мњења. Перо је одувек било моћније од мача. Медији сада имају не само перо, него и додатна софистицирана средства за комуникацију идеја и вредности којима обликују наш поглед на свет. Радио, телевизија, филм и интернет су претворили медије у најмоћније снаге нашег светског друштва. Свиђало нам се то или не, они обликују наше размишљање и наш систем вредности.

Ипак се мора признати да је штампа понекад крива што извештава само о негативним аспектима неке дате ситуације у коју је укључена полиција, наглашавајући како је полиција пропустила да предузме потребне мере. Они такође приказују полицију као кључне починиоце репресије власти над новинарима или било којим другим непријатељима система.

С друге стране гледишта, многи полицијски службеници се неповерљиво опходе према штампи. Новинаре сматрају особама који ништа не вреде, наметљивим појединцима који су заинтересовани једино да истичу слабости службеника, лансирајући тако лажне тврдње против њих. Штампа и јавност се виде као аутсајдери који мисле да знају и превише о раду полиције, а не разумевају шта тај посао све укључује. Пишући и изложености полиције, Елспет Џекмен запажа:

Јавност опет превише зна о животу полицијског службеника. Полицијска служба се више не посматра само као погодни материјал за телевизијске серије. По новинама се доста извештава о стварним животним драмама, а на радију и на телевизији су учестале документарне серије које дају увид у живот полиције.

Можда је данас нестала мистика полиције. Ништа се не дешава тамо негде у углу; полицијски рад је приступачан јавности да га виде сви и ставе га под знак питања. (2)

Полиција је данас заиста добро изложена јавности. У другу руку, јавност постаје постепено свеснија присутности хришћанских полицијских службеника; јавност би желела да види Христа у раду хришћанских полицијских службеника. Желе да виде и делотворно сведочанство њихове вере према људима у свим сегментима нашег друштва, из њихове привилеговане позиције.

Али сматрам да је потребно да вам пружим прави увид у природу полицијског рада. Многи људи су склони да мисле да је полицијски посао сличан телевизијским програмима које гледају, као на пример у *Полицијској академији*; *Хеликопови полицајци* или *Полицијски комесар*. Међутим, стварно виђење рада полиције је много ближе програмима као на пример *Врхунски полицајци* или *Патрола на аутопуту*, који показују стварна животна искуства полицијских службеника. Али још увек морам нагласити да је чак и то друго само драматизација сврхом телевизијске забаве, те због тога никада не може да даје праву слику полицијског посла.

Полицијски службеници – Ко су они заправо

Израз „полиција“ се данас користи за означавање једне групе особа, организоване да одржава грађански ред и да истражује кршење закона. „У 18. и 19. веку се израз користио уопштеније и означавао је грађанску администрацију неке државе или

града. Укључивао је уређење друштвених одредби као што су таксе, премије, монополи и искључиве привилегије сарадње.“ (3)

За активност полиције, која је уопштено прихваћена и универзална у друштвеном уређењу, именују се пуновремени службеници за специјалне полицијске одговорности регулисане законом. У савременим индустријским друштвима, највећи број полицајаца су државни службеници, распоређени у државним, покрајинским и општинским снагама а баве се истрагом криминалних дела, уређењем саобраћаја и надзорном патролом.

Постоји значајна историјска, географска и организациона различитост у активностима особа које чине полицијске службенике. Унутар било које државе рад полицијских службеника се данас у многоме разликује од онога што је био њихов задатак пре две стотине година. Разликују се и од државе до државе. На пример, водити полицију у граду Њу Јорку сигурно има мало заједничког са радом полиције у граду Најробију у Кенији.

Пишући о полицијској служби, Марк Бејкер у својој књизи *Полицајци: њихови животи у њиховим сопственим речима* каже:

Полиција као услужна организација је са радним временом двадесет и четири сата дневно, седам дана у недељи. Позови њихов број и неко ће ти се обавезно јавити без обзира на то шта требаш од њих. Неки полицајац је ово исказао на следећи начин: „Људи нас зову за свашта. Ако се њихов WC запушио, они ће позвати полицију пре него водоинсталатера.“ Полицијски службеник

се бави очајнима, збуњенима и свим оним људима тамо напољу који су једноставно усред ноћи усамљени. Његове обавезе га стављају у блиски контакт са најчуднијим стварима које људи у граду чине једни другима или сами себи тамо негде иза свих затворених врата или завеса. Док већина од нас једноставно гледа у другом правцу, полицајци од нас уклањају ствари с којима ми не желимо имати посла - самоубиством, пијаницама, наркоманима и изгредницима. Ми то зовемо одржавањем мира; међутим полицајац често мисли о себи као о ђубретару људског друштва. Сваки паметан полицајац носи са собом гумене хируршке рукавице у својим колима, јер ће морати да се бави с прљавштином, болешћу и смрти. Он користи своје рукавице много чешће него што користи своју пушку. (4)

И Енциклопедија Британика каже да:

...у многим земљама полицијски службеници никада немају слободан дан. Од њих се очекује да предузму полицијске акције кад год је то потребно, чак и када су на излету са својом породицом. Правила полицијске службе обично укључују и препоруку да полицијски службеник чак и када не носи своју униформу не сме да чини ништа чиме би осрамотио свој посао. Полицијски службеници не воле непотребна ограничења над својим друштвеним животима и тврде да они могу да врше своје послове боље када су подједнако

опуштени и са јавним и приватним особама, тако да их сви они сматрају само људима који обављају послове као било ко други. (5)

Мржња и изолација узајамно хране једни друге. Оваква позиција се може илустровати појединим територијама у Африци, где се од полицијских службеника захтева да спроводе законе којима се наводно крше права опште јавности, што их заузврат изолује од људи. У многим афричким државама полицијске снаге су деморалисане политичком контролом, малом платом, јадним вођством и најгоре од свега, духовним банкротом. Ово је стигматизовало службенике на статус парија у свом друштву.

Жалбе обилују у многим местима света због лошег рада полицијских службеника. Али ретко ће они који се жале узимати у обзир прилике под којима полицијски службеници раде. Нека полицијска одељења не располажу исказом њихове мисије, нити правилним описом свог посла нити делотворним кодом понашања. Неправилан систем регрутовања и напредовање засновано на племенским или политичким везама, а не заслугама, обесхрабрује многе службенике да професионално обављају свој посао. Јадне плате и неадекватно становање доприносе ниском моралу полицијских службеника. Многе полицијске снаге се сматрају саставним делом државног посла и стога не могу да контролишу набавку своје опреме. Полицијски шефови у таквим системима немају пуномоћ да набаве опрему за своје одељење, па користе опрему која не подлеже стандардима. Иако је у многим земљама позиција шефа полиције регулисана уставном одредбом,

особа на том положају је најчешће постављена преко политичких веза. Као резултат политичке патронаже, положај шефа полиције веома слаби. Такав полицијски шеф дугује своју оданост политичару који га је наименовао и пада под његову потпуну контролу. Као резултат, целокупна полиција присилно служи интересима политичара или политичких партија и потпуно се занемарују политичка стремљења остатка становништва.

Полиција и политика могу да иду руку под руку само у циљу веће безбедности друштва. Ако се допусти да полиција падне под контролу политичара онда се друштво излаже малтене већој опасности него да је оно потпуно лишено полицијских снага.

У такозваном цивилизованом свету спроводе се избори за наведену позицију. Обично се они врше од стране локалних грађанских вођа, с намером да тако изабрана особа буде одговорна одговара локалној заједници и друштву. Ипак, споменута је ипак склона да њоме манипулишу локални политичари. Многи полицијски шефови били су приморани да напусте своје радно место када се нису сложили да „иду укорак“ са локалним политичарима.

У својој књизи *Правда* Роберт Вернон, Главни шеф полицијских снага Лос Анђелеса пише о једном инциденту који се десио у граду Лос Анђелесу:

Пре инцидента Роднија Кинга, политичари из Лос Анђелеса су два пута покушали да измене повељу града како би полицијска управа постала потчињенија политичкој контроли. У оба наврата су били безуспешни. Гласачи су се успротивили да се врате на

корумпирани систем 1930-тих година и радије су изабрали да свог шефа полиције заштите од политичке ватре.

Инцидент са Роднијем Кингом је манипулаторима пружио повољну прилику. Њихови планови су били спремни и брзо спроведени. Градоначелник је именовоа свог савезника Ворена Кристофера да се бави тим послом.... По мом мишљењу Кристоферова комисија није од самог почетка била заинтересована да истражује чињенице нити да дијагностикује проблеме. Скривена агенда се састојала у томе да се шеф полиције Дарил Гејтс отера са његове позиције, промени повеља града, те неутралише надзорна функција полиције Града Лос Анђелеса.“

У јуну 1992., измењена је градска повеља и шефу полиције је одузета функција заштите грађана. Верујем да су људи Л.А. били разјарени тиме што су били навођени да мисле како је шеф био расиста а полицијско одељење брутално. Гласали су за магијску реч *реформа*, која је лукаво и злонамерно додата мерама за гласање. И не знајући су се вратили у 1930. године.

Референдум је оснажио још и неке друге промене. Почев од стварне реформе касних 1930-тих, полиција је контролисала оне подухвате који су склони корупцији - књижаре само за одрасле, салоне за масажу, јавна купатила, пасаже за забаву

и барове за забаву одраслих – све је то потпадало под полицијску контролу. Међутим један мало познати одељак нове повеље је променио место надлежности за давање дозволе за рад и контролу ових делатности, наиме, ова надлежност је пренесена у домен канцеларије градског службеника – и под непосредни политички уплив градског већа.(6)

Шеф полиције би увек требало да ужива у сигурности свог мандата, те да му ово гарантује слободу да руководи својом службом снаге без страха да ли ће га политичари избацити са посла према својој вољи, или да га присиле да служи њиховим сопственим политичким интересима на уштрб друштва. Национални закон би требало да пружи могућност да се смени шеф полиције када се покаже да је он неспособан да управља службом или да је злоупотребио исту. Ово би требало да буде под окриљем правосудне истражне комисије где оптужени има право да се брани, како је то у неким државама.

Смешно ниске плате многих полицијских службеника у многим деловима света а нарочито у Африци за њихов често незахвални и опасан посао је још један разлог за деморализацију полицијских службеника. У највећем броју афричких земаља он зарађује мање од 50 USD месечно док највећи део националних шефова полиције зарађује мање од 500 USD.

Полицијским службеницима је дат широки опсег права. Све ово повезано са приступом ватреном оружју и ниском платом значи да шансе за злоупотребу звања могу увек бити веома високе.

Противно је логици зашто би ико поверио своју сигурност таквим полицијским службеницима. То је зато што, изузев да је неко богобојазан, постоји веома велика могућност да се попусти искушењу корупције и мита или чак да се почини крађа истим оним ватреним оружјем којим се очекује да се штити јавност.

Полицијски службеници у многим земљама су одраз друштва. Другим речима када бисте желели да упознате одређено друштво, погледајте његове полицијске снаге. Неко је једном рекао: „Народ добија ону власт коју заслужује.“ Додао бих да народ увек добија оне полицијске снаге које заслужује. Недовољно оспособљена, мало плаћена, слабо опремљена, увек критикована и никада похваљена полицијска снага ће мање-више бити обележена корупцијом, бруталности и свим облицима злоупотребе људских права.

Друштво у коме полиција врши своју дужност мора стога да предузме одговорност и постара се да њени службеници буду добро оспособљени, добро плаћени и удобно смештени да би заузврат пружили високо квалитетну службу. Ово ће укључити захтев владама и властима којима грађани плаћају порез за своје услуге.

Верујем да је духовни банкрот најгора ствар која утиче на полицијске службенике. Заправо, многи су духовно мртви а да тога нису ни свесни. Трагају за миром и срећом, успехом и просперитетом, за Богом и смислом живота. Ипак, они трагају на погрешним местима.

То ме подсећа на једну причу коју је испричао Роџер Карсвел о једном полицајцу који је љубопитљиво

посматрао неку пијаницу који је тражио нешто испод уличног фењера. Полицајац га упита шта то тражи. „Новчаник“ одговори пијаница. Заједно су тражили али безуспешно. „Када си га изгубио?“ упита га полицајац. „Тамо низ улицу“, одговори човек показујући прстом у даљину. „Па зашто онда ниси тражио свој новчаник тамо негде?“ „Зато што тамо нема никаквих уличних фењера. Никада га нећу наћи.“

Многи полицијски службеници трагају за смислом свога живота. Међутим, не траже на правим местима. Неки трагају за успехом на својим радним местима, раде веома напорно надајући се да искорене криминал у свом подручју за које одговарају, али ствари као да се крећу од лошег ка горем. Други опет трагају за сигурношћу у животу у нади да зараде што је могуће више новца, како би могли удобно да живе. Многи од њих су се окренули корупцији и миту. Има опет других, који су, из жеље да се пењу до врха лествице, изабрали да наставе своје образовање надајући се унапређењу. Све ово је разумљиво јер живимо у свету у коме се ставља велики нагласак на образовање.

Немам ништа против образовања, сви бисмо могли да имамо вишње користи од тога да га имамо што више. Али морам да снажно нагласим да образовање није нановорођење. образовање повећава интелектуално знање, али можда никада не мења његово срце. Теодор Рузвелт је рекао: „Образовати ум некога човека а не и његов морал значи да образујеш претњу за човечанство.“

Један велики амерички проповедник је једном причао о једном дечаку који је стајао пред судом правде због крађе угља. Проповедник је описао

судију као човека који је изгледао веома мудро када је гледајући преко својих наочара рекао: „Господо, ево предајем случај образовним властима.“ „Па добро“ коментарисао је проповедник, „одведите дечака у школе, образујте га, учините га углађеним на универзитету, па га онда вратите. Да ли ће сада красти угаљ? Не, нипошто. Зашто? Јер сада ће украсти и вагон и воз и шине и прагове!“

Заиста, образовање претвара човека стотину пута више у „дете пакла“ него што је то био раније. За талас криминала који данас преплављује свет крива није неделотворност полиције, јер данас је она ефикасна као никад раније. Нема сумње у чињеницу да се полиција данас сусреће данас као никад раније са све образованијим криминалцима. То зна сваки полицијски службеник.

Духовни банкрот је многе друге повео да потраже Бога и смисао живота на погрешним местима. Покушавају да га пронађу кроз добра дела, мислећи да ће их Бог прихватити због њих. Библија говори: „Наша наша правда је као нечиста хаљина (пред Богом)“ (*Књига пророка Исаије 54,6*). На другом месту читамо: „Јер сте посредством вере благодаћу спасени, и то није од вас, - Божји је дар; не од дела, да се нико не похвали“ (*Посланица Ефесцима 2,8-9*). Неко је с правом рекао ако Бог нема централно место у твојим мислима, онда је идол све оно што заузима то место.

Има и оних који траже смисао живота у алкохолу, новцу и ванбрачним аферама у нади да ће задобити срећу и задовољство само да би на крају били разочарани када схвате да им то није од користи. Затим се запитају да ли уопште вреди живети. А нажалост, многи полицијски службеници су

одлучили живот није вредан живљења и окончали су свој живот самоубиством. Није онда ни чудо да Библија говори: „Неки се пут чини човеку прав, а крај му је пут ка смрти“ (*Приче Соломонове 14,12*).

Али добра вест је у томе што ипак постоји велики број полицијских службеника који су пронашли одговор на питање примивши Исуса Христа у своје животе као Господа и Спаситеља. Многи од њих редовно одлазе у цркву када нису на дужности, и живе у послушности према Божјој речи.

Иронија је, било да су у униформи или у цивилном оделу, било да су на месту злочина или да седе међу другима који шућу Бога, службеник остаје управо оно што јесте – полицијски службеник, хватач крадљиваца, прималац мита, склон да се брзо лати оружја. Списак наслова би могао да буде бескрајан. Друштво, чак и хришћанско, може тешко да помири та два лица – лице полицијског службеника и лице хришћанског полицијског службеника. То се да разумети, али само до одређене мере. Сам посао полицијског службеника га ставља у конфликтну ситуацију.

На линији службе

Посао полицајца се не да упоредити ни с једним другим. Наш задатак је примена закона и одржавање реда. Сви знамо колико то може да буде тешко, опасно, колико ризикантно, па још горе, у свету који је искидан небројеним насилним конфликтима, разбојништвом, цивилним и политичким размирицама, продајом дроге, криминалом у порасту и насилним штрајковима међу радницима и студентима, којима је тешко да излазе на крај са окружењем које је обележено

неспособним политичким вођством и акутним економским губицима.

Полицијски службеник је непрекидно свестан да са свих страна вребају опасност и смрт. Сваки полицијски службеник зна да полицијски рад значи ставити свој живот на коцку уместо других. У сваком тренутку и на било којем месту, ви можете да постанете следећа мета неког убице. Када један службеник у акцији буде погођен или убијен, ти знаш да си ти могао да будеш онај који је погођен да си био ту у то време, али онај други момак је погинуо на твом месту. Заиста, многе наше колеге су изгубиле свој живот за време обављања дужности. Статистике показују да само у Африци сваке године погине хиљаду службеника у покушају да одрже закон и ред.

Полицијски службеници у Африци проводе скоро све своје дане на првој линији службе у под грозним и крвавим условима, који су незамисливи јавности. Претрпе енормни стрес, слабо су плаћени, са слабом обуком, од јавности добијају оскудну сарадњу, а заузврат морају да излазе на крај с једном од највиших стопа криминала у свету.

Постоје ужасни притисци на полицију због све насилнијега века у коме живимо. Они не само да откривају криминал и спречавају насиље, они стоје између закона и људи. Ако дође до крајњег насиља, увек је полиција та која треба да сноси кривицу. Наоко су као без срца, без крви, нека гвоздена бића која морају да буду на лицу места и зауставе сукобе између дилера дроге, да смирују побуне студената и бесних радника, те пружају пратњу недужним грађанима пролазећи зоне пуне

бандита. Другим речима, они би требало да буду тамо где су потребни грађанима.

Покојни председник САД, Џон Ф. Кенеди је 1961. у свом приступном говору изјавио: „Нека свака нација зна, желела нам добро или лоше, да ћемо платити сваку цену, носити сваки терет, сусрести сваку тешкоћу, подупирати сваког пријатеља, противити се сваком непријатељу, како бисмо уверили свакога да ће слобода и успех преживети.“

Као полицијски службеници ми плаћамо високу цену, носимо многе терете и сусрећемо многе тешкоће за добробит и заштиту живота и имовине Божијег народа. Вредно је нешто од тога споменути.

Полицију често оптужују да узнемиравају децу улице док их хапсе и одводе са улица. Међутим, када та иста деца поткрадају људе, полиција се оптужује да не штите пореске обвезнике који их плаћају. Када се користи сила против полицијских службеника, они то називају професионалним ризиком, или делом посла, али када полицијски службеници легитимно користе силу, то се назива полицијска бруталност.

Полицијски службеници имају веома мало времена да проводе са својом породицом. Понекад им се одређује да раде далеко од куће, те не могу да буду у близини када се члан породице озбиљно разболи или је на самрти. Често пропусте веома радосна окупљања код куће као што је свадба блиских рођака. Колико би службеници желели да буду близу своје деце док се она припремају за годишње или државне испите.

Постоје ситуације када обавеза захтева да службеници рескирају свој сопствени живот, и они то искрено чине. Они увек желе да спроведу закон

и ред, без обзира на ситуацију, али понекад то не могу пошто те ситуације надилазе њихове моћи, као на пример недостатак полицијске опреме. Понекад су ситуације отежане склопом разних узрочника – као на пример недостатком потпоре и сарадње од људи којима службеници служе. Понекад човек може да буде толико исфрустриран да би најрадије одустао. Овде је прикладан један веома речити исказ некадашњег британског премијера, сер Винтона Черчила: „Можда свет још никада није видео да се тражи толико много од оних којима се тако мало даје заузврат.“

На линији фронта

Следећи инцидент се догодио док сам писао ову књигу. Тог јутра смо мој колега и ја на станици управо поднели наш извештај. Надали смо се да ће тај дан бити без неких нарочитих догађаја. Само што смо престали да се молимо, спремни да започнемо дан, зазвонио је телефон. Подигао сам слушалицу. На другом крају линије био је командир једне полицијске станице у Најробију. Необичним гласом је издао је заповест: „Одмах да сте дошли овамо!“ „Шта се сада десило?“ упитах. „Један је пао!“ одговори он и спусти слушалицу.

Знао сам шта то значи. Један други службеник је пао на линији фронта. Кад год неко „падне“, уобичајено је да руководећи командир позове или да поднесе извештај службеницима или да донесе вест о смрти најближем рођаку, или и једно и друго. У овом случају није било јасно шта ми треба да урадимо, пошто нисмо сазнали никакве детаље. Без обзира на то, порука је била јасна: „Одмах да сте дошли овамо!“ А то је значило одмах и без даљег губљења времена.

За десет минута смо стигли до станице командира. Док смо прилазили његовим вратима, приметио сам младу трудницу која је седела пред улазом чекајући да буде примљена. Била је очигледно узнемирена. То за мене и није било нешто необично пошто су многи људи који долазе у полицију на некога љути. Кад смо ушли у станицу, командир као да је видно лакнуло када нас је угледао. Нисмо имали времена да се поздравимо. Командир је једноставно желео да себе некако олакша. Одмах је почео да нам казује своју причу.

„Синоћ смо ми и наше породице имали своје годишње дружење. Највећи део њихових породица је био присутан; исто тако командир одсека, други старији службеници и понеке локалне вође. Били смо замолили једног од наших службеника хришћанског полицијског удружења да одрже кратку проповед и води нас у молитви.“

Наставио је: „Све је одвијало тачно по програму. Млади службеник је имао снажну проповед. Подсетио је службенике на њихову Богом дану одговорност да стражаре над његовим народом. Говорио је о високим очекивањима власти и јавности и о опасностима посла. Позвао је службенике и њихове породице да буду сложни тако што ће поделити са свима своја искуства и бриге, јер ће то олакшати стрес њиховог посла. Службеници би требало да негују интимне и смислене односе са својим породицама. Ако будемо имали стабилне породице, имамо и боље службенике. Завршио је позивом службеницима и њиховим породицама да повере свој живот Христу, пошто би могло свашта да се деси јер је живот непредвидив. Затим је почео да се наглас моли Богу.“

Емотивно покренут оним што је говорио, командир је застао, устао и кренуо према прозору. Док је гледао кроз прозор, рекао је: „Док се младић молио, огласио се станични аларм. Сви присутни службеници су потрчали напоље. Сазнали смо да је један километар даље у току провала и да су провалници још у кући. Наоружали смо се и пожурили према том месту. Док смо заузимали свој положај, провалници су излазили пуцајући насумце на све и свакога кога су спазили. Ухапсили су двојицу док су остали успели да побегну кроз задња врата. Један службеник, баш онај млади проповедник је погођен метком и тешко рањен. Журно су га пребацили у болницу где су лекари урадили све могуће не би ли спасили његов живот. Нажалост, умро је јутрос усред операције.“

Нико у овој станици не жели да обавести супругу службеника шта се догодило. Сви си били потресени јер су слике ових дешавања још увек биле живе и стварне пред њиховим очима. Чак сам и ја остао затечен. Било је још страшније то што је његова млада супруга, с којом се недавно оженио, сада у осмом месецу трудноће. Нико од присутних се не осећа спреман да нешто уради када се вест објавила. Сетих се да је то она млада особа на коју смо наишли испред канцеларије. Она сумња да се нешто догодило али нико од нас не жели да јој каже шта. Жена је одлучила да седи испред моје канцеларије све док јој ми не будемо казали шта се догодило. „А ја сам вас позвао да јој ви саопштите вест о његовој смрти“ закључи он.

Најтрауматичнија вест коју једна особа може да прими јесте вест о смрти брачног друга. Чак и са мојим искуством како да неке објавим смрт,

сматрам да је то нешто најтеже у мојој полицијској каријери: да седим с породицом колеге са информацијом да њиховог најмилијег више нема. То је као да стојите испред ватрене линије у борби, јер ви извештавате, ви видите два лица смрти. Прво, као полицијски службеник док видите мртво тело са ранама и крвљу, друго, видите колегу и пријатеља, али и остатке неког вољеног. То је ситуација у којој су се нашли командир станице и његови службеници, и разлог зашто нису били у стању да дају тужно обавештење.

Експлозија бомбе у Најробију

А како бих могао да заборавим ужасне и застрашујуће сцене крви, мртвих и умирућих Кенијаца због експлозије бомбе 7. августа 1998. у Најробију? Тај дан је за мене могао да буде обичан радни дан али је био планиран и годишњи евангелистички ручак Удружења хришћанских полицајаца. Гостујући говорник нас је током ручка био замолио да се молимо са њим да му Господ потврди о чему да проповеда. И сам сам чезнуо да за време ручка доживим кретање Светога Духа. Из тог разлога сам провео три дана у молитви, чекајући на Господа.

Мој колега и ја смо били позвали командире разних дивизија и станица, те водитеље разних хришћанских полицијских удружења уз молбу да потврде своје присуство на ручку. Мој колега је био позван у канцеларију Комесара полиције да прими одређене инструкције.

Ја сам био понео неколико примерака часописа нашег Удружења и друге наше литературе у канцеларију нашег претпостављеног официра

који је тог дана требало да путује у Кореју да тамо одржи кратак курс тамошњим полицијским службеницима, у нади да ћемо и ми моћи да успоставимо контакте с њима. Пошто сам се вратио у моју канцеларију, зазвонио је телефон и на вези је био један мој пријатељ који је требало да следећег дана путује у Бурунди, и желео да понесе нашу литературу полицијским службеницима тамо.

Моја колегиница се затим вратила у канцеларију док сам ја стављао литературу у коверту. Таман је села, када је нашу канцеларију потресла снажна експлозија. Потпуно сам се збунио и из руку су ми испали ови часописи. У први мах сам помислио да се ради о другом доласку Исуса Христа. Затим помислих: „Зашто би Он дошао на такав насилан начин и без звука анђеоских труба, како је то записано у Библији?“ Одмах сам закључио да то није Он.

Скочио сам до врата затекавши свог првог суседа и помоћног уредника Полицијског часописа како трчи према колима брзином која би се дала мерити само са рекордом Френка Фредрикса, светског шампиона на 200 метара. Чланови дежурног полицијског тима за хитне случајеве такође су збуњено посегли за својим шлемовима. Моја колегиница је била духовнија од мене. Почела је да се наглас моли Богу зазивајући Исусово име.

У року од десет секунди огласила се продорна сирена из полицијског штаба и други аларми широм целог града. Особље полиције и цивилни чиновници који су радили у штабу су појурили из својих канцеларија. Комесар полиције, његов заменик, оперативни директор полицијског штаба и још неколицина највиших полицијских службеника

су изашли из својих канцеларија и отрчали у правцу одакле је дошла експлозија. До тог тренутка, америчку амбасаду у Најробију, три блока даље од нас, обавио је огроман и густо облак дима.

Журно сам се вратио да закључам канцеларију и кључеве дао својој колегиници, и отрчао даље у правцу одакле се чула експлозија. Близу зграде централне банке Кеније сам сустигао командира полиције и друге полицијске командире. Људи су трчали у свим правцима, скоро сви крвави, вриштали су и јаукали а неки су тражили помоћ. Редови рањених су се ређали покрај кола која су се могла кретати и пребацити их у болницу.

Директор операција у штабу полиције чврсто је држао своју моторолу дајући инструкције контролној соби. Наредио је да све болнице очекују на стотине пацијената који обилно крваре, да све полицијске станице пошаљу сваког расположивог службеника на место несреће. Позвао је и ватрогасне бригаде, армију, ваздухопловство, амбуланте и друге службе за хитне случајеве да се одмах јаве на место несреће.

У року од неколико минута су из полицијских штабова пристигла специјална одељења за борбу против јавних нереда, те распоређена да помажу у напорима спасавања.

На месту експлозије, испред америчке амбасаде се видео густо оштар дим и пламен. Преко запаљених олупина кола лежала су тела жртава. Преживели из амбасаде и других оближњих зграда су дозивали помоћ. Неки нису могли да нађу пут низ степеништа, те су скакали са међуспратова у приземље.

Прикључио сам се спасиоцима на лицу места да помогнем жртвама да уђу у расположива кола. Гурали смо возила која су се била сударила како бисмо рашчистили улице. Број жртава је надмашио број расположивих спасилаца. Неки људи су падали у несвест јер су морали дуго чекати пре но што би их неко покупио и превезао до болнице.

Пошто су ватрогасне јединице стигле и угасиле ватру, могли смо да уђемо у неке од зграда те да изнесемо жртве. У згради где је највећи број жртава био заробљен штрчали су пресечени електрични водови и онемогућавали спасиоцима да улазе, све док није стигло особље Кенијске електро-дистрибуције да искључе струју.

Затим је неки званичник америчке амбасаде наредио америчким маринцима да избаце све који су дошли да помогну и онда рашчисте ово место уз помоћ преосталог особља амбасаде.

Био сам пет минута након експлозије на лицу места и остао шест сати помажући да се рањеници пренесу у болнице, помагао ватрогасцима при гашењу ватре. Такође сам пролазио кроз рушевине трагајући за преживелима па чак и односио лешеве до камиона кенијског Црвеног крста.

Никада раније у животу нисам видео толико крви, чуо толико заглушујућих и очајничких крикова, носио толико лешева, или беспомоћно гледао док су људи умирали. Сцена је била ужасавајућа. Надам се да више никада нећу видети нешто слично. Али нисам сигуран да се нећу сусрести чак са горим призорима докле год остао полицијски службеник.

Видите, то је наше место службе.

Убијен зато што си полицајац

Полицију убијају у много већем броју у Африци него било где другде на свету. На том континенту је живот јефтин ако си полицијски службеник. На пример у Јужној Африци, једној од водећих економија континента, сваке године смртно страда 300 полицајаца – то значи по један на сваких 35 сати, број који од 1994. године остаје упадљиво доследан. *Ридер Дајџест* из марта 2000. године извештава:

Према америчком федералном бироу за истраживања, 128 000 полицајаца у Јужној Африци имају четири пута већу вероватноћу да буду убијени него њихове колеге у САД. Животно су угроженији четири пута више од обичних Јужноафриканаца. Са стидом ово упоређујемо са укупним годишњим бројем убистава у Енглеској и Велсу (укупно два) и само једним убиством полицајца у Холандији 1997. Године. (7)

Кенија није никакав изузетак по броју убијених полицајаца. У својој полицијској каријери видео сам многе моје колеге да су убијени. Њихов злочин? Били су полицијски службеници. На пример, не могу да заборавим упале и уплакане очи и очајна лица породица шеснаесторице кенијских полицајаца који су 1997. године убијени заједно са четрдесет и једним цивилом. Ово је свакако веома мали број у поређењу са оним полицијским службеницима који се свакодневно убијају у земљама у којима бесни рат. Али за једну земљу која није у рату, ово је свакако забрињавајући број.

Према званичним извештајима, неколико стотина

тешко наоружаних пљачкаша су једном приликом упали у једно мало познато село у северо-источној Кенији, масакрирали четрдесет и једну недужну особу, те побегли са великим бројем стоке. Када је извештај стигао у полицијску јединицу, службеници су по дужности кренули у акцију спасавања да поврате украдене животиње и ако је могуће да ухапсе пљачкаше. И као што то често бива, полицијски тим је ухваћен у заседу, и упркос доброј само-одбрани, шеснаест полицајаца је смртно страдало у том једном инциденту. Ово је само благи случај у поређењу са причама ужаса које непрекидно добијамо од наше браће и сестара који служе у полицијским снагама у другим земљама, нарочито у онима у којима бесне етнички и грађански сукоби.

Могао бих да наставим причу о многим полицијским службеницима који су масакрирани од почетка такозваног „етничког чишћења“ у неким деловима Кеније. У најужаснијем случају се ради о десет полицајаца који су били убијени у среду 13. августа 1997. за време једне оргије насиља у Ликони, Момбаса. Нападаци, верује се њих 200 на броју, убили су десет полицајаца, спалили њихову полицијску станицу са још другим владиним канцеларијама, украли пушке и муницију, те ослободили све затворенике.

Према првим извештајима примљеним у главном полицијском штабу, службеник на дужности у полицијској станици у Ликони, Момбаса јавио је да је неки грађанин пријавио да су силеције некога напале и да му је потребна хитна полицијска помоћ. Службеник је захтевао од особе која је ово пријавила да се извештај заведе у деловодник

пре но што се службеници распореде на место догађања. Изненада се тај човек разбеснео, а придружила му се још једна група од двадесетак мушкараца наоружаних луковима и стрелама и мачетама. Банда је малтретирала овог полицајца и остале службенике у канцеларији. На крају су га нападачи убили док је његова колегиница некако успела да побегне али са озбиљним повредама и дубоким посекотинама свуда по телу.

Док се све ово догађало, пристигао је још један службеник на дужности са пушком ГЗ у руци. Разбојници су га одмах убили његовом сопственом пушком пре но што су други успели да им је одузму. Још један службеник је притрчао да помогне својим колегама, али му је неко ножем пресекао врат. Остао је на месту мртав.

Нападачи су затим наставили да пљачкају полицијске канцеларије и наоружање док су пре тога ослободили затворенике из полицијских ћелија. Затим су напали службенике који нису били на дужности, а који су са својим породицама живели у становима у кругу полицијске станице, запаливши на крају станицу. Избацили су породице из њихових кућа и неке озбиљно повредили. Затим су кренули до оближњег киоска полиције за туристе, напали оба службеника киоска, украли полуаутоматску пушку и револвер, затим убили једнога и озбиљно ранили другога.

Док је разбојничка дружина наставила да пали куће и околне киоске са храном, стигло је појачање. Банда се суочила са представницима полицијског Одељења опште службе (ГСУ), који су захтевали од нападача да се идентификују. Лагали су да су полицајци из неке друге локалне полицијске

станице и да гоне неке криминалце. Без икаквог упозорења банда је отворила ватру на особље ГСУ и на месту убили командира. Преостали из ГСУ су одреаговали и убили двојицу нападача али су други побегли.

Полиција је одмах кренула у велику операцију и ухапсила на стотине осумњичених. У једној стамбеној четврти је пронађено тајно складиште лукова и стрела као и пушке и муницију украдене из полицијске станице.

Чим је у полицијски штаб стигао извештај о нападу на полицијску станицу, комесар полиције је послао тим полицијских капелана и неке чланове хришћанског полицијског удружења да крену у спаљену станицу да збрину неколико особа које су преживеле напад. Тим је у станици одржао молитвени скуп са преживелима и њиховим породицама и са стотинак других службеника који су били позвани да обезбеде сигурност у том крају. Тим је такође посетио локалну болницу где су лежали озбиљно рањени службеници. Пружали су како духовно тако и психолошко саветовање са полицајцима укљученима у нападе, па и онима који су били сведоци смрти својих колега, а и са онима који су овде били премештени из оближњих станица.

Надаље, полицијски службеници су били убијани у сукобима између представника закона и реда и група које су агитовале за политичке реформе. У једном случају кога се нарочито сећам, насилна руља је напала ненаоружаног обавештајног службеника који је радио свој посао за који је био обучен, усмртила га батинама на једном

политичком скупу који је он надгледао. Његов злочин? Само је био полицајац!

Наравно, све ове приче ужаса полицијске службенике излажу стресу, њихове породице постају депресивне и сви завршавају у крајњој збуњености. Овоме додајте уобичајене опште борбе с којима се суочава већина становништва Африке, као што су на пример сиромаштво, морална декаденција и духовна суша, па ћете добити савршени рецепт за самоубиство и убиство.

У свим нацијама широм света постоји обиље случајева у којима полицијски службеници убијају сами себе, своје породице и колеге. Само у САД, на пример, статистике показују да годишње на дужности, односно у току сузбијања криминалних делатности бива убијено око стотину и педесет полицијских службеника, док самоубиство почине између три стотине и пет стотина полицајаца.

Пошто живот постаје све компликованији а криминалне активности се повећавају, то присиљава полицијске службенике да све више раде прековремено са мало или нимало времена за одмор. Полицијски службеник је оспособљен да потисне своја осећања. Стрес и потиснуте емоције су савршени рецепт за трагедију.

Полиција свакодневно добија извештаје о убиствима, насилним пљачкама, силовањима, нападима, несталим особама и побунама. Мртва тела и сцене пљачки су нешто редовно за полицијског службеника. Док жртве причају о својим страдањима, службеник не може да не саосећа са њима. Али већина њих ипак не може да саосећа. Завршавају у другој крајности тако

што се поистовећују са жртвама, преузимајући на себе њихов бес и горчину. Као резултат, многи мисле да су неспособни да излазе на крај са притиском посла и ружним сценама. Понесу у себи оне ружне ликове и осећаје и на крају завршавају у депресији и фрустрацији. Ове фрустрације су понекад узрок да се службеници окрећу против својих брачних другова, деце, колеге, затвореника или против самих себе. И управо је ово тачка због које штампа производи ударне наслове као на пример „Полицајац је окренуо пушку на себе“, или „Полудели полицајац убија...“

Полицијски службеници се често оптужују да неконтролисано користе своје оружје. Сваки случај где је кориштено ватрено оружје се на крају протумачи као прекомерна употреба силе. Али многи од нас у полицији знамо истину. Многи полицијски службеници само уз оклевање користе своје оружје. Само их је мало, ако их уопште има, који су заиста лаки на оружју. То је зато што искусни службеници могу да потврде да пуцање може да стави службеника у мат-позицију. Он зна да ако неисправно употреби оружје, или донесе погрешну одлуку, онда доводи у опасност читаву своју каријеру. Лако би могао да добије отказ или да заврши у затвору.

Пре неколико година два млада полицијска службеника са тек завршеном полицијском академијом су патролирали у једној индустријској области Најробија и том приликом приметили групу од четири мушкараца при покушају да провале у фабрику. Полицајци су зауставили осумњичене и наредили им да се предају. Провалници су одмах запуцали на службенике који су одмах узвратили

пуцањем и поново захтевали предају. Размена ватре трајала је око пет минута и два осумњичена су успела да побегну. Један нападач је убијен а други озбиљно рањен. Запленили су револвер калибра .38,

Службеници су огласили аларм у контролној соби преко своје мотороле и затражили појачање и превоз за осумњиченог рањеника у болницу. За тили час је стигла читава гомила полицијских службеника под водством командира дивизије. Док су једни превезли рањеног у болницу, други су претраживали околину трагајући за другом двојицом који су побегли, али без успеха.

У међувремену командир је позвао она два службеника и похвалио их за добро обављени посао. На његово запрепашћење, полицајац који је пуцао и убио осумњиченог био је у сузама. На питање зашто плаче, службеник који се тресао целим телом, рекао је свом шефу да се плаши онога шта ће урадити против њега зато што је користио ватрено оружје. Чак ни уверавање командира да неће бити подвргнут узнемиравању није могло да умири младог службеника. Командир је то вече повео службеника у своју кућу, настављао да га разуверава, чак и обећао да ће написати препоруку за његово унапређење. Службеник је ипак током следећих месеци остао забринут.

Разумљиво је зашто се овај млади службеник тако осећао. Полицијски службеник зна да ће он ипак патити, макар пуцао у праву особу у право време и из правог разлога. Биће подвргнут истрази у облику испитивања, као да је он починио криминално дело. Веома често током процеса истраге такви службеници су скинути са дужности или се шаљу

кући до окончања истраге. Уместо да га штампа похвали, на службеника ће вероватно подигнути хајку. Ако криминалац преживи, могао би да тужи службеника за кршење грађанских права.

ПРЕВЕНЦИЈА КРИМИНАЛА: УЛОГА ЗА СВЕ

Предупређивање или превенција криминала је нешто што ми много лежи на срцу. За то имам три разлога: прво, као грађанина, брине ме стање несигурности у нашој земљи и брину ме последице за нашу економију и за наш народ.

Друго, као хришћанин, и као члан Удружења хришћанске полиције, верујем да је Божија воља за Његов народ да живи у миру без бриге и страха.

И треће, као полицијски службеник и особа која је непосредно укључена у спровођење закона, брине ме тренд криминала у мојој земљи. Годишњи извештаји у вези убистава, силовања, напада, провала и насиља, крађа добара, провала у кола, разбојништава и много тога другог су прилично застрашујући, према расположивој статистици. А број расте. Ово позива на усаглашена настојања свих за приступ оваквој озбиљној ситуацији те истраживање начина како да се заједнички боримо против криминала.

Криминал

Свет је захваћен невиђеном стегом криминала. Од његових последица не остаје нетакнута ни једна

земља, ни један град. Много је учињено и много тога још може да се уради да се смањи тренд криминала, те да наш свет постане безбедније место за живот.

Криминал утиче на све нас. Постоје шансе један према четири да ћете ви или ваше домаћинство у следећих дванаест месеци постати жртва криминала. Па чак и ако се то не деси наредне године, не можете избећи да постанете жртва као порески обвезник ако вам се криминално додели нови или већи финансијски терет.

Криминал је пошаст савременог света који разара наш осећај мира и благостања. Без борбе против њега, он ће разорити наше друштво и културу. Када се једном сломи ред у друштву, разара се библијска основа за управљање. Тражимо од власти делотворнији закон и ред. Захтевамо правду која ће позатварати криминалце да их не видимо и не мислимо на њих.

Можда вас изненађује, али атмосфера која допушта да процвета криминал почиње са вама и са мнош. Веома је распрострањен став да је криминал проблем против кога ништа не можемо учинити. Повели смо се за веровањем да је криминал на неки начин посао полиције, власти и политичара. Па се једноставно опуштамо у фотели, гледамо вечерње вести а постајемо све љући и фрустриранији док гледамо како се догађаји одвијају. Овакво осећање немоћи је опасна илузија. Немудро је а истовремено и нехришћански.

Верујем да је криминал стечени порок и да се нико не рађа као криминалац. Криминалац се постаје и никад се не рађа као такав. Црква криви ђавола,

научници криве генетику, држава благост својих закона или њену администрацију, а друштво опет криви нездрав морал и лоше друштво.

Дефиниција криминала

Наш правни систем дефинише криминал као кршење закона, као повреду закона и прекршај против власти. Значи, власти се оглашавају стављајући нагласак на закон и починиоца.

Не можемо себи приуштити да решење за криминал занемаримо и пребацимо на власти. Почетак одговорног и трајног решења почива у вама и у мени.

Најпре, криминал јесте сукоб између жртве и преступника. Криминална дела насиља и против власништва су у основи увреде против појединаца. То је насиље против нашег бића, онога што јесмо и нашег личног окружења.

Ради се о неочекиваној личној кризи у животу једне особе коју је нанела друга особа, чиме се поткопава поглед жртве на свет и на друге људе. Затим, држава ступа на сцену и покреће тачкове система казненог правосуђа. Међутим, понављам да је криминал у првом реду крајње лично искуство са далекосежним последицама.

Заправо, једини људи који заиста могу да учине нешто у вези криминала су обични грађани као што смо ви и ја. Сви ми смо одговорни да подремо у срж проблема. То за хришћане значи да донесемо Исуса Христа у затворе, где његова љубав може да преобрази окореле криминалце у одане ученике. То значи применити практична решења за проблеме казненог правосуђа, а потребно им је озбиљно

приступити. То значи да применимо еванђеље на духовни рак који је заразио друштво као целину.

Једна од најзначајнијих чињеница у вези затвора јесте различитост људи који су у њему затворени. Општи утисак јавног мњења је да су сви криминалци насилници. За неке од њих сматра се чак да су нељуди и урођено зли, а за све нас остале да смо урођено добри.

Права истина је да није лако уопштити преступнике. Не постоји нешто попут „типичног“ криминалца. Таква особа једноставно не постоји. Уместо тога, моје искуство као полицијског службеника уверава ме, да су затвореници разнолика група појединаца који чине пресек друштва. Укратко, криминалци су грешници као сви други и сви ми са њима делимо заједничко наслеђе – грех.

Стереотип, да су затвори пуни насилника, опасних криминалаца једноставно није истина. Највећи део прекршитеља послатих у затвор су тамо смештени због ненасилног криминала.

Затвореник је лишен:

- (i) слободе - слободног кретања и живота у заједници
- (ii) добара и услуга – живи у одсуству личне имовине која има посебни значај за затвореника и што његове основне материјалне потребе нису задовољене.
- (iii) секса са супротним полом - затвореници губе прилику за хетеросексуални контакт
- (iv) самосталности - живот појединца је регулисан од стране других и одузима му се способност за доношење одлука

- (v) безбедности - неки затвореници су иза решетака јер су опасни. Ови насилни преступници су смештени са ненасилним затвореницима, и морају научити да одређени период времена живе са њима.

Верујем да морамо преступнике сматрати одговорнима за своја дела. Они су прекршили закон, повредили су друге. Уколико не инсистирамо на томе да они који су учинили криминал не одговарају за своја дела, тонемо полако у анархију. Али, преступници могу да буду одговорни на различите начине. У нашем најбољем интересу је да пронађемо оне начине који могу да лече ране, а не стварају нове.

Сврха кажњавања преступника треба да говори преступнику и јавности:

- (i) да верујемо у слободу али и у одговорност, и да ћемо поштовати слободу кажњавањем оних који прекрше закон.
- (ii) да верујемо како је преступник способан да се мења, и да је важно да они сами одлуче да се мењају.

Значи, пресуда МОРА служити као застрашивање, рехабилитација, а ако је потребно и као онеспособљавање. Верујем да би требало сместити у затвор особу за коју постоји вероватноћа наставка криминалне активности. Дужина казне би требало да се заснива на злочину за који је осуђен, а казну мора да одслужи у затвору. Када се преступници закона брзо и одлучно казне, тиме се и они и други одвраћају од криминала.

Јасно је да затвори не рехабилитују. Заправо, истраживања су показала да ће троје од четворо бивших преступника починити нове злочине. Ми као хришћани знамо разлоге зашто власти не могу да зауставе криминал, јер криминал није неки институционални проблем. У свом корену, криминал је духовна слабост, резултат када појединци доносе погрешне моралне изборе. Злочинства су ствар срца а то је могуће решити само када применимо морална решења.

Закон је ограничен у својој способности да донесе мир, друштвену добробит и јединство. У најбољем случају, закон учвршћује вредности те нуди значајне начине за приказивање тих вредности. Но, закон сам по себи не може загарантовати да ће се чланови заједнице држати тих вредности. Ваља нагласити две импликације:

Прво, увек ће постојати злочин или неки други облик криминалних радњи.

Друго, а још важније, ми морамо да обликујемо нашу заједницу око вредности око којих се слажемо, односно, договорених вредности за које морамо имати сагласност како да их оснажимо у нашим породицама, помоћу наших институција и кроз казнено поправни систем.

Како онда да смањимо криминал?

Значи, да бисмо смањили криминал, морали би да се удаљимо од представе да је криминал прекршај само против државе. Почетна тачка јесте сагласити се да је криминал првенствено повреда других људи. Кључни учесници злочина су и жртве и преступници, а главна улога државе би требало бити да представља интересе заједнице у погледу

сигурности и да осигура да је повреда адекватно решена.

Коначно, дух заједнице је најважнији саставни део у спречавању криминала. Све доскора, на спречавање криминала се гледало као да је то једина одговорност полиције. Међутим, од недавно су неке заједнице почеле да схватају како је ова функција и превише важна да би се препустила само полицији. У подручјима где је заједница преузела на себе задатак да сарађује са полицијом или су основали грађанске стражарске групе установљено је да се сигурносна ситуација значајно побољшала.

Полицијски посао заједнице је прилика да се пружи структурални приступ, који су од самог почетка делили полиција и јавност с намером да се редукује опортунистички криминал, овде нарочито мислим на провале и крађе у становима, вандализам и сеоске банде. Полицијска улога заједнице или такозвано Суседско спречавање криминала јесте када људи предузимају одговорност за себе, своје суседе и своју заједницу. Значи, заједничко деловање полиције и заједнице отежава појаву криминала. У урбаним срединама то значи стварање или поновно стварање атмосфере заједништва у коме се суседи међусобно знају, где полицијски службеници знају своју заједницу. То значи да људи помажу једни другима, те да своја места становања учине бољим и безбеднијим местом за живот.

Занимљиво је да учесници програма сарадње између полиције и заједнице, изгледа као да имају више вере у казнено правосуђе од оних који не суделују, и за њих постоји мања вероватноћа да ће

се мање ослонити на „правду разуларених грађана“ за решавање проблема криминала.

Стога, да био се смањио криминал, морамо сви да суделујемо; морамо најпре да преузмемо одговорност за своју сопствену сигурност. Томас Џеферсон је рекао: „Цена слободе јесте вечита будност.“ Највећи број људи постају жртве зато што нису довољно будни.

ПОЛИЦИЈСКА ЕТИКА

Ми полицијски службеници, без обзира да ли служимо у Кенији или Канади, у Јужној Африци или Мексику, у Нигерији или Аустралији, у Египту, Европи или у Енглеској, сваки од нас има огромне прилике да буде покретачка снага за добро и за оно што је право.

Међутим, ову огромну прилику прате и огромне тешкоће. Понекад је пропраћена физичком опасношћу. Сваке године очајни људи, умно поремећени људи, политички мотивисани људи посвећени злу, рањавају и убијају многе наше колеге. Но, физичка опасност није једина опасност са којом се суочавамо. Посао којим се бавимо је и морално опасан.

Многи од нас на одређеној тачки у каријери смо били у искушењу да злоупотребимо силу услед неке жеље да спроводимо неку своју сопствену верзију правде, да унапредимо своју сопствену позицију на рачун других, или једноставном потребом да изађемо на крај са основним финансијским или породичним обавезама. Полицијски посао је изложен сложеним моралним и етичким обавезама, које нас суочавају са ризиком да попустимо искушењима; искушењима са којима се људи изван полицијске професија никада нису суочили.

А ако попустимо искушењима, ризикујемо да нанесемо штету и бешчасће не само себи, већ и нашим породицама, па и целокупној полицијској заједници широм света. Имајући свеже доказе из целог света, кажем да моје понашање и понашање мојих колега у Кенији, утичу на нашу веродостојност, репутацију и способност да обављамо своју службу као полицијски службеници. Зато зависимо једни од других како бисмо се супротстављали моралним опасностима као и да се штитимо од физичких опасности с којима се сусрећемо у нашем звању.

Етички стандарди дотичу сваки аспект наших живота. Међутим, за хришћанску полицијску службу етички стандарди заузимају посебан положај и то зато што смо позвани не само да делујемо у складу са стандардима полицијских снага, већ исто тако стандардима које је поставила Божија реч.

Није немогуће да ће полицијски службеник учинити нешто не зато што је он или она уверен/а да је то права ствар коју би требало да учини, него и зато што је то начин како се то увек чинило или зато што правила захтевају да се то баш на тај начин треба урадити. Без обзира да ли је нешто исправно или погрешно, ако не размишља озбиљно о томе, хришћански полицијски службеник може лако да упадне у замку и да компромитује своју веру. Стога је потребно да поставимо начела којима ћемо се руководити односно стандарде на основу којих треба да делујемо.

Пишући о запостављеним принципима у својој књизи *Правда Лос Анђелеса (L.A, Justice,)* Роберт Вернон, помоћник шефа полиције града Лос Анђелеса, каже:

Правила су битна и обично за њих постоје ваљани разлози. Међутим, лишена руководећих начела, правила постају бесмислена. Заправо, она могу да нас наведу на погрешно деловање. Одвојена од других, као резултат, правила рађају презир и побуну. Када је неко правило бесмислено, оно постаје сумњиво и често се одбацује.

Основа руководећих начела је да подупиру правила. Ако разумемо разлог који стоји иза правила, више смо склони да их се држимо. Начела дају и потребну еластичност када правила не одговарају. Она дају истинско вођство а не непромишљене, ништавне процедуре и правила. Правила нам омогућују да применимо дух особе која дала правила, а не само речи. Уколико разумемо начело, биће понекад потребно да превазиђемо правило како бисмо испунили дух начела.

Занемаривање начела је четврти основни узрок проблема који разара наше друштво и породице. (1)

Дефиниција етике

Улога скоро савршеног полицијског службеника захтева особу која је способна да у потпуности разуме како слово тако и дух закона; особу која зна када да појача и када да ублажи слово закона. Такав службеник мора да поседује способност да развије личне ставове и понашања прихватљиве јавности, дакле етику.

Етика је дисциплина поступања с оним што је право или лоше – добрим, лошим и исправним – што

доводи до моралности. Етику чине врлине скривене у срцу, али видљиве при деловању. Једноставно, етика су морални принципи који управљају нашим изборима и приоритетима.

Лична етика

Лична етика има везе са моралом, вредностима и веровањима појединаца. У основи је то лична етика појединца која ће бити одлучујућа за ток и тип деловања које ће предузети исти појединац у одређеној ситуацији.

На личну етику могуће је упливисати и позитивно и негативно и то преко искуства или кроз образовање или тренинг. Слично томе, притисак групе вршњака игра веома важну улогу при обликовању личне етике индивидуалног спроводиоца закона.

Зато је крајње важно да смо способни препознати негативни уплив кроз посматрање службеника одговорнога за спровођење индивидуалног закона и то уз помоћ његовог или њеног понашања, па на тај начин, уколико је неопходно, усмерити и водити индивидуалног службеника.

Групна етика

Полицијски службеници у пракси делују у групама. Рад службеника са једним колегом је тежак, понекад и опасан што опет води до међу-овисности. Ово има тенденцију да блиско повеже та два службеника. Ови чиниоци веома лако воде до развоја групног понашања, па се стварају суб-културни обрасци (на пример, групни језик, схватање „ми“ напротив „њих“ и тд). Такве групе немају неопходно бољи морални квалитет и потребно је посматрати ставове и понашања у

изразима не само личне етике, већ и групне етике.

Сумњива групна етика може да води до губитка цењености читаве агенције или организације за спровођење закона. Таква групна етика може исто тако довести до скандала, на пример, ендемске корупције или распрострањеног учешћа у организованом криминалу и тд.

Професионална етика

То је збир квалификованих правила понашања за припаднике одређене професије. Медицинска и правна занимања су веома позната по таквим својим кодовима професионалне етике и стандарда који су мање више слични у свим државама света.

Иако не постоји нека слична или широко призната позиција у полицији, како у Уједињеним нацијама тако и у Савету Европе, ипак постоје међународни инструменти који су развијени да би се ослонила етичка и правна питања која проистичу из праксе спровођења закона. (види прилог А и Ц).

Важно је знати да смо сви ми одговорни за одлуке које доносимо. У другу руку, одлуке управљају нашим приоритетима за које морамо преузети одговорност. Одговорност јесте квалитет моралне и правне одговорности. Морал је лично исказана страна вредности, док су вредности начела рада који управљају одлукама неке особе.

Основна одговорност хришћанског полицијског службеника је да буде полицијски службеник – а не анђеоло – не да евангелизира, већ да буде присутан и да помаже у временима кризе као што би то Исус чинио. Ту заправо имамо посла с најдубљом тачком њихове рањивости. Сусрећемо

Људе с најразличитијим позадинама и разним вероисповестима али ми треба да их сусрећемо на тачци њихове потребе, јер смо уверени да смо ми тамо за њих и да је то оно што би Бог желео да чинимо. Због тога, док радимо свој посао, мора да над нама увек управља етика Божијег краљевства.

У спровођењу закона постоји небројено много више етичких питања него што то око може да сагледа. Постоје многа етичка питања с којима хришћански полицијски службеник мора да се позабави. На пример, у погледу на корупцију, када неки дар или поклон постаје мито? Када је оправдано да се користи сила или ватрено оружје? Када нека „прича за насловну страну“ постаје лаж? При извештавању, како да заштитиш себе а ипак кажеш потпуну истину? Како гледаш на силу и ауторитет? Како држиш свој завет оданости? При испитивању и хапшењу, како поступаш за преступницима? Да ли их кажњаваш уместо да их ухапсиш или их доводиш пред суд? Како се опходиш према „братству“ – да ли штитиш или покриваш са друга полицијског службеника? А шта са праксама заваривања приликом тајних операција?

Не знам одговоре на сва ова етичка питања. Ипак, верујем да сваки хришћански полицијски службеник мора да има свој став на свако од њих, одговоре засноване на библијским принципима. Неко рече: „Стој уз нешто или ћеш пасти због било чега.“ Морамо поставити своје сопствене границе, одлучити шта ми можемо да учинимо а шта не, а да Божја реч буде мерило.

Основни концепт који влада етиком јесте чврстина нашег карактера. Добри обичаји мора да се обликују изнутра. Људи – колеге и јавност

са којима се сусрећемо – преузимају доста тога од нас и стога ми њима морамо да будемо узор исправног карактера. Дobar карактер јесте морална изврсност и чврстина.

Лош карактер је онај који искориштава друге да би себи стекао неку корист. Као полицијским службеницима дат нам је широки опсег овлашћења с намером да служимо свима без дискриминације. Но, службеници лошег карактера могу понекад да злоупотребе та овлашћења за стицање властите користи. На пример, када ухапсимо неког преступника закона, ми имамо овлашћења да му ускратимо слободу и да га предамо на суд због учињеног прекршаја. Међутим, службеници кварног карактера користе овакву ситуацију да би затражили мито да пуне починиоца, заборављајући при томе да је тај прекршај заправо усмерен против државе и да само држава сме да ослободи особу користећи одговарајућу судско-правну процедуру.

Постоје и особе слабог карактера. Оне имају слабу вољу. Оно што чине, чине под притиском који долази или изнутра или извана. Опасно је поставити такве људе на положаје од јавног поверења, нарочито као полицијске службенике. Људи поверавају полицијским службеницима сигурност њихове имовине и њихових живота.

Ту позицију не заслужује службеник коме се не може веровати да ће верно служити и штитити. Хари Труман је једном рекао: „Ако не можеш издржати врућину, за име света, изађи из кухиње!“

Међутим, постоји и особа која уме да контролише саму себе. Она поседује дисциплину да чини оно

што је право на исправан начин и у право време. То је особа која себе води обавезом и жељом да уради праву ствар. То је њена друга природа да делује или реагује на исправан начин. Такву особу не можете поткупити нити присилити на компромис. Њена уверења су за њу и предрагоцена да се замене било чим и то због изврсности њеног карактера.

Верујемо да ми као хришћански полицијски службеници морамо сами да се контролишемо. Један од родова Духа јесте самоконтрола (*Посланица Галаћанима 5,23*). Због тога не би требало да имамо било какав изговор зашто не поседујемо самоконтролу, јер имамо Светог духа који нас за то оснажује.

Такође је потребно да одржавамо високу спремност за пружање службе, зато што смо позвани да служимо. Јавно поверење укључује усмереност према ономе што је истинито, те чињење онога што мора да се чини и онога што је исправно.

Раса, племе, род и статус у етици немају место. Морамо са свима поступати једнако добро. Закон не сме да се селективно примењује. У хришћанству не постоји ситуациона етика. Истина увек мора да надвлада, без обзира колико горко то и било. Када учините нешто неправедно (мито, увреда, незаконита употреба силе) морате да се вратите на почетак, успоставите правду, понудите реституцију или извињење, како већ случај захтева.

Све ово чинимо зато што познајемо Божји закон и што знамо шта Он захтева од нас. Ако то чинимо добровољно, знамо да нас очекује награда. Ако то не чинимо добровољно, тиме одбацујемо поверење које Бог има према нама као и закон

земље. Стога је потребно да се упознамо са законодавним оквиром земље и правилима одсека како бисмо испунили очекивања нашег народа.

Неки полицијски службеници не препознају високо очекивање које јавност има од нас. Они у том случају занемарују да спроводе високе етичке стандарде. Многи чак нису ни свесни универзалних декларација о полицији и о људским правима које потичу од организација као што су, Генерална скупштина Уједињених нација, Парламентарне скупштине Европе и Организација афричког јединства. (види прилоге А, Б и Ц.). И још горе, ти службеници се никада нису упознали с предметом етика током своје обуке. Коментаришући потребу полиције да има исправну обуку, професор Сем Барбер из *Pointman Leadership Institute*, организације која нуди обуку у етици вођења, наглашава да:

Данашње наставно особље у школама за службенике који спроводе закон суочавају се са поштовања вредним задатком: да обликују, развијају и изграђују етички одважне људе и жене за полицијску службу. Ови „центуриони улица“ морају да добију што је најбољу могућу и награде вредну обуку и образовање. Њихови наставници и тренери морају да им пруже нешто много више од бескрајног списка полицијских предмета. Он или она мора да их научавају вредностима, карактеру и питањима живота. Ти тренери мора да буду живећи обрасци властитог система веровања те да

пружају мотивацију и инспирацију за наш храбри кадар полицијских студената. (2)

Стога је за хришћанске полицијске службенике разборито да вредно уче како би напредовали у њиховим умећима. Морамо се увек сетити да нисмо стручњаци већ ученици. Све на шта наилазимо мора да сматрамо приликом да учимо и да оштримо своја умећа.

Професионална етика захтева да све чиме се сусрећемо сматрамо тајном поверљиве природе, изузев ако спровођење нашег посла или правне одредбе не захтевају другачије. Понекад је искушење веома велико, да са црквом поделимо нека од наших полицијских искустава у виду сведочанства или као предмет за молитву. Ово не би требало да се догоди. Уколико нешто мора да се подели или да се за то молимо, морамо да то чинимо са колегама у полицијском кругу. Они нас боље разумеју и везани су истом заклетвом нашег заједничког звања. Надаље они могу много лакше да са нама поделе бреме него други чланови цркве.

Неопходне „моралне алатке“

Свакоме од нас су потребне моралне алатке и морално наоружање да бисмо одолели тешкоћама и кушњама с којима се суочавамо као полицијски службеници. Верујем да би требало да оспособимо себе и помогнемо нашим колегама да се таквим алаткама опреме нарочито наше младе колеге. Верујем да такве алатке сачињавају склоп кључних вредности које су засноване на одредбама наше религијске вере. То су вредности као интегритет, достојанство, оданост, одговорност, дисциплина, одважност, саосећање, вредноћа, понизност,

уверење и оптимизам. Све ово сачињавају ове кључне вредности.

Интегритетом можемо настојати да сјединимо наше речи с нашим делима и да будемо одани заклетви наше службе. Другим речима, да живимо оно што верујемо и исповедамо. **Достојанством** можемо себе подржати, можемо да подржимо један другог, те можемо да се опходимо према са људима у нашим срединама с пристојношћу и поштовањем. **Оданошћу** можемо да се починимо сваком ауторитету који је постављен над нама, како би нам он заузврат пружио ауторитет над другима. Научимо ли да се потчинимо Богу који је коначни ауторитет, нећемо имати проблем потчинити са властима, полицијском одељењу, својим командирима, значки чина, родитељима па чак и један другоме. Можемо да преузмемо **одговорност** за своје сопствене поступке чак и док прихватамо одговорност за обезбеђивање основне јавне безбедности у нашим срединама.

Помоћу **дисциплине** можемо у свако доба да контролишемо сами себе, како би остали објективни и фер нарочито при доношењу одлука. Реборт Вернон каже: „Људи који постижу величину и културе које стреме за одличношћу имају једно заједничко – дисциплину.“ **Одважношћу** можемо надвладати страх, преузети иницијативу да учинимо оно што верујемо да је право, чак и онда када су сви други против тога. Такође настојимо да покажемо једну врсту снажног, јасног **саосећања** имајући пред собом Христа као модел. **Вредноћом** показујемо своју оданост нашој професији не само напорно радећи, већ такође настојећи да стекнемо извршност. **Понизношћу** видимо себе као слуге

а не као господаре. Снажно **уверење** божанских стандарда мора да буде видљиво у нашим животима и у свему што чинимо. Коначно, помоћу **оптимизма** можемо да се усредсредимо на циљ док се реалистички бавимо препрекама с којима се суочавамо.

Немојте погрешити, исказ ових вредности у нашем послу није лак задатак. Тешко је држати себе дисциплиновано оданим овим вредностима усред туге и срцепарајућих ситуација које сусрећемо. Тешко је да победнички исказујемо ове вредности када смо окружени људима у кризи, имајући при томе мало средстава којима можемо помогнемо.

Мада тешко, то је ипак апсолутно неопходно да се тих вредности држимо док вршимо своје обавезе, јер њима можемо преобразити наше локалне заједнице, нашу нацију и наш свет. Налазимо се у јединственој позицији да ово учинимо, јер људи очекују од нас да им помогнемо да се успостави јавни ред предуслов за и јавну цивилизованост, чиме се омогућава да профункционишу сви аспекти друштва. По једним контактом у право време, једним случајем у право време, нашим приступом нашем послу и вредностима које исказујемо можемо боље променити живот онима којима служимо као полиција.

Није лако имати такву дисциплину да се то постигне. Али исход испољавања ове дисциплине може да преобрази људе и услове у нашем окружењу.

И поново, као полицијски службеник ти имаш веома тежак посао; посао који није само физички опасан већ је и морално опасан. Ти ипак имаш изванредну прилику за службу и сведочанство начином

како свој посао вршиш. Стога настој устрајно да постигнеш ту промену, јер промена мора да почне од тебе. Ти мораш да решиш да будеш бољи. Настој да будеш боља особа која мења животе других људи на боље. Можда ниси најбољи, али можеш бити бољи. Допадају ми се речи Мартина Лутера Кинга који је рекао: Можда нисам човек који би требало да будем, или човек уз Божју помоћ, једнога дана ћу то бити, али захваљујем Богу да нисам онај човек какав сам био.“

Као закључак на ово поглавље, не могу да замислим примереније стихове за полицијске службенике широм света од *Прве Петрове посланице* 5,8-9. Ови стихови говоре о искушењу. Кажу:

Будите трезвени; бдијте. Ваш противник, Ђаво, иде околу као лав који риче тражећи кога да прождере. Њему се успротивите, чврсти у вери, знајући да та иста страдања сналазе вашу враћу по свету.

ИЗАЗОВИ КОЈЕ СУСРЕЋУ ХРИШЋАНИ У ПОЛИЦИЈСКОЈ СЛУЖБИ

Данас је један од великих изазова за хришћане да споје учење и етику. Не само да мисле о томе, већ да и практикују „оно што год је истинито, што год је часно, што год је праведно, што год је чисто, што год је љубазно, што год је на добру гласу,“ (Посланица Филипљанима 4,8-9). За испуњавање овог позвања да будемо „у свету али не од света“. Убеђен сам да је хришћанин грађанин „два“ света и да има задужења у оба света. Ипак, често се јављају напетости и конфликти због супротних захтева ова два света.

Хришћани широм света се суочавају са безброј изазова, од којих су неки јединствени за њихове специфичне професије. Хришћани који се баве спровођењем закона нису никакав изузетак. Они се суочавају са разним изазовима, од којих су неки везани за њихову веру у Христа, а све то је усложњено нерешеним питањима проистеклим из њихове професије.

Неке од тих ствари су, између осталог, заклетве и присега, употреба смртоносне силе, корупција и мито, противзаконите наредбе, рад у недељу, тајне „прикривене“ праксе, поверљивост и искреност,

и тако даље. Елспет Џекмен у својој књизи, *Увек на послу, никада сам* (Never Off Duty; Never Alone) примећује да,

постоји страхан притисак на полицију као појединца. Службеник већину својих извештаја и записника предаје у станици у писаном облику. Међутим, у њима се не ради о стварима смртоносног криминала, већ о прекршају при паркирању, о пијанству и изгубљеној имовини. Просечни полицијски службеник се недељно сусреће са већим бројем шокантних инцидентата него што се цивили сусрећу за годину дана. Колико њих могу да се специјализују на порнографију а да се не заразе? Колико њих могу остати непристрасно правични у унутрашњим истрагама? Колико их може остати сензитивни људи а да не постану цинични и строги према другим људским бићима? Неки полицијске снаге сматрају „гробљем хришћана“. Како могу да преживе? (1)

Често када полицијски службеник постане хришћанин, он или она има проблем са одређеним библијским наводима. Неке од њих вреди споменути. „...истина ће вас ослободити“ (*Еванђеље по Јовану 8,32*). Многи полицијски службеници сматрају да је прекомерна лична слобода у нашем данашњем свету корен скоро свих зала. Сматрају да таква слобода охрабрује криминал и поткопава јачање закона. Али нас затим шокира сазнање да је лична слобода циљ хришћанина.

„Не судите, да не будете суђени; јер каквим судом судите, судиће вам се, и каквом мером мерите,

одмериће вам се.“ (Еванђеље по Матеју 7,1-2). Приликом сваког хапшења полицијски службеник је обавезан да каже: „Хапсим те због ...“ чиме је већ осудио особу као да је починила одређени прекршај.

„Не убиј“ (Друга књига Мојсијева 20,13).“ ... из руке свакога човека, из руке свакога брата његова, искаћу душу човечију. Ко пролије крв човечију, његову крв ће пролити човек; јер је Бог по свом обличју створио човека“ (Прва књига Мојсијева 9,5-6). Ипак, сваки полицијски службеник зна да мора пуцати у одлучујућем тренутку, јер ако то не учини може значити да ће он или она страдати од друге стране.

Употреба смртоносне силе

Моћ за коришћење силе је велика одговорност полицијских службеника, па зато то значајно утиче на однос између полиције и опште јавности. Пре но што се користи та сила, неопходно је најпре покушати да се користе мирна средства. Сила се употребљава само онда када је то стриктно неопходно и у мери која је потребна за обављање полицијске обавезе, а пошто се показало да су сви претходни покушаји употребе мирних средстава ради постизања легитимног циља остали безуспешни. Треба напоменути да се употреба силе може оправдати само када се вреднује у односу на легитимни циљ који треба да се постигне.

Још откако је Господ Исус ходао овом земљом расправљало се о питању да ли хришћанин сме или не сме да користи смртоносну силу. Чак и у полицијској служби где је службеницима легално дозвољено да носе и користе ватрено оружје током

њихових обавеза, још увек постоје недоумице да ли је или није исправно за хришћанина да у својој служби користи смртоносну силу. Ако површно гледамо на нека Исусова учења, схватамо зашто неки људи брину о коришћењу силе од стране хришћана. Дубље проучавање Његових научавања нам показују потпуно другачију перспективу. Па да погледамо нека од тих одломака.

„Блажени су кротки, јер ће они наследити земљу“ (Еванђеље по Матеју 5,5). „Чули сте да је речено: око за око и зуб за зуб.“ А ја вам кажем да се не противите злу; него ако те ко удари по твом десном образу, окрени му и други“. (Еванђеље по Матеју 5,38-39). Несумњиво да ови наводи, узети сами за себе, указују да је неприхватљиво за хришћанина да користи силу. Ипак, морамо разумети разлику између наше личне одговорности да не узвратимо злим за зло и одговорности које имамо као грађани у нашој земљи у циљу подржавања праведних закона. Власти имају одговорност да штите грађане од планова и деловања злих мушкараца и жена.

Неки су опет тумачили Исусову реченицу: „Не опири се злим људима“ узели дословно, те мисле да ни под којим условима не треба да користимо било какву силу као одбрану од зла. Па да то доведемо до логичног закључка. Насилан човек провали у вашу кућу и напада вашу децу и прети да ће силовати вашу жену. Зар стварно верујете да Исус жели да се одмакнете и ништа не урадите да их заштитите? Да се поново вратим на навод из Посланице Римљанима 13.

Сваки човек да се покори претпостављеним властима. Јер нема власти а да није од Бога. Бог је поставио власти које постоје. Стога,

ко се противи власти – противи се Божјем поретку, а који се противе примиће своју осуду. Јер владајући нису страх за добро дело, него за зло. Ако пак хоћеш да се не бојиш власти, чини добро, па ће те власти хвалити. Она служи Богу за твоје добро. Ако пак чиниш зло бој се; јер не носи мач узалуд. Она је у служби Богу, гневни осветник ономе што чини зло.

Из горњег навода је јасно да што се Бога тиче, власти само одржавају „Богом дани“ ауторитет када је оне „...нису страх за добро дело, него за оне који чине зло“ (*Посланица Римљанима 13,3*). Када власт ово једном преокрене и терорише оне који чине право тиме похваљује оне који чине зло, она тада укида тај Богом дани ауторитет. Такође је јасно да као полицијски службеници, ми имамо Богом дату обавезу да казним оне који чине зло. Чарлс Колсон у својој књизи *Краљевства у конфликту* (*Kingdoms in Conflict*) опажа да:

хришћанин држи две заповести: да живи на основу Христовог учења у Проповеди на гори, приказујући вредности Божјег краљевства – онога које тек треба да дође у својој пунини – а истовремено да подупире улогу власти у очувању реда као сведочанство Божијег ауторитета над садашњим краљевством овога света. Стога, премда хришћанин не би требало да врати зло за зло (уместо тога треба да се вежба у опраштању и тако раскида круг зла), он може коришћењем силе да учествује у Богом уређеним структурама које ограничавају зло и хаос палог света.

Као хришћански полицијски службеници ми имамо обавезу да служимо својој земљи у нашим безбедносним службама. Имамо задатак да се боримо против све већег броја насилних и похлепних мушкараца и жена који теже да нашу велику земљу гурну у анархију; људи чија криминална и корумпирана дела доносе смрт и беду њеном становништву. Бог нас уверава у својој Речи да је употреба силе, њен неопходни минимум, потребна да нас оспособи за очување контроле над ситуацијом с којом бисмо могли да се суочимо, и да је то не само легитиман ток деловања који хришћански полицијски службеник треба да предузме, већ корак који сам Бог одобрава.

Присега и заклетва

Још један други навод с којим хришћански полицијски службеници имају проблем је *Еванђеље по Матеју 5,33-37*.

Опет сте чули да је речено старима: „Не куну се криво, а испуни Господу заклетве своје“. А ја вам кажем: не куните се никако; ни небом, јер је престо Божји; ни земљом, јер је подножје ногама његовим; нити Јерусалимом, јер је град великог цара; не заклињи се ни главом својом, јер не можеш ни једну влас учинити белом или црном. Него нека реч ваша буде да-да, не-не; а што је више од овога, од зла је..“

Ови наводи су поново потврђени у *Јаковљевој посланици 5,12*: „А пре свега, браћо, не куните се ни небом ни земљом ни другом каквом клетвом; нека ваше »да« буде »да« и ваше »не« - »не«, да не паднете под суд.“

Према *Новом речнику хришћанске етике и пасторалне теологије* (New Dictionary of Christian Ethics and Pastoral Theology) заклетвоком односно присегом се или

1. јавно и свечано изговорено исказује промишљена и истинита намера иза људског говора (завет у облику обећања),

или

2. исказује унутрашњи осећај на теолошком, сексуалном или скатолошком језику (псовке). Стога заклетве имају за циљ да промовишу истину у говору (*Јаковљева посланица 5,12*) и схватају се као откривање аспекта наше стварне људскости. (3)

Неке друге хришћанске деноминације, укључујући Квекере и Меноните, тумаче *Еванђеље по Матеју 5,33-37* као забрану свих видова заклетве. Насупрот овоме, члан 39 менонитске Књиге заједничке молитве (*Book of Common Prayer*) признаје да је Христово противљење заклињању уствари само против олаког заклињања.

Мада се заклетве могу злоупотребљавати (*Прва књига Самуелова 14,24; Дела Апостолска 23,12*), Стари завет одобрава озбиљно схваћене заклетве, (*Прва књига Мојсијева 24,2-4; Друга књига Мојсијева 13,19*). Бог самог себе се описује као онога даје заклетву (*Посланица Јеврејима 6,13-14*) а и Христос је очито дао присегу приликом свог суђења (*Еванђеље по Матеју 26,3-64*). Важно је запазити

да заклетва може да ојача друштвени поредак, али може такође да се злоупотреби како би се људи спречили да протестују против неправде.

Приликом ступања у службу сваки полицијски службеник мора да искаже завет оданости, у коме се заклиње на оданост властима и држави. Исто тако, пре него што изнесе доказ на суду, од сведока као и од полицијских службеника се очекује да у десној руци држе Библију или другу примерену „свету књигу“, зависно од нечије религије, и полако изговарају на одређени и искрени начин следеће речи:

Заклињем се свемогућим Богом, да ће доказ који ћу изнети на овом суду, а односећи се на предмет у питању, бити истина, потпуна истина и ништа осим истине. Тако ми помогао Бог.

Захтев службе полицијског службеника да изговара заклетву, с једне стране, те с друге стране библијска заповест да се не изговара заклетва, ставља многе хришћане у конфликтну ситуацију, те не знају кога да послушају или занемаре.

У својој књизи *Увек на послу, никада сам* (Never Off Duty, Never Alone) Елспет Џексон каже:

Неки полицијски службеници нису сигурни да ли је за њих као хришћане исправно да на суду изговарају заклетву. Они редовно кажу: „Заклињем се свемогућим Богом“ а библијска заповест каже „Не заклињи се. Нека твоје „не“ буде „не“.и тд. Зависи како се тумачи. Неки ове речи тумаче као налог за интегритет, те се уопште не двоуме да

полажу заклетву. Неки други ову реченицу тумаче дословно. (4)

Да ли се заклињати или не зависи од савести и уверења појединачног службеника и како он или она тумаче Писма. За оне које немају проблем да се заклињу, заклетва је само чин потврђивања њихове искрености и интегритета.

Потврда се односи и на сведоке који се изјашњавају да не припадају ни једној религији или можда имају проблеме са заклетвом. У овом случају се од те особе не захтева да призову Божје име нити да држе Библију или другу „свету књигу“. Изјава и потврђивање таквих особа гласи: „Ја свечано и искрено и истински изјављујем и потврђујем да ће доказ који дајем суду бити истина, цела истина и ништа осим истине.“

Недељна обавеза

Друга ствар која веома узнемирава многе хришћанске службенике јесте питање рада на недељни дан. Четврта заповест у *Другој књизи Мојсијевој 20,8-11* изричито наређује:

Сећај се дана од одмора да га светкујеш. Шест дана ради и свршуј све послове своје. А седми је дан одмор Господу Богу твојему, тада немој радити ни једнога посла ни ти, ни син твој, ни кћи твоја, ни слуга твој, ни слушкиња твоја, ни странац који је међу вратима твојим. Јер је за шест дана створио Господ небо и земљу и у седми дан почину; зато је благословио Господ дан одмора и посветио га.

Чињеница да хришћански полицијски службеници

морају да раде и у недељу је у великој мери допринелатомеда сумноги одустали од хришћанске вероисповести или потпуно напустили полицијске снаге. Ово је нарочито утицало на млађе хришћане и припаднике Адвентиста седмога дана. Међутим, више се ради о томе како појединци тумаче Писма.

Када су фарисеји и учитељи закона тражили разлог да оптуже Исуса када је у суботу лечио, он им је рекао: „Питам вас сме ли се суботом добро чинити или зло, спасти живот или упропастити?“ (Еванђеље по Луки 6,9) Ово је наизглед јасан конфликт између љубави и правила. Исус се противио легализму. Јевреји његових дана су се веома строго придржавали правила која су одређивала шта је дозвољено чинити у суботу. Верске вође су се разбеснеле на Исуса што „крши“ традиције. Његов злочин? Лечио је људе у суботу. Исус је одбијао да традицију уплиће у саосећање за људе у потреби. Упитао их је, шта је боље, лечењем очувати живот или уништити живот одбијањем да лечи?

У светлу горњих библијских навода, ја не видим стварну препреку у хришћанском животу при извршавању дужности у недељу. Као што је Учитељ пресудио: „Законито је чинити добро у суботу“, и докле год постоји потреба за радом у недељу, уверен сам да је такав рад законит и добар. Што се тиче поклона, службеник треба да се чува од примања поклона колико год је могуће, нарочито од људи којима служи.

Дарови се веома често погрешно тумаче или смо обманути да их примимо, па нас затекну да не можемо учинити ништа против наших „дароватеља“ када они преступају закон. Морамо

увек поступати са интегритетом, непристрасно и часно док обављамо свој посао. Морамо се одважно противи корупцији.

Од свих полицијских службеника се тражи да испуне сва наређења најближих претпостављених, правилно издатих од хијерархијски старијих службеника. Ипак верујем да сваки службеник мора да се уздржи од извршавања било ког наређења или упуте за коју он или она зна, или би требало да зна, да је противзаконита, неморална или неетичка. Једном је неки репортер интервјуисао хришћанског полицијског службеника, Роберта Вернона, асистента шефу полиције у полицији града Лос Анђелеса. Репортер *Los Angeles Times* (Тајмс). Желео је знати када и на који начин Бог говори њему као полицијском службенику, Вернон је одговорио:

Верујем да ми Бог говори када добијем своја наређења, или упуте од мог шефа полиције. Верујем да доживљавам Господње водство када полицијска комисија донесе измене у правилнику нашег рада или када градско веће озакоњује неку уредбу ... моје веровање о Божјем водству у свом животу заправо и није ништа драматично нити тајанствено. Ја прихватам библијски савет да се потчиним ауторитету. Верујем да тај принцип укључује да ће ме Бог обично водити низом заповести. Другим речима, Он често користи људске инструменте да ме води. Наравно постоји само једна важна опомена. Ако неки виши ауторитет од мене тражи да повредим једну специфичну Божју заповест, (рецимо, једну од десет Божјих

заповести,) бићу присиљен да следим Божје упућивање а не упуте човека. (5)

Када дође до интервенције хијерархијски старијих службеника у току спровођења њиховог посла, хришћански полицијски службеници морају да буду чврсти и заступају истину као Петар и Јован. Они су рекли управитељима, старешинама и учитељима закона, када су их довели на испитивање: „Расудите да ли је право пред Богом да вас слушамо радије него Бога. Ми уосталом не можемо да не говоримо што смо видели и чули“ (*Дела апостолска 4,19-20*). Једноставно речено, хришћански полицијски службеник мора да слуша све законите заповести и да буде непослушан незаконитим заповестима.

ПРАВДА И ПОЛИЦИЈА: ХРИШЋАНСКА ПЕРСПЕКТИВА

Често се оптужују полицијски службеници да злоупотребљавају људска права и да неправедно поступају према цивилима. То је тако због нечега што су урадили неки полицијски службеници. У својој књизи *Добра вест о неправди* (Good News About Injustice), Гери О. Хоген прича своје доживљаје у сусрету с неким америчким полицајцима.

Док сам радио у одсеку за недолично понашање полиције министарства правде САД, мој посао је био да решавам случајеве неправедног понашања полицијских службеника – службеника који су прекорачили своја овлашћења и од рањивих грађана узимали оно што није њихово. У једном случају се радило о младој тинејџерки која је побегла од свог насилног дома, те потражила уточиште на улицама великог града на југу земље. Једно вече се млада девојка нашла у тешкој ситуацији на улици, а једна полицијска патрола се зауставила крај тротоара како би јој помогли. Она је била нервозна што ће имати проблема због свог бежања, али пошто је била бескућник,

прихватила је понуду двојице полицајаца да је за ноћ одведу у један мотел. Мешавином страха и наде да ће ипак наћи сигурност са овом двојицом службеника, она је ушла у полицијска кола. Када су стигли до мотела, један од службеника је узео кључ собе и отпратио је до врата. Но, уместо да оде, службеник је ушао с њом у собу, присилио да легне на кревет и силовао је. Након неког времена ушао је и други службеник и за један тренутак девојка је помислила да је стигла помоћ. Међутим, нашла је другог силоватеља. Када су ова два полицајца завршила своје злодело, вратили су је у кола и затим избацили на улицу.

Ово је неправда: јаки прогањају слабе. Ови службеници су користили ауторитет своје позиције како би злоупотребили њено младалачки наивно поверење. Затим су користили своју принудну силу да би је лишили онога што јој је Бог дао – њеног достојанства као детета створеног на Божју слику, неповредивости њеног тела као храма Светога духа и њене слободе коју је требало да упозна само онај који ће бити изабраник њене душе и срца. (1)

Људска права

Заштита људских права би требало да чини један део целокупног знања свих полицијских службеника. Службеници би требало да буду свесни међународних законских одредби којима се регулише спровођење њихове моћи и начин заштите људских права (види прилог А, Б и Ц).

Људска права су свеопште прихваћени принципи правичности и поштења, односно, то су морална права која подједнако припадају свим људима самим тим што су људска бића. Реч „људска“ (у односу на човека) значи показивање љубазности и квалитета цивилизоване особе. Реч „права“ значи предности или привилегије која неко може да захтева, било морално или по закону ... (види, Ralph Crawshaw, Barry Devlin and Tom Williamson, *Human Rights and Policing* (Људска права и полицијска служба)).

Важно је да се култура људских права уведе или додатно појача унутар полицијских агенција јер се на тај начин обезбеђује добро понашање у вршењу полицијске службе. Подршка заједнице у делотворном вршењу полицијског посла у некој демократији зависи од тога да ли полиција поштује владавину закона и људска права. Свака полицијска акција у којој су примењени незаконити и нехумани методи јесте промашај полицијског деловања без обзира да ли су постигнути резултати саме акције.

Ваља приметити да су полицијски службеници чувари закона, а овде говоримо о заштити људских права - живота и власништва, правде и мира. Полицајци су такође обдарени огромним овлашћењима али они могу да користе те моћи да умањују слободе других.

Међународна средина често користи вршење полицијског посла у било ком друштву као мерило цивилизованости истог друштва. Када схвате суштину људских права, полицијски службеници ће се прилагођавати променама, те одступати од својих традиционалних навика да присилно врше тлачительске законе.

Хришћански полицијски службеници често осећају да су раскидани између људске неправде и Божје правде. Хоген додаје:

У једну руку ми смо суочени с неправдом, што увек укључује злоупотребу силе, као и са широким спектром жртава. Суочени смо не само окупацијом присилног рада, присилне проституције, силовања, мучења, линчом, одузимањем земље, но исто тако честим пропустима закона да приведу извршитеље пред правду, јер их штити естаблишмент. У другу руку, у Писму смо суочени са истинским и живим Богом, који воли правду а мрзи неправду, који се гневи на зло које пребива у злотворима, а кога покреће милосрђе према свима онима који пате.(2)

Исказано библијским терминима, неправда указује на један одређени грех – наиме на злоупотребу силе. Хоген, који је председник међународне мисије правде (International Justice Mission) у Вашингтону ДЦ, каже: „Када моћни људи злоупотребе своју силу, те лишавају друге онога што им је Бог дао – њиховог живота и слободе, те плодова њихове љубави и рада – они греше против Бога.“ У *Причама Соломуновим 14,31* објашњава се: „Ко чини криво убогоме, срамоти створитеља његова.“

Дефиниција правде

Вебстеров речник (Webster's Collegiate Dictionary – 5th edition) дефинише правду као „врлину која се састоји у давању свакоме онога што му припада; практичну усаглашеност законима и принципима праведности у опхођењу људи једних са другима“.

Правичност се дефинише као „неотуђива приврженост моралним стандардима, честитост“. Другим речима, правда значи прилагодити се неотуђивом приврженошћу моралним стандардима у нашој друштвеној интеракцији.

Као хришћани верујемо у светост људског живота. Сваки живот је драгоцен пред Богом. Био од богаташа или сиромашнога или од криминалца, живот мора да се заштити и добро збрине. Преки судови, мучења и други облици нехуманих или понижавајућих поступака или кажњавања остају забрањени у свим околностима. Због тога што се правда заснива на духовним принципима, хришћански полицијски службеник мора да буде на првој линији заштите живота и окончања неправде у сваком облику злоупотребе људских права. Закону би увек требало омогућити да учини своје и мора се постарати да се правда спроведе до краја.

У новом речнику *Хришћанске етике и пасторалне теологије* (Christian Ethics and Pastoral Theology) казнено правосуђе је дефинисано као „поступак којим се нека особа уједно проглашава кривом за неки злочин, и такође накнадни процес којим званични органи цивилног друштва извршавају облик правде, а чији је исход изрицање казне над особом која је проглашена кривом за тај злочин.“ (3)

Улога проналажења некога кривим за кривично дело и извршавање казне није у надлежности полиције, него судства. Приликом хапшења или испитивања хришћански полицијски службеници морају да врше свој посао толико професионално да ће се у њиховом добром послу прославити Бог. Неки људи се питају зашто хришћански полицијски

службеници не опраштају преступницима, зато што Библија захтева од хришћана да „опраштају онима који против нас греше“. Верујем да није наша обавеза да опраштамо преступницима и то из два разлога.

Прво, преступници не повређују нас као појединце, они чине преступ против државе. Држава има своју сопствену машинерију како да поступа са преступницима против ње. Наша одговорност као полицијских службеника је да ухапсимо преступнике и да чињеницама поткрепимо неопходне доказе, како би суд могао да одреди да ли је повреда учињена или ипак није.

Друго, верујемо да је правда један од Божјих атрибута. Наш Бог је Бог правде. Он не кажњава недужне, нити дозвољава да кривци избегну његову казну за своје злодело. Правда нема било какве везе са превиђањем греха. „Ко оправда кривога... је гад Господу“ (*Приче Соломонове 17,15*). Ово се слаже са Божјом природом откривеном у Старом Завету, као оном која не може да превиди злодело. Као полицијски службеници, у мери колико смо у стању да разумемо Божју милост, благодат, љубав и опроштење, мислим да и ми морамо доћи до оне тачке, пошто смо узели све у обзир све прилике које окружују било који преступ, да држимо преступника одговорним за његове поступке. Било шта мање значило би да поступамо с преступником као да није сасвим људско биће. Зашто? Зато што хуманост и одговорност увек иду заједно. Неко је рекао: „Све док нека особа није доведена правди, неће нити желети нити ценити милост.“ Правда дакле мора да се сагледа у светлу наше спознаје Бога.

Концизни еванђеоски речник теологије (The Concise Evangelical Dictionary of Theology) дефинише правду као: „Божију саопштиву особину која показује Његову светост. Када се она односи на људе, она значи праведну владавину, исправно понашање, те када људи добију оно што им припада, било то добро или зло.“ (4). Освалд Чејмберс каже: „Правда значи бити у правом односу према Богу; ништа није праведно само по себи, све док се не прилагоди Богу.“

Људи су покушавали да на сијасет начина угоде Богу. Али Бог је објаснио своје жеље: Он жели да Његов народ буде праведан, милосрдан и да хода понизно са Њим. У *Књизи пророка Михеја 6,8* Библија каже: „Показао ти је, човече, шта је добро; и шта Господ иште од тебе осим да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смерно с Богом својим?“ Михејев најчувенији исказ даје сажетак квалитета за које Бог мари. Исус је говорио на сличан начин фарисејима о њиховом религиозном лицемерју: давали су десетак од својих зачина Богу, али су занемарили правду, милост и верност (*ви Еванђеље по Матеју 23,23*).

Без правде никада не може да буде мира и стабилности. Све међународне конвенције и поглавља имају правду као своју основу. Правда укључује поштовање људских права свих људи, заштиту за мањине и за већину. Правда узима у обзир прилике људи и повезана је са љубављу. Једноставно речено, правда значи осигурати људска права свима као људским бићима. Због тога је нужно да и полицијски службеници поштују међународне конвенције и повеље које осигуравају правду.

На једном скупу под називом „Хришћани у праведном друштву“ суперинтендент Кенијске полиције Мајк Харис је изнео своје предавање: „Правда и полиција“. У њему је рекао:

Дали је реално говорити о правди и о полицији у једној истој реченици? Верујем да јесте. Сећајући се да је сам Исус, пре но што су га смакнули, молио свога Оца да опрости онима који извршавају пресуду. То није значило да је било право и исправно оно што су чинили. На крају крајева био је осуђен на нелегалном суђењу. Али ми као хришћани имамо изазов да унесемо јединствени ниво опраштања у неправедности које нам се често догађају. Када једном дође до опроштења и кајања, тада може да наступи излечење и постаје могуће пронаћи излаз из мрака.

Ипак, потребно је да разумемо да хришћанско схватање правде иде даље од пуког приклањања прихваћеним и међународно признатим правним нормама и праксама. Библијска дефиниција правде је много далекосежнија. Она дефинише правду не само као поштовање права свога ближњега – права на живот, власништво и репутацију, већ укључује правилно признавање човечије обавезе према самоме Богу. Човек мора одражавати правду или праведност Божју не само у његовим односима према својим ближњима, већ такође и у свом односу према Богу и Створитељу, за шта имамо пример у животу Исуса Христа. Библија нас подсећа да не можемо рећи да волимо Бога, кога

никада нисмо видели, ако најпре не волимо свога ближњега, који живи ту одмах поред нас (види, *Прва посланица Јованова 4,20*).

Да бисмо целу ствар о правди довели на неки ниво ближе библијској перспективи, хајде да видимо шта је цар Соломон имао да каже о томе у књизи *Прича Соломонових*:

- 16,10 Пророштво је на уснама царевим, у суду неће погрешити уста његова.
- 17,23 Безбожник прима поклон из недара да поврати путеве правде.
- 21,15 Радост је праведнику чинити што је право а страх онима који чине безакоње.
- 28,5 Зли људи не разумију што је право, а који траже Господа, разумеју све.
- 29,4 Цар правдом подиже земљу, а ко узима мито, сатире је.
- 29,7 Праведник разуме парбу невољних, а безбожник не мари да зна.
- 29, 26 Многи траже лице владарево, али је од Господа суд свакоме.

Није ми намера да залазим у ове величанствене истине; оне јасно говоре саме за себе. Верујем да се може одмах видети неописиво дејство које би библијска правда имала на друштво када би она била стварно примењена у пракси.

Но, вратимо се на нашу главну тему о „правди и полицији“. Прво, верујем да би требало да се суочимо са чињеницом да је веома тешко очекивати правду ОД полиције,

ако не обезбедимо правду ЗА полицију. Све докле је полиција слабо опремљена и има слаб смештај, односно када изгледа да немогуће обезбедити било какав вид разумног извора издржавања за њихове породице, ми можемо очекивати проблеме попут ниског морала и корупције.

Докле год нису довољно плаћени и стамбено збринути они и њихове породице, треба да очекујемо ниски морал и корупцију. Полиција располаже изванредном и јединственом силом. Можемо да нападнемо приватност људи и одузмемо им имовину, у стању смо да ограничимо или чак одузмемо њихову слободу и у нормалном току наших обавеза можемо да проузрокујемо повређивање или чак и смрт. Ако се те јединствене силе везују за мушкарце и жене који не могу да збрину своје породице, не бисмо требали да будемо изненађени ако се јаве озбиљни проблеми. Ово се још и даље компликује, када ти исти полицијски службеници виде да неки од наших вођа путем корупције зарађују милионе, а да никада не буду кривично гоњени.

Но, пошто сам све ово рекао, шта би смо ми хришћани могли да чинимо у покушају да се обезбеди више правде ЗА полицију као и ОД полиције?

- молите се редовно за полицију („Молите за гонитеље своје“ *Еванђеље по Матеју 5,44* ако нас као такве видите).

- Сусретните се са нама пријатељски и опраштањем. „Усвојте полицајца“ тако што ћете ићи у вашу локалну полицијску станицу, пронаћи једног или више полицијских службеника, сретните их чешће и молите се свакодневно за њих и њихове породице.
- Помозите нам вашим информацијама којима би се унапредио наш посао, када то можете.
- Похвалите добре полицајце. Писмо локалном полицијском командиру је велико охрабрење за тог одређеног полицајца.
- Пријавите корумпиране полицајце, немојте их подмитити.
- Схватите да је посао полицајца тежак, опасан и често депресиван, те употребите утицај и контакте које имате да подупрете бољитак за њих. Добар почетак би можда било писмо члану парламента.

Надам се да сам успео показати да је стварно могуће да правда и полиција могу да буду жива стварност. Надаље верујем да сам приказао да ми као хришћани имамо веома стваран део одговорности који морамо преузети - да подстичемо, охрабрујемо, опраштамо и да молимо. (5).

Некада давно је црква била позната као безбедно место, уточиште. На који начин би црква поново

постала уточиште а не само светилиште то јест просторија за богослужење? Сенди Бердик, директор једне службе која оспособљава људе да саветују преживеле жртве злостављања, набраја девет практичних корака које би цркве могле да предузму како би се успоставила правда у кућама. Она каже да хришћани:

1. могу да буду људи који практично приказују љубав која нам је дата – а вољни да гледамо своје сопствене ране и приметимо начине којима ми рањавамо друге. Треба да свакодневно живимо по благодати, знајући да благодат лечи, а да легализам везује.
2. Могу да организују мушкарце и жене да моле за рањене и за оне који им помажу.
3. Постарају се да пастори и сарадници схватају шта је злостављање и шта су његове дуготрајне последице. У црквеној библиотеци би требало да се нађу књиге и чланци који не само да информишу чланове цркве, већ нуде и наду за жртве злостављања, за насилнике и за драге нам особе.
4. Охрабрите пасторе да користе Библију за приказивање шта Бог говори о злостављању. Трећа књига Мојсијева, поглавља 18 и 20; Друга књига Самуелова поглавља 11-13 и Еванђеље по Матеју, поглавље 18 директно ословљавају злостављање.
5. Цени поверљивост. Наше цркве морају бити места за мушкарце и жене и децу где могу да испричају своје приче о злостављености.

Људи треба да знају да се њихови проблеми неће наћи „у излогу“.

6. Научи да иза речи чујеш причу „између редова“, па да одговориш на начин којим преносиш твоју вољност да заједно с њима носиш њихов бол.
7. Пронађи домове (породице) који су безбедна места која ће жртве штитити док не преживе своју ситуацију злостављања и опораве се. Животи жртве су у опасности чак и онда када су одвојени од партнера који их злостављају.
8. Организуј заштитне мере за све нивое дечијег рада почев од предшколске деце до средњошколаца, тако да сарадници могу да препознају и дојаве сумњиве унутрашње особе. Упознај се да државним службама државе у којој живиш.
9. Обезбеди жртвама у нашим црквама довољно времена за опоравак и исцељење њихових рана од злостављања. Овај процес је тежак и дуготрајан, али Бог се брине за тај процес. (6)

Хришћански полицијски службеници треба да одражавају Христов карактер и исправну равнотежу између правде и саосећања. Мора да их води страст за правду те због тога покушавају да поступају праведно са свим особама као јединственим носиоцима Божјег лика. *Књига пророка Исаије 5,20.* нас упозорава:

„Тешко онима који зло зову добро и добро зло, који праве од мрака светлост а од

светлости мрак, који праве од горкога слатко, а од слаткога горко!“

Неко је рекао да је правда оно када примим оно што заслужујем, да је милост када не добијем шта заслужујем а да је благодат оно када добијем што не заслужујем. Ми смо људи милости и благодати који су оправдани. Како другачије сада да угађамо Богу „осим да чинимо право и да љубимо милост и да ходимо смерно с Богом својим“? (Књига пророка Михеја 6,8).

КОРУПЦИЈА И ПОЛИЦИЈА

Многи људи настоје да сазнају став хришћанских полицијских службеника о корупцији у полицијској служби. То зато што је корупција у многим афричким земљама, па чак и у другим деловима света, синоним за полицијску службу.

Неки од наших колега, полицијски службеници презиру спасење јер мисле да је зло и поквареност део њиховог посла. Има оних који мисле да није могуће бити полицајац а не бити корумпиран, премда знају да су Богу мрске овакве махинације. Други опет мисле да би било лицемерно да постану хришћани јер би им јавност и даље нудила поклоне. Неки хришћански полицијски службеници су имали проблеме да изађу на крај с корупцијом у току својих обавеза. Питања, да ли примати поклоне или не, као и танка црта која раздваја поклон од мита, остају експлозивни проблеми. Неки су морали или да компромитују своју веру или су заувек напустили службу само зато што нису могли да излазе на крај са притиском корупције, како извана тако и изнутра. Но, радосна вест је да постоје многи који су остали непоколебиви, противећи се овом злу, те су тако доказали да је могуће бити полицијски службеник, и не бити корумпиран.

Неко је недавно рекао: „Ово је век ерупције корупције.“ Скоро сваки сегмент живота и друштва као да се бори против корупције. Не постоји ни један део света који је избегао ову болест. Данас је корупција у порасту у међународним односима. Нарочито расте у источној Европи, Азији, Јужној Америци и Африци. Постоје извештаји да је у Африци порасла и достигла веома висок ниво. Према процени агенције Интернешнл Трансперенси (Transparency International) за 2000. Годину, глобалног надзорног тела по питању корупције, пет од десет најкорумпиранијих земаља света су у Африци. Корупција типа ХИВ/АИДС, остаје један од највећих изазова који суочавају Африку. Такође се сматра као једно од највећих зала с којима се суочава овај континент.

Верујем да корупција није нека нова идеја коју су у Африку увели „зли странци“, како би неки лажни патриоте желели да верујемо. Њен почетак се може установити још код првих људских бића која су своје жеље и интересе ставили изнад божанских упута. Адам и Ева су пали, заведени обећањем велике личне добити, и тако попустили спољњем и унутарњем завођењу да буду непослушни Божјој заповести да не једу од забрањеног воћа. Од тог одређеног тренутка, толико живо описаног у Првој књизи Мојсијевој, поглавље 3, људски род је живео са срцима која природно залутају од традиције те да пркосе постављеним нормама. Неколико генерације после Адама и Еве, њихови потомци су у толикој мери институционализовали уметност непослушности да се о њима каже: „...свако тело поквари пут свој на земљи... јер напунише свет безакоња“ (Прва књига Мојсијева 6,12-13).

Када ми сами доживимо неизоставне последице корупције у друштвеној заједници, сасвим је природно да уперимо прстом на узрок. Лако је кривити оне делове нације којима ми не припадамо: племе, расу, занимање, затим и полицију, досељенике, царину, политичаре и тако даље.

Треба да се сетимо да се семе накалемљеног зла крије у сваком појединцу. Прст би требало упрети према унутра. Клица корупције није занимање, званични назив, позиција, нити племе или раса, нити старост нити пол. Она се крије у људском срцу.

Искрено, верујем да је ван сваке сумње да су полицијски службеници у многим афричким земљама недовољно плаћени заризике и потешкоће кроз које пролазе. Веома често полицијски службеници морају свакодневно да ризикују своје животе како би нацији обезбедили мир и безбедност, насупротив других чланова друштва.

Свакако, не може се сва кривица свалити на сиромаштво и мале плате, јер на корупцију наилазимо како међу богатим тако и међу сиромашнима. Верујем да је корупција видљивија или се лакше запажа у земљама у развоју него у развијеним земљама. Но, вредно је напоменути да је могуће сакрити корупцију или је прерушити образовањем.

Исто тако је истинита чињеница да се корупција не може приписати искључиво недостатку образовања или некој одређеној раси или занимању као мање отпорнима на њу од других. У току историје је корупција дигла своју ружну главу како међу интелектуалцима тако и међу необразованима. Корупција не фаворизује ни

занимање, нити расу, племе нити географију. Никада није постојало неко златно доба нити друштво које је било потпуно слободно од овог или оног облика корупције.

Једна од грешака коју правимо у погледу на овај глобални проблем је да га схватамо само у односу на новац, ауторитет и силу. На пример, Уједињене нације дефинишу корупцију једноставно као „злоупотреба силе“.

Синоними за „корупцију“ укључују: поквареност, исквареност, деградација, криминал, зло, изнуђивање, експлоатација, мито и рекетирање. *Нови речник хришћанске етике и пасторалне теологије* (The New Dictionary of Christian Ethics and Pastoral Theology) каже за мито:

Мито је типично скривена понуда новца, добара, позиција или услуга, с циљем да се утиче на учинак овог подухвата на погрешан начин. Мито дакле укључује и понуду и примање мита као и реципрочни утицај на одређени подухват.

Међутим, корупција се односи и на трулост, поквареност, нечисто и деградацију вредности. Она додирује сваки део људског постојања. Налази се у дому, у браку, у школи, у бизнису и на радном месту, у цркви, на спортском терену и на политичком плану. Она је међународни као и национални проблем. Она је лични као и јавни проблем. Заправо, она покрива целокупни спектар одступања од закона земље и од Божјег закона.

Полицијски службеници као део друштва нису изузети од овог зла. Због широког дијапазона овлашћења кога полицајци држе за извршавање

њиховог рада, они ће се увек наћи у ситуацијама да буду наведени у корупцију.

Корупција у Полицијској служби има безброј облика. Што се тиче одговорности полиције, корупција са исказује на различите начине:

- Коришћење полицијске силе за личну добит.
- Примање или захтевање новца или услуга ради:
 - непримењивања закона,
 - селективне или неправедне примене закона,
 - застрашивања недужних људи хапшењем или кривичним гоњењем како би их се присилило да се одрекну новца или других благодети,
 - неприкладне примене полицијске силе, укључујући мучење и изнуђивање,
 - придавања посебне пажње или услуга,
 - фалсификовања доказа.

Осим набројаног, постоје многи други начини како се у полицији исказује корупција. Све ово резултира у разорној спирали која вуче према доле. На пример, општа јавност развија неповерење према полицији, па јавност више не пријављује криминалне радње полицији из страха да се постане жртва или да се ништа неће предузети у вези пријаве. Ово опет резултира поновљеним покушајем криминалног

уплива, јер криминалци искориштавају расцеп између народа и полиције. Јавност која се састоји од пореских платиша не види више потребу да врши притисак на власти у корист бољих плата корумпираним полицијским службеницима. Ово заузврат резултира у ниском угледу и слабом моралу међу полицијским службеницима, што води сиромаштву и зависности од корупцијских радњи да би се одржао какав-такав животни стандард. На крају се долази до тога да постоји велика шанса да ће криминална удружења плаћати полицију.

Последице криминала

Ословљавајући чланове Ротари клуба у Најробију, који су говорили како је криминал универзални проблем, Пруденс Бушнел, ранији САД амбасадор у Кенији, је рекао: „Можда. Али Кенија то себи не може приуштити. То је луксуз који не можемо себи приуштити, ни као појединци нити као нација.“

Последице корупције су енормне. Оно на шта многи полицијски службеници, примаоци мита не мисле, јесте да је корупција главни узрок многих проблема с којима се суочавамо као појединци, као нација а и као континент. Корупција осиромашује. Она води у економски, друштвени, морални и духовни банкрот. Кад год неко прими поклон или услугу или зажмури према неком који је преступио закон, то не само да утиче на сигурност и економију земље, већ и на друштвено и морално стање датих службеника и њихових породица. Она умањује самопоштовање одређене особе а утиче и на моћ расуђивања и коначно и на само занимање. Али најгоре од свега, корупција води до духовног банкрота. Она шири провалију између нас и Бога. Оставља утисак као да је Бог постао мален,

спуштен на наш ниво. Узимањем или примањем мита, човек једноставно изјављује да он или она ни признаје нити препознаје Бога.

Први извештај о примању мита у Библији налазимо у *Другој књизи Мојсијевој 23, 8* – и он веома јасно показује Божији став о миту и његовим последицама: „Не узимај поклоне (мита), јер поклон заслепљује очи и изврће речи правима.“ Ово показује последице примања мита по недужне жртве. Један пример овога би био полицијски службеник на путу који дозвољава да уз помоћ мита зажмури, те „не види“ возило које није у возном стању или возача неспособног због пијанства. Жалосна последица примања новца у оваквим случајевима јесте смрт недужних људи мало даље истим путем.

У *Књизи о Јову*, поглавље 15, Библија веома јасно показује да недужни нису само они који пате, већ и домови и породице оних који „воле мито“. Стих 34 говори: „Јер ће опустети збор лицемерски, и огањ ће спалити шаторе оних који примају поклоне.“

Прилично је занимљив први извештај у Библији где се заједно спомињу полиција и мито. То је био потпуно неуспешан покушај власти да прикрију највећи догађај у историји људског рода – васкрсење Исуса Христа;

А када су оне ишле, гле, неки од страже дођоше у град и јавише првосвештеницима све што се догодило. И састаше се са старешинама, те се договорише и дадоше војницима много новца говорећи: кажите да су његови ученици дошли ноћу и украли га док смо спавали. И ако то дочује намесник,

ми ћемо га убедити и вас опростити бриге. А они узеше новац и учинише како су их научили... (*Еванђеље по Матеју 28,11-15*).

Какав патетичан покушај да се сакрије истина. Будимо сигурни да је примање мита у корист промене ситуације или прикривања истине веома ограничено на дужи временски период. Нема сумње да мито има краткорочну „корист“ за оне који га користе, али су последице дуготрајне и за преваранте и жртве, а за народ су потпуна пропаст.

Јасно је да Библија и хришћанска традиција трајно осуђују мито као гнусно и забрањено. Бог не прима мито (*Пета књига Мојсијева 10,17*); Ми не треба да примамо мито (*Друга књига Мојсијева 23,8*; *Четврта књига Мојсијева 16,19*). Примање мита или изнуђивање су гнусне радње (*Књига пророка Језекиља 22, 2,12*). Иако се највећи број ових библијских навода односи на правно-судске поступке, осуда је опште важећа. Библијски наводи који изричито спомињу мито означавају примање мита као прекршај.

Пошто сам последњих петнаест година био полицијски службеник, с пажњом сам посматрао неке службенике познате по узимању мита, па сам их упоређивао с онима за које се зна да га не узимају. Приметио сам велику разлику.

Корумпирани службеници никада нису опуштени. Обично су стално немирни и неудобно им је чак и међу колегама. Иако су њихове породице су добро збринуте, оне су такође познате по породичним свађама па чак и раскидима брака. Премда су њихова деца, у поређењу са децом других службеника, у скупим школама, многа од њих

постижу слабе успехе и често су бунтовна. Што је још горе, честе болести са високим болничким рачунима су скоро саставни део њиховог живота. Поред тога, њихов додатни терет чине чланови шире породице који захтевају да буду збринути.

Но, најгори су њихови духовни животи. У њима нема Божјег страха. Црква им није важна и стога им није потребна духовна храна. Или су презаузети па не могу ићи у цркву, (увек криве посао који им не да времена), или су толико уморни па мора да се одмарају.

У свом приступном говору, 20. јануара 1969. године, ранији председник САД Ричард Никсон је рекао: „Чини ми се да смо богати добрима, али смо јадни у духу.“ Ово је право стање људи који су корумпирани. Мада не брину пуно о томе шта ће да обуку или ставе на сто за следећи обед, они су морално и духовно мртви.

Неко може да набави многа богатства и имовине корумпираним средствима, али његови или њени дани су јадни. Библија упозорава у *Петој књизи Мојсијевој 27,25*. „Проклет да је који би примио какав поклон.“ Криви су и који дају и који узимају мито. Библија каже да је богатство зарађено корупцијом „као јаребица која лежи на јајима али не излеже, тако ко сабира богатство али с неправдом у половини дана својих оставиће га и најпосле биће луд“ (*Књига пророка Јеремије 17,11*). Плод корупције доноси краткотрајну радост и задовољство, али на дуге стазе несрећу, болест и пропаст имања.

Шта нам је чинити?

Требало би да се предузме сваки напор да се обузда корупција у својим животима, у полицији, у земљи и

на континенту као целини. Контролисање корупције је могуће само сарадњом свих. Уверен сам да спасење мора да потече изнутра. Као појединци и као нација, морамо схватити да смо сви одговорни што допуштамо корупција пусти да корење и донесе смртоносне плодове.

Морамо образовати наш народ као нацију о последицама овог зла те показати на који начин да се против њега боримо. Корупцију одржава само мали број људи, али нажалост, њене последице осећа свако. Треба охрабрити људе да се физичкиprotиве овој пракси тако што ће одбити дати или примати мито, те да узбуњују јавност и откривају починиоце. Требало би да се доносе закони са високим казнама за извршиоце овог глобалног зла.

Није довољно имати строге законе. Одговорни мора да проверавају да ли се закон спроводи према слову и без дискриминације. Треба да се подједнако прогоне и „мале рибе“ и „велике рибе“. Осим тога, политичке вође треба да буду у првим редовима у борби против зла тако што ће мењати ставове и поимања људи. Ово, наравно не би требало чинити само у јавном наступу, већ делом – тако што ће предузети нешто. Недостатак политичке воље подстиче корупцију.

И хришћанска црква такође мора да преузме део одговорности за стање у земљи и полицијским снагама. Борба против криминала није само физичка борба која укључује обуку и опрему. То је и духовна борба за коју је потребна духовна опрема о којој апостол Павле говори у *Посланици Ефежанима 6,10-18*. Црква треба да стоји у првим редовима молећи се против корупције а за полицију. Такође треба да поучава своје чланове

да не дају нити да примају мито, те да пријаве корумпиране полицијске службенике.

Као појединци, ми се свакодневним суочавамо с приликама да бирамо или за или против корупцијских активности. Као што је речено раније, борба се или добија или губи изнутра, у подручју наших вредности, принципа и стандарда. За победу су потребни мушкарци и жене који ће у својим приликама да кажу НЕ клици овог чудовишно нарастајућег зла, без обзира на било каква обећања о личној користи. Потребан је нови сој људи да умру сиромашни или безначајни, ако је то оно што је неопходно да се изгладни овај ген корупције.

Мојим колегама полицијским службеницима могу само да укажем да се поново врате Светом Писму. Када су војници питали Јована Крститеља у жељи да сазнају шта треба да раде, он им је рекао: „Не злостављајте никога и не оптужујте лажно – и будите задовољни својом платом“ (*Еванђеље по Луки 3,14*). Апостол Павле је у свом писму Тимотију рекао: „Побожност јесте велика добит када је спојена са осећањем довољности, јер ништа нисмо донели на свет, па ништа не можемо ни однети“ (*Прва посланица Тимотију 6,6-7*). Без личног односа са Господом Исусом Христом, никаква свота новца нити богатство неће никада бити довољно. У нама ће увек постојати жеђ за више и још више.

Бенџамин Франклин је рекао: „Незадовољство чини богате људе сиромашнима, док задовољност чини да сиромашни људи буду богати.“

Конечно, охрабрујем вас хришћанске полицијске службенике да се дисциплинујете и избегавате

поклоне који вам се нуде у току ваших обавеза. Ови поклони ће вам онемогућити способност да доносите правилну процену или ће вас онеспособити да предузмете акцију када то треба да учините. На крају крајева, награда за наш рад се налази на небу. Стога је неопходно да се према томе дисциплинујемо. *Нови речник хришћанске етике и пасторалне теологије примећује:*

Има и превише случајева где ће иначе недужан поклон пустити крв како би се изнудиле обавезе или услуге и на тај начин дар постаје подмићивање. Ни једна држава не може да се бори против тога. Здравље једне нације захтева од својих грађана да се дисциплинују у таквим случајевима.

Закључићу ово поглавље хришћанским полицијским службеницима помоћу још неколико речи апостола Павла Тимотију:

А ти, човече Божји, избегавај све то; иди за праведношћу, побожношћу, вером, љубављу, стрпљивошћу, благошћу. Бори се у доброј борби вере, дохвати вечни живот у који си позван и за које си дао добро исповедање пред многим сведоцима. Налажем ти пред Богом који све оживљава и Христом Исусом ... да држиш ову наредбу чисту и непорочну до доласка Господа нашега Исуса Христа (*Прва посланица Тимотију 6,11-14*).

ХРИШЋАНСКО СВЕДОЧАНСТВО У ПОЛИЦИЈСКОЈ СЛУЖБИ

Кад год као полицијски службеници ухапсимо сумњиву особу и изведемо пред суд, од нас се очекује да на суду будемо опремљени са довољно доказа који ће подупирати оптужбу. Суд од нас очекује да доведемо потребне сведоке, који су на лицу места били сведоци или приметили инцидент једним или више од својих пет чула. Исказ особе која сведочи оно шта је чула или сазнала од других је ништав и одбацује се од стране сваког иоле компетентног суда. Такав исказ се сматра доказом „рекла-казала“. Неко мора да је лично био сведок или доживео инцидент да би био квалификовани сведок.

Сви хришћани који су Божјим Духом наново рођени су сведоци Исуса Христа. Од њих се очекује да у свако време да посведоче своје лично искуство са Исусом. Од њих се очекује да кажу како су Га срели, шта је за њих учинио и шта им Он значи. То треба да поделимо са свима, укључујући и оне који нису наново рођени како би и они доживели спасоносну благодат нашег Господа Исуса Христа.

Господ Исус је непосредно пре свог вазнесења на небо заповедио својим ученицима да буду његови сведоци.

Тада приђе Исус и рече им: мени је дата сва власт на небу и на земљи. Зато идите и начините све народе мојим ученицима, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, учећи их да држе све што сам вам наложио; и ево ја сам с вама у све дане до свршетка света. *(Еванђеље по Матеју 28:18-20)*

Марково еванђеље је још прецизније:

И рече им: идите у сав свет и објавите еванђеље сваком створењу. Ко поверује и крсти се – биће спасен, а ко не поверује – биће осуђен. А ови знаци ће пратити оне који поверују: у моје име изгониће демоне; говориће новим језицима; ... Стављаће руке на болеснике и осећаће се добро“ *(Еванђеље по Марку 16,15-18)*.

Покушајмо да разумемо шта је Исус подразумевао под овом заповешћу. У стара времена, када би нови краљ био спреман да заузме свој трон, традиција је захтевала церемонију раскоша и силе. У краљевском сјају је владар иступио да би прихватио симбол ауторитета; круну, скиптар или престо. Претходни краљ је можда био поражен или је умро. Нови владар би затим био уздигнут на место на које је имао право те би од тада па надаље владао над свом територијом под његовом влашћу.

У претходно наведена два одељка Исус краљ је коначно победио „принца овога света“. Он је то учинио својом смрћу на крсту и својим ускрснућем. Сотони је одузео власт и сада је у блиставој слави. Он говори својим следбеницима као онај који је постављен над свим силама света. „Дата ми је сва власт на небу и на земљи.“

Прва заповест да „идемо и начинимо ученике од свих народа“ јесте први благослов крунисаног краља. То је благослов који обећава демонстрацију силе и одговорности за проглашавање и доношење праведне Божије владавине над читавом Његовом творевином. То је такође благослов његове присутности. Сигурно је да ће Он бити са нама увек „до краја света“.

Следбеници краља Исуса носе сада добру вест свим народима; вест да је нелегитимна власт Сотоне дошла своме крају; да је већ успостављена Исусова победа; а добра вест је да сви људи свуда могу сада почети да верују све шта је Он заповедио.

Као полицијски службеник знамо и предобро да се од нас увек захтева да слушамо последњу заповест коју нам је дао наш небески заповедник. Последња заповест коју нам је дао наш Господ и учитељ Исус Христа гласи: „Идите и учините ученицима све народе.“ Сви као хришћански полицијски службеници знамо да имамо Небеског командира и земаљске командире и очекује се од нас да их слушамо. Због тога не можемо себи да приуштимо да будемо непослушни овој важној заповести нашег Небеског командира. Ми морамо делити нашу веру са другима. Морамо да сведочимо.

Ово нас води једној теми која је веома близу срцима многих хришћанских службеника широм света, без обзира на величину полицијске управе, висину стопе криминала у неким градовима или специфична правила рада. Хришћански полицијски службеници свуда по свету желе да знају: „Да ли бих требао да поделим своју веру на послу? Да ли би требало да сведочим другим службеницима или жртвама криминала док сам на дужности? Шта да

чиним када ми моји претпостављени забрањују да на послу говорим о религији?" Полицијски службеници широм света су подељени по том питању. Без обзира с које стране оgrade стајали, аргументи за и против сведочења на послу су легитимни и добро утемељени у Писмима.

У једном чланку у *Часопису градитеља мира* (The Peacemakers Journal, издање Peace Officers for Christ International), Тони Мијано, заменик начелника полиције града Лос Анђелеса истражио је три теорије које је назвао „Евангелизација на послу у три тачке.

Те три тачке евангелизације на послу гласе „Теорија Римљанима 13“, „Теорија велике заповести“ и „Теорија: Нека моја дела говоре за мене“.

Да почнемо са „Теоријом Римљанима 13“. Она гласи: „Сваки човек да се поковава претпостављеним властима. Јер нема власти а да није од Бога. Бог је поставио власти које постоје. Стога, ко се противи власти – противи се Божјем поретку, а који се противе примиће своју осуду.“ (*Посланица Римљанима 13,1-2*)

Многе полицијске управе или обесхрабрују или забрањују свом особљу да говори о религији док су на дужности. Разговарао сам са неколико службеника, од којих неки имају вишечинове и који су добро утемељени у својој вери и поседују библијско знање веће од просечног лаика. Они верују да се не би требало супротстављати правилнику рада полиције докле год је он законит и

разуман. Ова група службеника верује да сведочење службеницима или цивилима има места само у контексту живота ван дужности.

Када вам приступи неки ваш друг службеник а затражи духовно водство, или вам Господ стави на срце жељу да поделите еванђеље с тим одређеним службеником, та група углавном сматра да би требало да уговорите неко место и време ван посла да служите тој особи. Група „Римљанима 13“ предлаже да је неприкладно да се противите правилима рада полиције и користите своју позицију ауторитета као платформу да евангелизирате. Они који чврсто верују у теорију „Римљанима 13“ осећају да, ако вам Господ стави на срце да неке сведочите док сте на дужности онда ће се Он постарати да тој особи можете делотворно пренети поруку еванђеља изван вашег радног места.

Да сада приступимо „Теорији велике заповести“. „Тада приђе Исус и рече им: мени је дата сва власт на небу и на земљи. Зато идите и начините све народе мојим ученицима, крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, учећи их да држе све што сам вам наложио; и ево ја сам с вама у све дане до свршетка света“ (*Еванђеље по Матеју 28, 18-20*).

Група службеника који следе „Теорију велике заповести“ верују да требају ширити своју веру без обзира на прилике и без обзира на начин рада њихове управе. Ипак,

ово не значи да они одбацују ауторитет и правилнике рада њихове управе. Они једноставно верују да их „Велики мисијски налог“ позива да полагају рачун ауторитету узвишенијем од правилника рада њихове управе, што се тиче евангелизације

Они који су привржени овој теорији верују да их је Бог сместио у посебну позицију да сведоче једном сегменту становништва који иначе никада не би чуо еванђеље. Зато ови службеници осећају неку врсту хитности да поделе своју веру са што је могуће више службеника, и да то чине када год и где год им се укажу прилике. Ако је дељење њихове вере у сукобу с начином рада њихове управе, они се поуздају у Господа да ће их заштитити од дисциплине, казни и можда исмевања њихових колега службеника који не деле њихова веровања.

Постоји онда још и теорија „Нека говоре моја дела“. Када сам постао хришћанин један мој пријатељ ми је испричао једну стару пословицу. Она гласи отприлике овако: „Не могу да те чујем јер твоја дела говоре толико гласно да једва могу чути твоје речи“.

Ова пословица као да представља једну групу полицијских службеника који верују да је најбољи начин да на радном месту поделе своју веру са другима кроз високи и снажни квалитет посла кога обављају. Проповедање другом полицајцу је од мале или никакве користи ако вас најпре

не поштују као полицајца. Као и код прве групе, ова група осећа да је неприкладно евангелизирати производ свога рада као облик тихе евангелизације. Они сматрају да ће службеник нехришћанин видети њихову продуктивност па ће да их упитају зашто могу да постигну толико много. Ово ће вероватно отворити врата за сведочанство о Христу са службеником. (1)

Пошто смо укратко погледали наше три групе, суочавамо се са великим питањем. Ко је у праву? Па, до одређене мере, сви они јесу у праву. Дало би се пуно расправљати о ставу сваке групе и сваки њихов поглед подупрети библијским наводима. Ипак, могуће је да ћемо пропустити прилике да поделимо своју веру ако би се чврсто држали одређене позиције. Не верујем да по овом питању постоји чисто црно-бели одговор. Међутим, постоји један пут да све теорије доведемо под кишобран једне теорије. То је „Теорија мудрости и разборитости“.

Божија реч је јасна. Требало би да послушамо налог постављен у Римљанима 13. Требали бисмо да испуњавамо Велику мисијску заповест. Сви ми бисмо требали настојати да без лицемерја вредно радимо за Господа.

Полицијски службеници су најбољи ако је приоритет служити Господу и заједници. Уколико без обзира на незгодне сате, дуго време на дужности, нередовно долажење у цркву и друге верске састанке, те непрекидне притиске од злога успевају да задрже своје сведочанство како према колегама тако и другима. Такви службеници који су упркос свему и свачему отворени да говоре о

својој вери, имаће и одређене тешкоће. Али ако су на правом месту и ако следе вољу Господа, они ће схватити да је то посао који највише награђује, да највише задовољава и да је најпозитивнији.

У књижици Удружења хришћанске полиције Уједињеног краљевства „Хришћански полицијски службеник“, предложена су три подручја где хришћански полицијски службеник мора да сведочи.

Сведочити колегама

Хришћанин је Христов амбасадор. За полицијске службенике на дужности то значи сведочити својим колегама. То није лако АЛИ Библија говори: „Идите и учините све народе мојим ученицима“, а то је заповест за све оне који желе да следе Господа Исуса Христа.

Неком хришћанском службенику који је био управо ступио у полицијску службу није било угодно да отворено чита своју Библију и да се моли у спаваоници са неколико других колега. У молитви је затражио једнокреветну собу јер је желео да „лакше“ сведочи, али у року од једног сата, а да то никоме није рекао, био изазван у вези његовог сведочанства. Један колега који се изјаснио да није хришћанин рекао му је: „Да ли верујеш у Господа Исуса Христа и живиш у складу с тим?“ Хришћански службеник је одговорио: „Верујем у Господа Исуса Христа као свог Спаситеља, али ти ћеш морати проценити да ли се мој живот с

тима слаже. На крају је овај службеник имао девет „цимера“ у спаваоници. Постоје многи хришћани који се придружују полицијској служби а затим као да се скривају иза своје униформе заборављајући своје сведочанство које су некада имали.

За сваког хришћанског полицијског службеника постоје две ствари од виталне важности. Једно је да се својим срцем верује а друго да се призна својим устима – тим редоследом. Ако постоји жеља да се задржи духовна ревност, витално је да веровање и признање буду видљиви. Лука, пишући свој извештај о Делима апостолским, бележи да када је Исус почео да ради и да научава (Дела апостолска, 1 поглавље), Исус је делима дао предност испред речи. За хришћанина у овом контексту су битни појава, рад, понашање и говор. Хришћански полицијски службеник не би смео допустити да га средина одвлачи од унутрашњег духовног живота.

Важно је да не буду забринуте него да верују Богу. Да би сведочили онима око њих, хришћански службеници морају пре свега да стекну њихово поштовање, јер у супротном је бескорисно да кажу било шта. Исправно живљење хришћанског живота јесте узбудљива авантура.

Хришћани нису само сведоци. Библија их описује као со. Исус је рекао: „Ви сте со земље.“ Грех у свету ће се сигурно смањити

када дође у контакт са сољу која чисти. Хришћански полицијски службеници морају да себе упитају: „Да ли моје присуство утиче на људе са којима радим?“ Док сведочи, хришћански службеник мора настојати да његов начин говора буде уједначен са његовим животом.

Пружити сведочанство у јавности

Бити амбасадор за Христа за хришћанског полицијског службеника значи сведочити свима док је на дужности. Теоретски, полицијски службеник никада није ван дужности, због тога је његова одговорност да сведочи непрекидно. Господ Исус Христос говори: „Бићете моји сведоци“ (Дела апостолска 1) а Апостол Јован је у својој првој посланици дао правила следећим речима: „Што смо чули, што смо видели својим очима, што посматрасмо и што наше руке опипаше ... то вама објављујемо.“ (Прва посланица Јованова 1).

Једна од првих лекција које полицијски службеник учи јесте основни закон о доказима. У доказе је дозвољено урачунати само оно што је лично виђено, чуто, осећано или на други начин доживљено, а никако оно што су други доживели. За Христовог сведока важе ти исти закони док другима говори о томе шта је пронашао и сазнао у Христу.

Хришћани не би требали само да говоре о своме Господу, већ да и живе као што

би Он желео и тражио. У земљи у којој је наименован амбасадор представља вољу и жеље свог суверена или парламента. Свестан је својих привилегија, свог посла и својих одговорности док дању и ноћу служи добробити и интересима своје земље. Хришћани би такође требало да буду свесни да је њихова позиција потпуно иста у односу на Божије краљевство. Да додатно нагласим, свим средствима краљевства којима он у трен ока може да располаже, амбасадор не мора да се плаши опасности.

Ако смо као хришћани разумели своје наименовање, ако смо се добро упознали са својим ресурсима, ако су наше дипломатске линије чисте, моћи ћемо да ступимо у сваку ситуацију да сведочимо, знајући да имамо при руци подршку и ресурсе нашег Краља.

Но, требало би да будемо свесни да не сведочимо на штету наших обавеза на дужности. Ако нађемо прилику да говоримо неке о Господу Исусу Христу, то не би требало да нас омета у вршењу нашег посла. Наш посао, наше главно сведочанство је да будемо добар, вредан службеник, на кога се наши претпостављени могу ослонити да ћемо сами да радимо. Будите увек спремни да уђете на била која врата која се као прилике пред вама отварају, било на послу или изван њега; но истовремено имајте на уму очигледна правила интегритета, вредноће и поштења.

Сведочи свим људима, наравно, али непрекидно стој на располагању Господу у сваком тренутку и сваком месту, јер Он те никада неће водити у неку ситуацију која ће упропастити твоје сведочанство нити његово име.

Сведочење злочинцима

Како смо већ истакли, ми смо амбасадори, стога смо одговорни да сведочимо свакој особи с којом дођемо у контакт. То укључује и оне који нас вређају. Ипак, не деси се пречесто да добијемо прилику да сведочимо онима које пријављујемо или хапсимо, па и прописи ограничавају прилике када их можемо користити.

Никада не можемо превише нагласити да су полицијски службеници у првом реду запослени да спроводе закон. Њихов начин и одлучност којом то чине је само по себи сведочанство, па тако похваљују свога Спаситеља, а то треба да им непрекидно буде на уму када сведоче прекршитељима.

Веома је тешко и може заиста да буде опасно чак и за најискуснијег полицијског службеника да сведочи неком преступнику. То захтева потпуно дефинитивно водство од Бога пре него што покушамо да таквим људима изнесемо Христове речи и захтеве. Ипак ће се повремено отворити такве прилике. Хришћански полицијски службеник мора да буде пажљив да приликом процесуирања „заробљеног

слушатељства“ не пропусти Богом дану прилику.

Када се такве прилике појаве, требали бисмо увек да будемо у нарочитом заједништву са Господом и ослонимо се на Њега да ће нам дати праве речи. Колико често се десило да се појавила нека прилика а нисмо могли да кажемо праву реч? Наш ум је одбио да функционише, па нам је остао осећај фрустрације и губитка. Пре почетка сваког периода наше дужности, требало би молити Господа да нас води у нашим контактима са другима, те да Га молимо да нам подари неопходне ресурсе за сведочење. Када остајемо отворени према Њему и Његовом водству, нећемо далеко скренути.

У овако тешком питању као што је сведочење преступницима, требало би да имамо нашег Спаситеља уз себе, да смо послушни шапутању Његовог Светог Духа. Тада ћемо моћи да изађемо на крај са сваком ситуацијом која настане. (2)

Верујем да као хришћански полицијски службеници морамо бити пажљиви, да молимо за мудрост и разборитост пре но што поделимо своју веру на дужности. Морамо бити сигурни да то чинимо као наш одговор на Божији позив и да не искоришћавамо нашу позицију како бисмо себи стекли славу. Господ нам је дао посао да га обавимо. Радити тај посао на најбољи начин и потчинити се ауторитету водства наше управе требало би да буде наш главни циљ. Слажем се да ће начин на који радимо свој посао говорити заиста

пуно о нашој вери а Господ ће почаствовати ову пословну етику тиме што ће нам пружати прилике да ван свог радног времена поделимо своју веру са другима.

Пошто сам рекао све ово, морам ипак да нагласим како никада не треба да пренебрегнемо јасан позив од Господа да сведочимо, без обзира на време и на ситуацију. Мој Бог је јачи од мојих страхова. Мој Бог је већи од свих мојих предрасуда о изгубљеном и умирућем свету. Могу да се ослоним на Бога да ће ми подарити мудрост и разумевање да начиним праве одлуке и у најтежим ситуацијама. Доживећу неуспех само када покушам да сам донесем ове одлуке и без Његовог водства. Постоји један тест који свако мора за себе да положи пре него што одлучи да подели своју веру са другима. Кога ћу прославити ако то учиним? Да ли ћу себи приписати заслуге? Да ли ме више брине шта ће та особа мислити о мени, или шта ће мислити о мом Богу? Да ли је у томе на било који начин укључен мој его? Ако можеш себи да поставиш ова питања а твоји одговори указују на Господа, онда не треба да се бринеш ко ће сазнати када некеме сведочиш. Ако су твоји поступци у сагласности са Божјом вољом за твој живот, ти заиста чиниш праву ствар.

СПАСЕН ДА СЛУЖИШ

Полицијска управа је организација оријентисана на службу. Ми нудимо помоћ народу да заштите своје личности и властиту имовину, омогућавамо им да живе у миру и да неометано упражњавају своје законите активности. Људи плаћају властима порез у очекивању да им они обезбеде мир (безбедност) и слободу, и да остварују своју срећу и добробит у складу са гаранцијама различитих националних устава.

Полицијски службеници су чланови једне званичне организације чији је посао да одржава јавни ред. Полицијски службеници су стога у друштву ради добробити друштвене заједнице. Наш посао је да спроводимо закон, да остварујемо партнерство са другим друштвеним агенцијама у циљу добробити друштвене заједнице на све могуће начине, али у првом реду да одржавамо мир.

Но, полицијски службеник није само чувар мира, он је саставни део његовог друштвеног живота. Када највећи број разумних људи размишља о слици доброг полицијског службеника, они као прво мисле на смирену и сигурну особу на коју се може ослонити. Они имају представу о једној особи која поседује моћ, ауторитет и способност да им помогне у времену њихове потребе. Људи ретко траже помоћ полицијског службеника ако немају одређену врсту проблема. На крају крајева, управо то би требало да је разлог зашто смо се

придружили полицијској служби. У случају да у то сумњамо, треба само да погледамо полицијски грб на униформи или капи којим се симболично или написмено исказује наш циљ да „служимо свима“.

Пошто имам вишегодишњи стаж у полицијској служби, знам да је веома стресно да се изађе на крај с проблемима других људи. Веома лако се заради „умор од саосећања“ јер наш свакодневни посао подразумева рад у узнемирујућим и депресивним ситуацијама. На пример, несреће са смртним исходом, силовања, убиства и сви други аспекти криминалних активности су део наших свакодневних искустава. Данас сам сазнао за нешто што се испоставило да је брутално, ритуално убиство једног младог детета. Оно мора да је споро и мучно умирало и нисам могао а да не помислим о дејству које је то мало измучено тело могло да остави на моје колеге који су истраживали то убиство, а који вероватно и сами имају малу децу. Наравно, ни за тренутак не игноришем невероватну трауму родитеља у породици тог младог детета, којима ми, полицијски службеници треба да нудимо помоћ, утеху, саосећање и уверавање да су сигурни. Али за тренутак бих покушао да се усредсредим на последице које овакве ствари остављају на нас.

Наравно, не верујем да смемо користити ужасна искуства с којима се суочавамо у нормалном току нашег посла као изговор да отврднемо своја срца до те мере да више нисмо у стању да се суочимо са жртвама криминала и несрећа без имало саосећања. Да, оно мора да постоји, као један вид нашег личног очврснућа, иначе би нас све то надвладало. Али никада не смемо заборавити да имамо посла са једним другим људским бићем

које трпи физички, ментални, емоционални бол и трауму, често без икакве личне кривице. Они су често жртве прилика које су изнад њихове контроле, проузроковане можда нечијом опасном вођњом, или бездушном насилном криминалном радњом.

Премда припадамо дисциплинованој служби, верујем да још увек можемо служити под Божијом силом испуњени Светим духом. Дух даје људима дарове да служе како Он жели. Свети дух није резервисан само за неколицину или за одређену деноминацију. Он је дат да би оспособио људе да служе. У *Првој посланици Коринћанима 12,7-11* Библија извештава:

А свакоме се даје да се на њему покаже Дух на корист. Једноме се, наиме, Духом даје дар мудрости, а другоме – по истом Духу – реч знања, и другоме вера у истом Духу, и другоме благодатни дар исцељивања у једном Духу, и другоме да чини чуда, и другоме пророштва, и другоме да разликује духове, другоме различити језици, а другоме да тумачи језике. А све ово чини један и исти Дух, који раздељује сваком како хоће.

Када служимо Богу, Он нам поклања наклоност људи – нашим младима и старима подједнако па чак и са јавношћу којом служимо. Несрећни хришћанин је обично неактивни хришћанин. Радост долази исказивањем дарова које нам је Бог дао. Ови дарови се најбоље исказују служењем другима где не очекујемо да ће нам платити, или нас наградити за нашу службу. Ово долази од схватања да нисмо своји, већ Божји и што год

имамо, укључујући наша тела, замишљено је да шутију и угађају Богу. Апостол Павле каже: „Молим вас стога, браћо, милости Божје ради, да своја телеса принесете на живу, свету, богоугодну жртву, да то буде ваша умна служба Богу. (*Посланица Римљанима 12,1*).

Спасени смо и испуњени Духом. Али за шта? Да бисмо служили Богу, а не човеку. Човек постоји само да нас оспособи да служимо. Слоган хришћанског полицијског удружења (Кенија) гласи „Спасен за службу“. Ова изрека је одабрана јер верујемо да нас Бог није спасио само зато да би отишли на небо. Када би то заиста био случај, Он би нас узео на небо истога дана када смо постали спасени. Неко је рекао да нас је Бог спасио само да би ишли у небо, требао је да има само два евангелизатора - једног да проповеда и води грешнике до спасења, и другог, доброг стрелца који затим убија оне који су се спасли. Али зашто нас је Бог спасио па оставио на земљи? Да ли само зато да се спасемо и посвећујемо? Не! Ја верујем, да бисмо били упослени у служби Њему. Мој живот службе Богу је начин како му кажем „хвала“ за Његово неизрециво дивно спасење.

Сваки хришћанин је Божји управитељ за оно што је Бог поверио њему или њој. Бог је у својој благодати поверио сваком вернику место у Христовом телу и свакоме меру вере и способности, или дар којим ће служити на одређеном месту. Ови дарови се међусобно разликују. Постоји потреба за све њих у Христовом телу које „расте на своју сопствену изградњу“ (*Посланица Ефежанима 4,16*). Шта год твој дар и био, био велик или мали, важан је и потребан. Апостол Павле изјављује:

На основу благодати, која ми је дата, кажем свакоме који је међу вама – да не мисли о себи више но што ваља мислити, него нека вам мисли буду усмерене на разборито размишљање, према мери вере коју је Бог свакоме доделио. Јер, као што у једном телу имамо много удова, а сви удови немају исти посао, тако смо и ми многи једно тело у Христу, а као појединци ми смо један другоге удови. А по благодати, која нам је дата, имамо различите дарове: ако је пророштво - нека се слаже с вером, ако је дар служења – нека буде у служењу, ако је ко учитељ – нека ради на поучавању, ко има дар утехе – нека теши, ко даје – нека даје просто, ко управља – нека буде ревностан, ко показује милосрђе – нека га чини с радошћу (*Посланица Римљанима 12, 3-8*).

Видимо, дакле да ти је Бог поверио службу, а то је зашто те је Он спасио. Бог те је спасио за неку сврху. Желео је да му служиш. Није те спасио да будеш нека сензација. Он те је спасио да му будеш слуга.

Служба је оно што извире из живота испуњеног љубављу и оданошћу. Служба је оно што приносим мојој вези с Њим и она одраз је мојег поистовећења са Божјом природом. Служба постаје природни део живота. Бог ме доводи у исправан однос с самим собом, тако да могу разумети Његов позив и онда му служим самостално и мотивисан апсолутном љубави. Служба Богу је хотимични дар љубави једне природе која је чула Божији позив. Служба јесте изражај моје природе, а Божији позив јесте израз Његове природе. Главна мотивације

иза наше службе не сме да буде наша љубав према другима, већ наша љубав према нашем Господу.

Бог те је позвао и поставио тамо где јеси, тако да би му служио и да служиш човечанству. Он жели за њега да утичеш на твоје друштво и твојој средини. Он од тебе жели да придоносиш разлику за њега. Жели да му будеш слуга. Архиепископ Секер је рекао: „Бог има три врсте слугу на свету. Неки су робови и служе му из страха; други су најамници и служе за плату; а они последњи су синови који служе јер воле.“ (1).

У *Првој посланици Коринћанима* 4,1-2 Апостол Павле каже:

„Тако нека нас људи држе за Христове помоћнике и управитеље Божјих тајни. А од управитеља се уосталом тражи да се сваки веран нађе.“ Другим речима, Павле каже да су нам као верницима поверене Божије тајне да их ценимо и користимо на Божју славу. Један од славних аспеката плана избављења јесте да је Бог поверио човеку истине еванђеља које могу да доведу човека Богу те да их води до пунолетства у Христу.

Павле се надовезао на ову идеју када је писао о свом позиву да проповеда еванђеље у *Првој посланици Коринћанима* 9,16-17: „поверена ми је служба“, „ако пак проповедам еванђеље не могу да се хвалим; јер морам то да чиним јер тешко мени ако не проповедам еванђеље. Ако, наиме, то чиним драговољно, имам награду, а ако не чиним по својој вољи, то значи да ми је поверена служба управљања.“ Надаље, Апостол је себе понудио

да се „излива на жртву и службу“ у корист других верника (*Посланица Филипљанима 2,17*).

Да ли си вољан да жртвујеш себе у службу другим верницима, да пожртвовано излијеш свој живот ради службе и вере других полицијских службеника? Или говориш: „Нисам вољан да баш сада будем изливен, не желим да ми Бог говори како да му служим. Желим да изаберем своје сопствене жртве, јер желим да ме одређени људи виде и кажу: „добро си то урадио“. Једно је следити Божји пут службе ако те сматрају херојем, али ствари постају сасвим другачије када пут кога Бог теби одреди захтева да постанеш „отирач“ под ногама других људи. Можда Бог жели тебе научити да кажеш: „Ево мене, мене пошаљи!“ (*Књига пророка Исаије 6,8*).

Да ли си спреман да будеш жртвован? Да ли си спреман да будеш мање од капи воде у ведру – да будеш сасвим безначајан да те се нико не сећа, чак ни они којима си служио? Да ли си вољан да будеш изливен све док не будеш истрошен и исцрпљен – не очекујући да тебе служе, већ да ти служиш? Жалосно је да неки „свеци“ не умеју да раде неки физички посао а ипак задржавају став свеца, јер мисле да је таква служба испод њихове части.

Проблем неких хришћана данас је да више воле привилегије него што воле одговорност. Свет у коме живимо не оскудева у велечаснима, бискупима, пасторима, апостолима, евангелизаторима, проповедницима, директорима, председницима и особама које су на веома високим положајима. Али свет оскудева у слугама – радницима, у људима који су довољно велики да постану довољно мали да другима перу ноге. Да постану Божије водоноше;

хришћани који су спремни служити иако их можда неће ни препознати нити ценити; људи који су спремни да се умањују да би допустили Христу да узрасте. Свету су потребни људи чији мотив за службу је само да се Бог прослави.

Заиста, свету су потребни људи који виде свет Христовим очима и њега доживљавају га слично као и Он. *Еванђеље по Матеју 9,36* извештава: „И (Исус) видевши народ, сажали се на њега, јер беше измучен и клонуо, као овце без пастира.“ Видео је њихову патњу и то га је покренуло, јер је био њихов слуга. Слуга гледа на оно што се догађа са Божијим народом и пита себе: „Ако ја не помогнем тим људима, шта ће се њима догодити?“

Са нашим друштвом је данас стварно нешто није у реду. Довољно је само да на кратко погледамо наше телевизоре или читамо новине па да видимо како је свет растрзан борбама. Ниво насиља и других криминалних активности све је виши. У опасности је светост живота. Људи се убијају лево и десно, између осталог у разбојништвима и политичким и етничким чишћењима. У нашем сопственом дворишту на стотине полицијских службеника врше самоубиства. Многи су постали жртве дроге и алкохолизма као резултат стреса на послу. Многе полицијске породице су се распале а видимо трагичне последице које следе таквом раскиду. ХИВ/АИДС је постао таква претња у многим полицијским станицама да би у неким од њих у следеће три године морали заменити више од половине њиховог особља, уколико се ситуација не обузда. Насиље и неправда које врше неке наше колеге грађанима и многа корупцијом прожета полицијска одељења захтевају хитно укључење

хришћанских полицијских службеника како би се променио овај алармантни и забрињавајући тренд.

За свет је време новац, али за хришћане је време служба. Бог је позвао хришћане да му служе. Неки су се посветили да службом врате Богу оно што су примили. Али постоје и други који су се зауставили. Једино на шта се усредсређују јесте да примају од Бога све више и више. У својим молитвама само траже а никада не дају. Питање не би требало да гласи колико је неко примио, већ колико је неко користио оно што је добио. Борац за људска права у САД, Мартин Лутер Кинг (млађи) је једном рекао: „Човек није ни почео да живи све док није у стању да се уздигне изнад уских ограничености своје сопствене егзистенције, све до оних великих питања човечанства,“ Упућен нам је позив да престанемо живети живот који служи само за задовољавање својих личних и себичних жеља, те погледамо на шире бриге човечанства.

Почетна тачка би требало да буде да сазнамо ко смо ми за Бога. Многи људи се никада не посвећују хришћанској служби само зато што не знају ко су они заправо. Неки хришћани у полицијској служби виде себе само као помоћнике људи у невољи и да су тамо само да спроводе одредбе. Докле год раде свој посао унутар законских одредби и ни с ким не поступају неправедно или не примају мито, они мисле да су испунили своје обавезе. Према њиховом схватању њихова улога је само да раде свој полицијски посао. Ја верујем да нас хришћанство ставља на виши ниво од обичних полицијских службеника.

Џим Елиот каже: „Где год да си, буди сасвим тамо. Живи до врха у свакој ситуацији за коју верујеш да је

Божија воља.“ Верујем као хришћански полицијски службеник да нисмо случајно у полицијској служби, већ према Божијем божанском плану и нацрту. Стога морамо да гледамо на себе као на Христове амбасадоре; не зато да зарадимо за свој живот, већ да по божанском плану представљамо интересе Божијег краљевства. Амбасадор представља вољу и жеље суверене државе која га је именovala да буде тамо. Дању и ноћу је свестан својих привилегија, обавеза и одговорности, док покушава да служи добробити и интересима краљевства коме припада. Хришћански полицијски службеници би морали да знају да је њихов положај исто толики као да дорирују Божје краљевство. Чувени спортиста, Ерик Лидел, је рекао: „Сви ми смо мисионари ... Куда год ишли, доводимо људе ближе Христу, или их терамо од Христа.“

Изнад позива дужности

Хришћанство нас позива да превазиђемо пуко спровођење закона. Оно нас позива да на свом радном месту будемо главни играчи и чинитељи промена за Бога. Позвани смо не само да спасавамо животе из физичке опасности, већ и од вечне осуде; не само да хватамо криминалца и сместимо га у затвор, већ да с њим поделимо Христову љубав, како би сазнали истину која ослобађа људе од свега греха. Позвани смо не само да професионално спроводимо истраге како би добили случај, већ и да се побринемо да се врши правда и да се кривац доведе пред лице правде и потпуну силу закона за њихово зло, и да недужни не страдају неправедно. Мој пријатељ, суперинтендент Мајк Харис из Кенијске полиције ми је недавно послао следећу белешку:

Само неколико година пре него што сам се прикључио полицијској служби, лично сам био сведок у две ситуације које никада не могу да заборавим и које су ме оставиле прилично тужним. У обе ситуације радило се о озбиљном саобраћајном удесу.

У првој ситуацији смо моја жена и ја наишли на једно „тело“ како лежи насред пута пошто га је ударило возило које се затим преврнуло. Крв несрећне жртве већ је текла преко пута у траву, док се око стотину људи сјатило око тела и зурило у њега. Док смо се својим колима полако пробили до њега, мислећи да је већ мртав, он је изненада веома полако дигао поглед и схватили смо да није мртав, већ жив. Зауоставили смо кола, изашли из њих да боље видимо како је. Обе ноге су биле сломљене и ране су му крвариле. Пронашао сам две мараме и имобилисао сломљене ноге у покушају да зауоставим крварење. Сви су ме посматрали, нико није понудио помоћ. Било је то пре но што се знало да постоји могућа опасност ХИВ/АИДС инфекције од заражене крви. Сада смо имали стваран проблем, јер смо моја жена и ја били неспособни да подигнемо сломљено тело и унесемо га у своја кола и брзо превеземо у болницу. Замолио сам да ми неко из масе помогне. Нико се није помакао! Коначно сам се разљутио. Викнуо сам да су ми потребне две особе да ми помогну подићи особу. Коначно су се полако и неодлучно приближиле две

особе. Један је био полицијски службеник „ван дужности“, а други пастор! Све док се нисам се разбеснео и повикао, обојица су, упркос своје обуке и позива били спремни да посматрају како једно друго људско биће умире тамо насред пута. Мислим да се полицајац, мало постиђен, јавио да пође са мном у болницу и придржава главу рањеника на свом крилу током целог пута. Када је дежурни болничар изашао са носилима да унесе рањеника у хитну помоћ, он се шокирао. Тај човек је био његов стриц! Био је пијан, а у џепу је пронашао остатак његове месечне зараде. Када сам се следећег јутра вратио у болницу речено ми је да је човек умро. Изгубио је превише крви док је стотину људи, укључујући полицајца и пастора, стајало око њега посматрајући како један човек насред пута полако искрвари.

Други случај био је сличан, али овога пута се на сцени нашло неколико службеника у униформама. Стајали су око једног другог крвавог и сломљеног тела које су прегазила кола. Човек је још био жив и поново се крв сливала по путу. Апсолутно ме је зачудило то што је несрећник с муком успео да подигне главу и тако замоли службенике за помоћ, али ни један од њих се није помакао. Изгледало је као да само стоје и чекају да човек умре. Поново је требало само мало саосећања и основне прве помоћи, а што је обично део наше обуке, да би човек био спасен од смрти.

Ако ми као полицијски службеници не прихватамо да је наша основна обавеза да користећи своја обуком стечена умећа умирујемо, помажемо, тешимо и штитимо недужне жртве несрећног случаја или криминала, можда би онда требали да променимо своје занимање.

Стварно, требало би да превазиђемо своју основну обавезу посла. Хришћанска обавеза ће захтевати од полицијског службеника да посети родитеље злостављеног детета после званичног посла тешења и да се поистоветимо са њима. Можда је била потребна посета и молитва породици колеге који је убијен на дужности или је умро природном смрћу. То просто значи ићи ону другу миљу. Св. Фрања Салесијански је рекао: „Велике прилике у служењу Богу долазе ретко, али оне мале нас окружују свакодневно.“

Хришћанска одговорност ће учинити да не будете задовољни са „*status quo*“ него да настојите да промените ствари на боље. Стив Фарар у својој књизи *Завршити јак* (Finishing Strong) каже:

Можеш бити особа која ће поспешити промене. Можеш бити употребљен да зауставиш ширење корупције у твојој средини. Можеш бити извор светла у свом мрачном углу друштва. Можеш бити средство којим ће барем неки део овог нашег лудог света бити враћен у равнотежу.

Сви ми смо створени за непрорачунљиву Божију употребу. Он је испланирао нашу корисност пре почетка света. Апостол Павле инсистира: „Ми смо, наиме, Божије

дело у Христу Исусу, створени за добра дела, која је Бог унапред приправио – да у њима живимо.“ (Посланица Ефежанима 2,10).

Можда ће то бити видљива улога, али вероватније невидљива и скривена. Можда ће сав твој живот наћи свој смисао у једној особи за коју Бог жели да је ти дотакнеш. На неки значајан начин – у једном догађају у коме чезне да себе објави.

Ја не знам шта ће Бог учинити с тобом и са мнош, али знам следеће: када будемо једнога дана стајали пред Господом, наш живот неће бити бесмислен. Џон Раскин је рекао: „Не постоји нико без божански наменованог задатка, и без божанских средстава да изврши тај задатак.“

„Али“, упитаћеш се, „Како ћу знати када ће доћи мој тренутак? Како могу да укључим и усредсредим свој живот на тај један посао који Бог данас има за мене? Свет има на хиљаде потреба. Разна питања и потребе свакодневно траже моју пажњу. Шта ће ме сачувати да ме не изманипулише сваки повод или поама?“

Визија ће те оспособити да задржиш своје свакодневно усмерење. Визија ће те оспособити да сваки дан будеш веран. Визија ће те оспособити да свој поглед усредсредити на Исуса. (2)

Питам тебе, шта ти радиш? Шта је смисао твог живота? Шта је твој циљ када мислиш на потребе тамо негде? Ти би требало да развијеш

визију за хришћанску службу међу полицијским службеницима. Планирај шта желиш да чиниш. Сети се „они који пропусти да планирају, планирају да буду неуспешни“. Упознај себе и оно шта ти можеш учинити и тражи у молитви Божије водство за твој део на твом радном месту. Твој посао би требало да буде молити Бога да ти разјасни шта Он од тебе жели да чиниш. Онда крени и приони да то учиниш. Троши и буди утрошен за Божије краљевство. За име света, устани и уради нешто. Можда то нећеш урадити тако добро као неко други, али ти ипак крени и учини нешто. Немој само да седиш и упоређујеш себе са неком другом особом или да набрајаш своје слабости. Хадсон Тејлор је рекао: „Божји дивови су били слаби мушкарци и жене који су урадили велике ствари за Бога, јер су рачунали да је Бог са њима.

Д.Л. Муди био је амерички евангелизатор за кога се верује да је преко милион особа довео Исусу Христу. Једнога дана, после једне успешне евангелизације, неко му је пришао и рекао: „Мистер Муди, данас сте у својој проповеди начинили тринаест граматичких грешака.“ Муди одговори: „Да, истина је, јер видите, то је све што знам из граматике. Говорио сам све што сам знао. Али како ствари стоје с вама? Шта ви радите?“

То желим и тебе да упитам. Можда и ти седиш тамо негде бројећи грешке оних који служе. Можда си запослен критикујући оно што није урађено, али ничиме што би требало да се припише теби. Ти си хришћанин, али неделотворан за Божије краљевство. Неке такве хришћане налазимо и по нашим црквама. Ја видим данас пет типова хришћана у цркви.

Први тип су „духовне бебе“, које се стално играју док се поред њих догађају велике ствари. Бог у овим последњим данима делује својим Духом. Он користи људе на невероватан начин у спасавању душа, лечи болесне, храбри потиштене и мења свет. Ипак, постоје они хришћани који и даље седе потпуно несвесни онога шта се стварно догађа.

Други тип су „велики хришћани“ који треба још да одрасту. Ови су увек презаузети својим сопственим потребама. За њих је Бог само Бог због оног што је за њих учинио – дао им је живот, породицу, добро здравље, заштиту и посао. Бог им и испуњава њихове свакодневне потребе. У својим молитвама они увек траже све више и више за своју сопствену добробит. Никада не моле за нешто или се заузимају за нешто што се тиче Божијег краљевства.

Трећи тип су „телесни хришћани“. Ти хришћани су пуни горчине и зависти. Обично су заузети критизерством шта други раде, али сами никада ништа не раде. Њихов телесни ум не може да схвати оно што је од Духа. Непрекидно обесхрабрују оне који се усуђују да верују Богу за велике ствари.

Четврти тип су „себични хришћани“. Они непрекидно уживају у Божјем благослову. Они сведоче о Божјој доброту за њих а посебно због онога чему их Бог поучава. Они трче од једне цркве до друге, од једног хришћанског семинара до другог. Непрекидно им се служи, али они никада не служе другима. Никада не поделе са другима оно што су они примили, а непрекидно траже још више. Непрекидно трагају за неким учитељем и проповедником који је у граду „најпознатији“. Након кратког времена они напуштају „помазаног“ учитеља/проповедника у жељи да пронађу неког другог.

Пети тип су „немотивисани хришћани“. Овај тип верује да Бог може да спаси кога год Он жели па зато му они нису потребни у спасавању душа. Они говоре да Он то може сам, те му смртни људи нису потребни.

Конечно, постоје и „раскошни хришћани“. Они су великог срца спремни да непрекидно служе уместо да се њима служи. Увек су свесни својих ограничења, недостатака, па чак и слабости, али свеједно служе другима. Они изазове и противљења виде као прилике за служење. Они такође радо и обилно дају не задржавајући ништа. Они су несебични и увек вољни да троше и да се дају се истрошити за Божје краљевство. Такви хришћани су увек спремни да жртвују било шта, а да изгубе све Христа ради.

Да ли си ти примио неку службу за Господа? Ако да, буди у тој служби одан и веран – и сматрај да твој живот вреди само у сврху испуњавања те службе. Ако ти је Господ Исус поверио неку службу, схватићеш да потреба није исто што и позив. Позив гласи да будеш веран служби коју си примио док си био у искреном заједништву с њим. Знајући да си учинио оно на шта те је Исус послао да учиниш, мисли на то колико задовољство ће бити када будеш чуо да ти Он каже: „Добро, слуго добри и верни“ (*Еванђеље по Матеју 25,21*).

Желим да завршим одломком из проповеди Мартина Лутера Кинга Мл., коју је одржао у Ебenezер баптистичкој цркви 4. фебруара 1968., два месеца пре но што је убијен:

Претпостављам да с времена на време сви ми размишљамо реалистички о оном дану

када ћемо dospети до највећег заједничког садржаоца живота свих нас – онога нечега што називамо смрт. Сви ми о томе размишљамо. И ја такође понекад мислим о својој смрти и размишљам о својој сахрани, али не на морбидан начин. Па тако, кад с времена на време запитам себе: „Шта бих ја желео да се о мени каже?“, ево одговора кога вам остављам овога јутра.

Ако било ко од вас овде буде ту када дође тај дан, не бих желео дугу сахрану. А ако сретнете некога који жели да искаже неки хвалоспев, реците му да не говори предуго. С времена на време се питам шта бих желео да они кажу. Реците им да не спомињу да сам добио Нобелову награду за мир, јер то није важно. Немојте да спомињу да имам три или четири стотине других награда, то није важно. Реците им да не спомињу где сам завршио школе. Желео бих да спомену онај дан када је Мартин Лутер Кинг покушао дати свој живот служећи другима. Желим да неко тога дана каже да је Мартин Лутер Кинг покушао да воли некога. Желим вам рећи да сам покушавао да будем у праву у вези питања рата. Желим да можете рећи тога дана да сам покушавао да нахраним гладне. И желим да ћете моћи да кажете да сам у свом животу покушавао да оденем наге. Желим да кажете тога дана да сам у свом животу стварно желео да посетим оне који су били у затвору. Желим да кажете да сам покушавао да волим човечанство и да

му служим. Да, ако желите рећи да сам био предводник, кажите да сам био предводник за правду. Реците да сам био предводник за мир и предводник за праведност.

Све остале плитке ствари неће ништа значити. Немам да оставим никакав новац. Нећу имати све оне fine и луксузне ствари живота које бих оставио за собом. За собом желим оставити само посвећени живот.

Ето, то је све што желим рећи ... Ако могу помоћи некоме, док одлазим, ако могу некога орасположити било речју или песмом, ако могу некоме показати да путује погрешним путем, онда мој живот неће бити узалудан. Ако могу учинити своју дужност као што би хришћанин требало да чини, ако могу донети спасење овом измученом свету, ако могу да ширим вест као што је Учитељ научавао, онда мој живот неће бити узалудан“ (3)

КОДЕКС ПОНАШАЊА ЛИЦА ОДГОВОРНИХ ЗА ПРИМЕНУ ЗАКОНА

*(Додатак Резолуцији Генералне скупштине 34/169
од 17. децембра 1979.)*

Члан 1

Лица одговорна за примену закона ће увек обављати задатак који им намеће закон тако што ће служити заједници и штитити сва лица од незаконитих радњи, у складу с високим степеном одговорности који њихова професија захтева.

Члан 2

У вршењу своје дужности, лица одговорна за примену закона поштоваће и штитиће људско достојанство и браниће и уважаваће људска права свих лица.

Члан 3

Лица одговорна за примену закона могу прибећи употреби силе само ако је то заиста неопходно, и то у оној мери у којој то захтева вршење њихове дужности.

Члан 4

Подаци поверљиве природе којима располажу лица одговорна за примену закона држаће се у тајности, осим ако обављање дужности тих лица или потребе правде апсолутно не захтевају да се поступи другачије.

Члан 5

Ниједно лице одговорно за спровођење закона не може примењивати, подстицати или допуштати мучење или неку другу свирепу, нечовечну или понижавајућу казну или поступак, нити се може позивати на то да је добило наређење од претпостављеног или на изузетне околности попут ратног стања, ратне опасности, претње националној безбедности, унутрашње политичке нестабилности или било којег другог ванредног стања као оправдања за мучење или друге свирепе, нечовечне или понижавајуће казне или поступке.

Члан 6

Лица одговорна за примену закона обезбедиће пуну заштиту здравља лица лишених слободе која су у њиховој надлежности, и, нарочито, предузеће одмах мере да се, кад год се то покаже потребно, тим лицима осигура медицинска нега.

Члан 7

Лица одговорна за примену закона не смеју починити никакво дело корупције. Они ће се, такође, одлучно супротстављати свим делима те врсте и борити се против њих.

Члан 8

Лица одговорна за спровођење закона поштоваће закон и овај Кодекс. Они ће, такође, спречавати свако кршење закона или овог кодекса и одлучно се супротстављати томе, колико год је то у њиховој моћи.

Лица одговорна за примену закона која имају разлога да верују да је неко прекршио или да крши овај Кодекс, указаће на тај случај свом претпостављеном и, по потреби, другим органима с овлашћењима надзора или одлучивања по правним лековима.

ЕТИЧКИ КОДЕКС ПОЛИЦИЈСКИХ СЛУЖБЕНИКА

саставио Поинтмен институт

Као полицијски службеник, моја основна дужност је да служим човечанству; да чувам животе и власништво, да штитим недужне од преваре, слабе од тлачења или застрашивања и мирне од насиља или нереда, и да поштујем законита права свих људи на слободу, једнакост и правду..

Одржаћу свој приватни живот неокаљан као пример свима; остаћу одважан и миран пред опасностима, омаловажавањем или исмејавањем; развијаћу само-уздржавање; и имаћу стално на уму добробит других. Бићу поштен у мислима и делу, како у свом приватном тако и у свом јавном животу. Бићу примеран у придржавању законима земље и прописима моје полицијске управе. Што год видео или чуо, а да је поверљиве природе, или је поверено мени на мојој службеној дужности, држаћу у тајности изузев када је објављивање неопходно за вршење моје обавезе.

Никада нећу деловати наметљиво или дозволити да на моје одлуке утичу осећања, предрасуде,

непријатељство или пријатељство. Без икаквог компромиса са криминалом и непоколебљиво кривично гонећи криминалце, својим ћу одлукама спроводити закон учтиво и правилно без страха или услуга, без злобе или зловоље, без употребе прекомерне силе или насиља и никада нећу прихватити поклоне.

Прихватам значку свог звања као симбол јавног поверења, а прихватам је као вид јавног поверења да је носим докле год сам одан етици полицијске службе. Стално ћу настојати да постигнем ове циљеве и идеале, посвећујући себе пред Богом својој изабраној професији. ... Као полицијски службеник.

УНИВЕРЗАЛНА ДЕКЛАРАЦИЈА О ЉУДСКИМ ПРАВИМА

(усвојена 10. децембра 1948.)

Члан 1.

Сва људска бића рађају се слободна и једнака у достојанству и правима. Она су обдарена разумом и свешћу и треба једни према другима да поступају у духу братства.

Члан 2.

Сваком припадају сва права и слободе проглашене у овој Декларацији без икаквих разлика у погледу расе, боје, пола, језика, вероисповести, политичког или другог мишљења, националног или друштвеног порекла, имовине, рођења или других околности. Даље, неће се правити никаква разлика на основу политичког, правног или међународног статуса земље или територије којој неко лице припада, било да је она независна, под старатељством, несамоуправна, или да јој је сувереност на ма који други начин ограничена.

Члан 3.

Свако има право на живот, слободу и безбедност личности.

Члан 4.

Нико се не сме држати у ропству или потчињености: ропство и трговина робљем забрањени су у свим облицима.

Члан 5.

Нико се не сме подвргнути мучењу или свирепом, нечовечном или понижавајућем поступку или кажњавању.

Члан 6.

Свако има право да свуда буде признат као правни субјект.

Члан 7.

Сви су пред законом једнаки и имају право без икакве разлике на подједнаку заштиту закона. Сви имају право на једнаку заштиту против било какве дискриминације којом се крши ова Декларација и против сваког подстицања на овакву дискриминацију.

Члан 8.

Свако има право на делотворни правни лек пред надлежним националним судовима против дела којима се крше основна права која су му призната уставом или законима.

Члан 9.

Нико не сме бити произвољно ухапшен, притворен, нити протеран.

Члан 10.

Свако има потпуно једнако право на правично јавно суђење пред независним и непристрасним судом који ће одлучити о његовим правима и обавезама, и о основаности сваке кривичне оптужбе против њега.

Члан 11.

1. Свако ко је оптужен за кривично дело има право да се сматра невиним док се на основу закона кривица не докаже на јавном претресу на којем су му обезбеђена сва јамства потребна за његову одбрану.

2. Нико се не сме осудити за дела или пропуштања која нису представљала кривично дело по унутрашњем или међународном праву у време када су извршена. Исто тако не сме се изрицати тежа казна од оне која се могла применити у време када је кривично дело извршено.

Члан 12.

Нико се не сме изложити произвољном мешању у приватни живот, породицу, стан или преписку, нити нападима на част и углед. Свако има право на заштиту закона против оваквог мешања или напада.

Члан 13.

1. Свако има право на слободу кретања и избора становања у границама поједине државе.

2. Свако има право да напусти сваку земљу, укључујући своју властиту, и да се врати у своју земљу.

Члан 14.

1. Свако има право да тражи и ужива у другим земљама азил од прогањања.

2. На ово право се не може позвати у случају гоњења које се истински односи на кривична дела неполитичке природе или на поступке противне циљевима и начелима Уједињених нација.

Члан 15.

1. Свако има право на држављанство.

2. Нико не сме самовољно бити лишен свог држављанства нити права да промени држављанство.

Члан 16.

1. Пунолетни мушкарци и жене, без икаквих ограничења у погледу расе, држављанства или вероисповести, имају право да склопе брак и да заснују породицу. Они су равноправни приликом склапања брака, за време његовог трајања и приликом његовог развода.

2. Брак се може склопити само уз слободан и потпун пристанак лица која ступају у брак.

3. Породица је природна и основна ћелија друштва и има право на заштиту државе и друштва.

Члан 17.

1. Свако има право да поседује имовину, сам и у заједници с другима.

2. Нико не сме бити самовољно лишен своје имовине.

Члан 18.

Свако има право на слободу мисли, савести и вероисповести; ово право укључује слободу промене вероисповести или уверења и слободу да човек сам или у заједници с другима, јавно или приватно, манифестује своју веру или уверење подучавањем, обичајима, молитвом и обредом.

Члан 19.

Свако има право на слободу мишљења и изражавања, што обухвата и право да не буде узнемираван због свог мишљења, као и право да тражи, прима и шири обавештења и идеје било којим средствима и без обзира на границе.

Члан 20.

1. Свако има право на слободу мирног окупљања и удруживања.

2. Нико се не може приморати да припада неком удружењу.

Члан 21.

1. Свако има право да учествује у управљању јавним пословима своје земље, непосредно или преко слободно изабраних представника.

2. Свако има право да на равноправној основи ступа у јавну службу у својој земљи.

3. Воља народа је основа државне власти: ова воља треба да се изражава на повременим и слободним изборима, који ће се спроводити општим и једнаким правом гласа, тајним гласањем или одговарајућим поступком којим се обезбеђује слобода гласања.

Члан 22.

Свако, као члан друштва, има право на социјално осигурање и право да остварује привредна, друштвена и културна права неопходна за своје достојанство и за слободан развој своје личности, уз помоћ државе и путем међународне сарадње, а у складу са организацијом и средствима сваке државе.

Члан 23.

1. Свако има право на рад, на слободан избор запослења, на правичне и задовољавајуће услове рада и на заштиту од незапослености.

2. Свако, без икакве разлике, има право на једнаку плату за једнаки рад.

3. Свако ко ради има право на праведну и задовољавајућу накнаду која њему и његовој

породици обезбеђује егзистенцију која одговара људском достојанству и која ће, ако буде потребно, бити употпуњена другим средствима социјалне заштите.

4. Свако има право да оснива синдикат и учлањује се у њега ради заштите својих интереса.

Члан 24.

Свако има право на одмор и разоноду, укључујући разумно ограничење радног времена и повремено плаћени одмор.

Члан 25.

1. Свако има право на стандард живота који обезбеђује здравље и благостање, његово и његове породице, укључујући храну, одећу, стан и лекарску негу и потребне социјалне службе, као и право на осигурање у случају незапослености, болести, онеспособљења, удовиштва, старости или других случајева губљења средстава за издржавање услед околности независних од његове воље.

2. Мајке и деца имају право на нарочито старање и помоћ. Сва деца, рођена у браку или ван њега, уживају једнаку социјалну заштиту.

Члан 26.

1. Свако има право на образовање. образовање треба да буде бесплатно бар у основним и нижим школама. Основно образовање је обавезно. Техничко и стручно образовање треба да буде свима подједнако доступно на основу њихове способности.

2. образовање треба да буде усмерено ка пуном развоју људске личности и учвршћивању поштовања људских права и основних слобода. Оно треба да унапређује разумевање, трпељивост

и пријатељство међу свим народима, расним и верским групама, као и делатност Уједињених нација за одржање мира.

3. Родитељи имају првенствено право да бирају врсту образовања за своју децу.

Члан 27.

1. Свако има право да слободно учествује у културном животу заједнице, да ужива у уметности и да учествује у научном напретку и у добробити која отуда проистиче.

2. Свако има право на заштиту моралних и материјалних интереса који проистичу из сваког научног, књижевног или уметничког дела чији је он творац.

Члан 28.

Свако има право на друштвени и међународни поредак у којем права и слободе објављени у овој Декларацији могу бити потпуно остварени.

Члан 29.

1. Свако има обавезе према заједници у којој је једино могућ слободан и пун развитак његове личности.

2. У вршењу својих права и слобода свако се може подвргнути само оним ограничењима која су предвиђена законом искључиво у циљу обезбеђења потребног признања и поштовања права и слобода других, као и задовољења правичних захтева морала, јавног поретка и општег благостања у демократском друштву.

3. Ова права и слободе се ни у ком случају не могу остваривати противно циљевима и начелима Уједињених нација.

Члан 30.

Ниједна одредба ове Декларације не може се тумачити као право за ма коју државу, групу или лице да обавља било коју делатност или да врши било какву радњу усмерену на рушење права и слобода који су у њој садржани..

БЕЛЕШКЕ

Поглавље 1: Хришћанска вера и полицијска служба

1. H.W. Fowler and F.G Fowler, *Concise Oxford Dictionary of Current English (6th Edition)* (New Delhi: Oxford University Press, 1981) p. 373
2. Selwyn Hughes and Trevor J. Partridge, *Cover to Cover* (London: Crusade for World Revival, 1999) p. 325
3. Mark Baker, *Cops: Their Lives in Their Own Words* (London: Abacus Publishers, 1994) p.244
4. Pat Alexander, *The Lion Encyclopaedia of the Bible* (London: Lion Publishing, 1987) pp.248-250
5. Sinclair B. Feguson and David F. Wright, *New Dictionary of Theology* (Leicester: Inter Varsity Press, 1988) pp. 115,116.
6. Charles Colson, *Kingdoms in Conflict* (London: Hodder & Stoughton) p.23
7. Steve Lee, *God's Word for Peace Officers* (Grand Rapids Michigan: World Publishing,1995 p. xiii
8. Elspeth Jackman, *Never off Duty, Never Alone,*) West Sussex: Pearl Books, 1983) p.12

Поглавље два: Полицијска служба

1. Philip W. Goetz, *Encyclopaedia Britannica, Britannica – Macropaedia*, (Chicago: Encyclopedia Britannica, INC. 1985) p. 946
2. Elspeth Jackman, *Never Off Duty, Never Alone* (West Sussex: Pearl Boks, 1983) pp. 133-134

3. Philip W. Goetz, *Encyclopaedia Britannica*, p 938
4. Mark Baker, *Cops: Their Lives in Their Own Words* (London: Abacus Publishers, 1994) p. 41
5. Philip W. Goetz *Encyclopaedia Britannica*, p.938
6. Robert Vernon, *L.A. Justice* (Colorado: Focus on the Family Publishing, 1993) pp.3-4
7. *Reader's Digest*, March 2000 p.7

Поглавље четири: Полицијска етика

1. Robert Vernon, *L.A. Justice* (Colorado: Focus on the Family Publishing, 1993) p.222
2. Sam Barber, *Pointman Leadership Institute Trainer's Manual* (Pointman Leadership Institute, 2000) p. 41

Поглавље пет: Изазови с којима се суочавају хришћани у полицијској служби

1. Elspeth Jackman, *Never Off Duty, Never Alone* (West Sussex: Perl Books, 1983) p.13
2. Charles Colson, *Kingdoms in Conflict* (London: Hodder & Stoughton, 1989) p. 90
3. David J. Atkinson, *New Dictionary of Christian Ethics & Pastoral Theology* (Leicester: Inter Varsity Press, 1995) p.635
4. Elspeth Jackman, *Never Off Duty, Never Alone*, p. 133
5. Robert Vernon, *L.A. Justice* (Colorado: Focus on the Family Publishing, 1993) pp.80-81

Поглавље шест: Правда и полиција: хришћанска перспектива

1. Gary A. Haugen, *Good News About Injustice* (Illinois: Inter Varsity Press, 1999) pp.72-73

2. Ibid, pp. 9,10
3. David J. Atkinson, *New Dictionary of Christian Ethics & Pastoral Theology* (Leicester: Inter Varsity Press, 1995) pp. 273-274
4. Walter A. Elwell, *The Concise Evangelical Dictionary of Theology* (Grand Rapids, Michigan: Baker Book House, 1991) pp. 259-260
5. Mike Harries, *Justice and the Police*, Nairobi, August 2000
6. *Decision Magazine*, October 2001, p22

Поглавље седам: Корупција и полиција

1. *Peacemakers Journal*, July/August 1995, pp.1,7,8,9
2. *The Christian Police Officer*, Christian Police Association (UK) Booklet

Поглавље осам: Хришћанско сведочанство у полицијској служби

1. *Peacemakers Journal*, July/August 1995, pp.1,7,8,9
2. *The Christian Police Officer*, Christian Police Association (UK) Booklet

Поглавље девет: Спасен да би служио

1. James S. Hewett, *Illustrations Unlimited*, (Wheaton, Illinois: Tyndale House Publishers, INC, 1988) pp. 452.
2. Steve Farrar, *Finishing Strong* (Oregon: Multnomah Book, 1995) pp. 200-201
3. Nicky Gumbel, *Challenging Lifestyle*, (Eastbourne, E. Sussex: Kingsway Publications, 1996) pp. 37-38

БИБЛИОГРАФИЈА

Alexander, Pat, *The Lion Encyclopaedia of the Bible: Lion Publishing, 1987*

Atkinson, David J., *New Dictionary of Christian Ethics & Theology* Leicester: Inter Varsity Press, 1995

Baker, Mark, *Cops: Their Lives in Their Own Words*, London: Abacus Publishers, 1994

Barber, Sam, *Pointman Leadership Institute Trainer's Manual*

Christian Police Association (UK) Booklet, *The Christian Police Officer*

Colson, Charles *Kingdoms in Conflict*, London: Hodder & Stoughton 1989

Elwell, Walter A., *The Concise Evangelical Dictionary of Theology*, Grand Rapids, Michigan: Baker Book House, 1991

Farrar, Steve, *Finishing Strong*, Oregon: Multnomah Book, 1995

Ferguson, Sinclair B. & Writh, Dvid., *New Dictionary of Theology* Leicester: Inter Varsity Press, 1988

Fowler, H.W & Fowler F.S. *Concise Oxford Dictionary of Current English (6th Edition)* New Delhi: Oxford University Press, 1981

Gumbel, Nicky *Challenging Lifestyle*, Eastbourne, E. Sussex: Kingsway Publications, 1996

Goetz, Philip., *Encyclopaedia Britannica-Macropaedia*, Chicago: Encyclopedia Britannica, INC, 1985

Harries, Mike, *Justice and the Police*, Nairobi, August 2000

Haugen, Gary a., *Good News About Injustice*, Illinois: Inter Varsity Press, 1999

Hewett, James S., *Illustration Unlimited*, Wheaton, Illinois: Tyndale House Publishers, INC, 1988

Holy Bible – NIV

Hughes, Selwyn and Pertridge, Trevor J. *Cover to Cover*, London: Crusade for World Revival, 1999

Jackman, Elspeth, *Never Off Duty, Never Alone*, West Sussex: Pearl Books, 1983

Lee, Steve, *God's Word for Peace Officers*, Grand Rapids Michigan: World Publishing, 1995

Peacemakers Journal, July/August 1995

Reader's Digest, March 2000

Vernon, Robert, *L.A. Justice*, Colorado: Focus on the Family Publishing, 1993

ШТА ДА ЧИНИМ ДА СЕ СПАСИМ?

Хвала што сте прочитали књижицу *Полицајац Хришћанин*. Замишљено је да ће сваки полицијски службеник који чита ову књигу бити потакнут не само да исповеда хришћанску веру, већ да и одражава њене вредности. Можда сте након читања ове књиге схватили потребу да се обавезете да Исуса Христа прихватите као Господа и Спаситеља. Но, можда ћете се питати, како да изјавим нову обавезу? Шта да чиним да се спасим?

Дела апостолска 16 извештавају занимљиву причу о једном полицајцу који је поставио питање: „Шта да чиним да се спасим?“. Био је на дужности, чувајући неке затворенике, али га је савладао сан. Пробудио се и затекао затворске капије широм отворене. Мислећи да су сви затвореници побегли, извукао је мач да себе убије. У тим данима, када би неки затвореник побегао, чувар би добијао смртну казну уместо затвореника. Да се овај убио, то би га спасло срамоте и туге. Схватио је да му живот више ништа не вреди. Али Павле му је довикнуо: „Не чини себи никакво зло. Ми смо сви овде!“ Чувар је затражио светло, пожурио унутра, па је пред Павлом пао на колена и упитао: „Шта да чиним да се спасим?“ (Дела апостолска 16, 28-30).

Као полицијски службеници се веома често нађемо у ситуацијама када себе упитамо: „Да ли

вреди живети?“ Осећамо као да живот ништа не вреди због фрустрација на послу, после искуства развода, након губитка вољених или пошто смо се суочили са животном ситуацијом која је ван наше контроле, или немамо одговоре. Можда се питамо: Да ли вреди живети?“ И, нажалост, многи полицијски службеници су одговорили на то питање одузимањем властитог живота. Самоубиства су уобичајена. То је јасан али негативан одговор на питање о вредности живота.

Да ли сте ви икада препознали сврху свога живота – Шта вам живот значи? Како бисте ви вредновали свој сопствени живот? Ко сам ја? Одакле долазим? Куда идем? Шта је оно главно у животу? Где постоји нада? Ако ћемо једнога дана напустити ово место, куда ћемо ићи? Да ли постоји још нешто изнад овог света кога сада видимо? Ко је Бог? Где Он живи? Како могу да му приступим? Сигурно да бисте желели да сретнете Бога и да му угодите. Али на који начин?

Неки људи мисле да је Бог сличан неком планинском врху. Није битно којим путем идете до врха. Једноставно морате пронаћи свој пут до врха. Они говоре да можете користити сваку религију да бисте стигли до Бога. Погрешно је тврдити да су све религије једнако истините и да оне воде Богу.

Сам Исус је рекао: „Ја сам пут и истина и живот. Нико не долази к Оцу;– сем кроз мене“ (Еванђеље по Јовану 14,6). Он је тврдио да је Он пут до Бога, и стварно, Он је једини пут. Апостоли Петар и Јован, када су излечили богаља изван храма, навештали су Исуса као „зачетника-начелника живота“, који је био разапет али је сада васкрсао и прослављен је. Ухапсили су их, позвали пред суд и упитали „којом

силом“ је богаљ излечен. Петар „испуњен Светим Духом“ је одговорио да је то учињено „именом Исуса Христа из Назарета“. Спасење се налази ни у ком другом, јер нема другог имена под небом датог људима којим бисмо се могли спасити“ (Дела апостолска 3,5 - 4,12).

“Исус“ је једино име које може да спаси. Петров одговор се слаже са целим Новим Заветом. Апостол Павле исто тако наглашава: „Јер Бог је један и један је посредник између Бога и људи, човек Исус Христос“ (Прва посланица Тимотију 2,5). Писац посланице Јеврејима упозорава да не постоји друго средство спасења осим по Исусу Христу: „Како ћемо избећи ми, ако пренебрегнемо толико спасење?“ (Јеврејима 2,3). Свима нама је потребан спаситељ јер смо сви сагрешили и не можемо сами себе спасити од резултата греха.

Ни једна од других великих религија чак ни не тврди да има неког спаситеља. Исус је тај који доноси спасење. Он нас спасава од наше кривице, Он нас спасава од силе везаности греха и спасава нас од суда који сви ми заслужујемо. Немамо изговор. Нико ко је прочитао ову књигу неће икада моћи да каже: „Никада нисам чуо о Исусу.“ Дакле немате другог излаза. Писац Јеврејима све нас упозорава: „Како ћемо избећи ако занемаримо тако велико спасење?“

Уколико и најмање сумњате где ћете проводити вечност, ако се борите да негде нађете опроштење, ако тражите мир и пунину живота, онда је Исус Христос одговор. Он може да испуни ваше срце миром који надилази свако људско разумевање. Он ће вас испунити блаженством које нико не може да вам украде. Овај мир и то блаженство ће вам

подарити снагу и одважност која вам је потребна да се суочите са изазовима који вам нуди ваш посао. Он ће вас оспособити да изађете на крај са сваком ситуацијом.

Богу је стало, Он се интересује за ваш живот. И слично оном полицајцу у Делима апостолским, и ви бисте могли упитати: „Шта да чиним да се спасим?“ И као што су му Павле и Сила одговорили: „Веруј у Господа Исуса Христа и спашћеш се – ти и сав твој дом,“ (Дела апостолска 16,31). „Јер свако ко призове име Господње, биће спасен (Посланица Римљанима 10,13). Посланица Римљанима 10, 9-10 сажима све: „Ако, дакле, својим устима исповедаш да је Исус Господ и поверујеш у свом срцу да га је Бог васкрсао из мртвих, бићеш спасен. Јер срцем се верује за праведност, а устима се исповеда на спасење.“

Позови Исуса сада у свој живот. Моли ову молитву:

Драги Господе Исусе, схватам да сам грешник. Покушао сам да живим свој живот без тебе, али више не желим овако да живим. Схватам да си ми потребан у мом животу. Верујем да си умро на крсту за моје грехе и да си васкрсао из гроба трећег дана. Признајем да си ти једини пут у вечни живот. Признајем и одвраћам се од греха. Господе, опрости ми моје грехе. Отварам ти врата свога срца да би могао ући. Уђи у мој живот, промени моје срце, учини ме особом за коју ти желиш да будем. Примам те као свог личног спаситеља. Хвала ти што си ме спасио. Амен.“

Ако сте прочитали и изrekli горе наведену молитву, кажите пријатељу вернику или пастору за

ову изјаву предања коју сте начинили. Ако желите да радост свог спасења поделите са аутором ове књиге, можете да пишете на адресу:

The Christian Police
P.O. Box 60277
Nairobi, Kenya

Ова књига се дели бесплатно, по жељи,
запосленима у Министарству унутрашњих
послова

За поруџбину књиге обратите се на адресу:

Стефан Ралевић, 064 0494256,
stefanralevic@gmail.com
или rsimo@duhovnabiblioteka.rs
Драган Кончаревић, 062 8220452,
dkgideons@gmail.com

Ова књига је издата на српском језику
на иницијативу
Друштва Полицајаца Хришћана из Румуније
www.cparo.ro
у сарадњи са
Друштвом Полицајаца Хришћана из Швајцарске
www.cpv.ch

Захваљујемо се румунским хришћанским
верницима из САД који су финансијски допринели
штампању ове књиге на српском језику у тиражу
од 10,000

